แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4

ปริญญานิพนธ์

ของ

วิรัตน์ อามานนท์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2551

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4

บทคัดย่อ

ของ

วิรัตน์ อามานนท์

อ
796.087
ว692ร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2551

วิรัตน์ อามานนท์. (2551). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวัลย์, รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 จำนวน 165 คน เครื่องที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .94 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t-test) และทดสอบค่าเอฟ (F-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง โดยรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04, 3.83, 3.99, 3.95 และ 3.99 ตามลำดับ

2. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ระหว่างเพศชายและเพศหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง พบว่า เพศชายอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10, 3.86, 4.12, 4.04 และ 4.09 ตามลำดับ เพศหญิงอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97, 3.80, 3.81, 3.85 และ 3.88 ตามลำดับ

3. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ระหว่างประเภทความพิการ มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง พบว่า พิการแขน-ขาขาดอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00, 3.71, 4.01, 3.93 และ 4.01 ตามลำดับ พิการทางตาอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04, 3.88, 3.95, 4.04 และ 4.03 ตามลำดับ พิการทางสมองอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.43, 4.13, 4.03, 4.07 และ 4.15 ตามลำดับ และพิการทางไขสันหลังและโปลิโออยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12, 3.92, 4.01, 3.93 และ 3.94 ตามลำดับ

MOTIVATION FOR SELECTING TO PRACTICE SPORTS OF THAILAND DISABLED ATHLETES PARTICIPATING IN THE 4th ASEAN PARA GAMES

AN ABSTRACT

BY

WIRAT ARMANON

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the

Master Degree of Education in Physical Education

at Srinakharinwirot University

May 2008

Wirat Armanon. (2008). *Motivation for Selecting to Practic Sports of Thailand Disabled Athletes Participating in the 4th Asean Para Games.* Master thesis, M.Ed. (Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Asst. Prof. Dr.Namchai Lewan, Assoc. Prof. Wattana Suttiphan.

The purpose of this study was to investigate motivation for selecting to practic sports of Thailand disabled athletes participating in the 4th Asean Para Games.The subjects comprised 165 athletes in the 4th Asean Para Games and obtained by simple random sampling. Questioaire with reablility of .94 was administered and then data were analyzed and presented by frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test and F-test

The results revesled that :

1. The motivation for selecting to practic sports of Thailand disabled athletes participating in the 4th Asean Para Games on interest and personal opinion, concern people, health, income and advantage, honor and famous, and progress opportunity in the future were at high level with means at 4.04, 3.83, 3.99, 3.95 and 3.99 respectively.

2. The motivation for selecting to practic sports of Thailand disabled athletes participating in the 4th Asean Para Games between men and women athletes found that there was no significant different between the opinions of both sexes. Considering in term of interest and personal opinion, concern people, health, income and advantage, honor and famous, and progress opportunity, revealed that men were at high level with means at 4.10, 3.86, 4.12, 4.04 and 4.09 respectively. Women were at high level with means at 3.97, 3.80, 3.81, 3.85 and 3.88 respectively.

3. The motivation for selecting to practic sports of Thailand disabled athletes participating in the 4th Asean Para Games which amoong disability categories found there was no significant different among the opinions of all disability categories. Considering in term of interest and personal opinion, concern people, health, income and advantage, honor and famous, and progress opportunity, revealed that amputees were at a high level with means at 4.00, 3.71, 4.01, 3.93 and 4.01 respectively. Visually Impaired were at high level with means at 4.04, 3.88, 3.95, 4.04 and 4.03 respectively. Cerebral Pulsy were at high level with means at 4.43, 4.13, 4.03, 4.07 และ 4.15 respectively. And Polio nere at high level with means at 4.12, 3.92, 4.01, 3.93 and 3.94 respectively.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย
ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4

ของ

วิรัตน์ อามานนท์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่ 21 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2551

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวัลย์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์)

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวัลย์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์สุนทร แม้นสงวน)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาเป็นอย่างสูงจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวัลย์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์วัฒนา สุทธิพันธุ์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ และ รองศาสตราจารย์สุนทร แม้นสงวน กรรมการสอบควบคุมปริญญานิพนธ์ที่แต่งตั้งเพิ่มเติม ที่กรุณาให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ แก้ไข และปรับปรุงข้อบกพร่องต่างๆด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ครู อาจารย์ ทุกท่านที่เคยสอนในระดับ ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และคณาจารย์ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้จนกระทั่งผู้วิจัยสามารถศึกษาค้นคว้าข้อมูล และจัดทำปริญญานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบคุณสมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอน้อมรำลึกถึงพระคุณ คุณพ่อพิมล คุณแม่จรรยา อามานนท์ ที่ให้กำเนิดและเลี้ยงดูมาโดยตลอด และขอขอบคุณ ญาติ พี่น้อง เพื่อนๆ ทุกคนที่คอยเป็นกำลังใจและส่งเสริมผู้วิจัยมาโดยตลอด ผู้วิจัยขออุทิศคุณงามความดีนี้แด่ผู้มีพระคุณทุกท่าน

วิรัตน์ อามานนท์

สารบัญ

บทที่ **หน้า**

1 บทนำ 1

ภูมิหลัง 1

ความมุ่งหมายของการวิจัย 2

ความสำคัญของการวิจัย 3

ขอบเขตของการวิจัย 3

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย 3

ตัวแปรที่ศึกษา 3

นิยามศัพท์เฉพาะ 3

กรอบแนวคิดในการวิจัย 5

2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 6

ความหมายเกี่ยวกับแรงจูงใจ 6

ความสำคัญของแรงจูงใจ 7

ประเภทของแรงจูงใจ 8

ทฤษฎีแรงจูงใจ 12

องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ 17

แรงจูงใจกับการฝึกซ้อมกีฬา 18

แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา 20

ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ 22

ประเภทความพิการ 23

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 30

งานวิจัยในต่างประเทศ 30

งานวิจัยในประเทศ 34

3 วิธีดำเนินการวิจัย 43

การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง 43

ประชากร 43

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง 43

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 43

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ 44

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ **หน้า**

3 (ต่อ)

การเก็บรวบรวมข้อมูล..... 44

การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล..... 45

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล..... 46

การวิเคราะห์ข้อมูล..... 46

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล..... 47

5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ..... 58

ความมุ่งหมายของการวิจัย..... 58

การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง..... 58

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย..... 58

การเก็บรวบรวมข้อมูล..... 59

การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล..... 59

สรุปผลการวิจัย..... 60

อภิปรายผล..... 61

ข้อเสนอแนะ..... 64

บรรณานุกรม..... 65

ภาคผนวก..... 70

ภาคผนวก ก 71

ภาคผนวก ข 80

ภาคผนวก ค 101

ประวัติย่อผู้วิจัย.....103

บัญชีตาราง

ตาราง **หน้า**

1 การจำแนกประเภทเชิงความสามารถ ของนักกีฬาคนพิการทางสมอง ตามแบบของ CP-ISRA..... 26

2 การจำแนกประเภทเชิงความสามารถ ของนักกีฬาคนพิการแขน – ขาขาด (Amputation) ตามแบบของISOD..... 27

3 การจำแนกประเภทเชิงความสามารถ ของนักกีฬาคนพิการทางการเคลื่อนไหว (Les Autres) ตามแบบของ ISOD..... 27

4 การจำแนกประเภทเชิงความสามารถ ของนักกีฬาคนพิการทางการมองเห็นตามแบบของ IBS..... 28

5 การจำแนกประเภทเชิงความสามารถ ของนักกีฬาวีลแชร์บาสเกตบอล ตามแบบของ NWBA..... 28

6 การจำแนกประเภทเชิงความสามารถ ของนักกีฬาวีลแชร์บาสเกตบอล ตามแบบของ IWBF..... 29

7 ค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม..... 68

8 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านความรักความสนใจ..... 70

9 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง..... 71

10 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านสุขภาพและอนามัย..... 72

11 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านรายได้และผลประโยชน์..... 73

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง **หน้า**

12 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง..... 74

13 แสดงการเปรียบเทียบและวิเคราะห์แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ตามตัวแปรเพศของกลุ่มตัวอย่าง (n=165)..... 75

14 แสดงการเปรียบเทียบและวิเคราะห์แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ตามตัวแปรอายุของกลุ่มตัวอย่าง (n=165)..... 76

15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ตามตัวแปรตามอายุ (n=165)..... 77

16 กลุ่มความพิการแขน – ขาและโปลิโอ..... 82

17 กลุ่มความพิการทางหู..... 82

18 กลุ่มความพิการทางสมอง (TF 35 - 38)(แยกกลุ่ม TF 35 – 36, TF 37 - 38)..... 82

19 กลุ่มความพิการทางตา..... 83

20 กลุ่มความพิการนั่งรถวีลแชร์แข่งขัน..... 83

21 กลุ่มความพิการยืนแข่งขัน..... 84

22 กลุ่มความพิการทางปัญญา..... 84

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ **หน้า**

1 แสดงลำดับขั้นของความต้องการของมาสโลว์..... 14
2 สนามและพื้นที่ส่งลูกสำหรับวีลแชร์แบดมินตันประเภทเดี่ยว..... 89
3 สนามและพื้นที่ส่งลูกสำหรับวีลแชร์แบดมินตันประเภทคู่..... 89

บทที่ 1
บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันประเทศไทยได้มีการส่งเสริมและพัฒนากีฬา ในโครงสร้างการบริหารราชการแผ่นดิน องค์กรของรัฐคือกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา โดยการกีฬาแห่งประเทศไทย (กกท.) และสำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ (สพก.) หรือกรมพลศึกษาเดิม เป็นหน่วยงานหลักในการกำกับดูแลด้านการกีฬาของชาติ ไม่ว่าจะเป็นการจัดกิจกรรมกีฬาภายในประเทศและการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาภายนอกประเทศ เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนทั่วไปรวมทั้งคนพิการได้มีโอกาสออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างเท่าเทียมกัน (การกีฬาแห่งประเทศไทย และสำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ. 2550)

กีฬา เป็นปัจจัยพื้นฐานที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ทุกเพศทุกวัย ให้มีความสมบูรณ์ กีฬาช่วยพัฒนาสติปัญญาโดยการใช้กระบวนการวางแผน การตัดสินใจ อย่างมีเหตุมีผล มีความสุขุมรอบคอบ กีฬาช่วยพัฒนาทางร่างกาย ช่วยให้มีร่างกายที่สมบูรณ์ แข็งแรง สง่าผ่าเผย มีสุขภาพพลานามัยดี และกระตุ้นให้มีการพัฒนาการเจริญเติบโตไปตามวัย กีฬาช่วยพัฒนาทางด้านอารมณ์ ช่วยให้มีความอดทน อดกลั้น สร้างคนให้มีระเบียบวินัยมีความรับผิดชอบในหน้าที่ มีน้ำใจนักกีฬาเป็นผู้มีอารมณ์แจ่มใสเบิกบาน กีฬาช่วยพัฒนาทางด้านสังคมโดยพัฒนาให้คนรู้จักกฎ กติกามารยาท มีความเคารพกฎหมายของบ้านเมืองรู้จักสิทธิของแต่ละบุคคล มีความสามัคคีในหมู่คณะและมีความสัมพันธภาพที่ดีต่อสังคม (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2531)

จะเห็นได้ว่ากีฬามีประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งมิได้หมายถึงเฉพาะผู้ที่มีร่างกายปกติสมบูรณ์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงคนพิการอีกด้วย เพราะเราทุกคนเกิดมาย่อมมีเสรีภาพเท่าเทียมกัน แต่แตกต่างกันที่ตรงรูปร่างหน้าตา อวัยวะ แต่ถึงแม้บางคนจะไม่มีในสิ่งที่คนทั่วไปมีก็ยังได้ชื่อว่าเป็นมนุษย์เท่าเทียมกันอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับที่องค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ได้กล่าวไว้ว่าการพลศึกษาและกีฬาเป็นสิทธิ์พื้นฐานที่พึงมีหรือได้รับของมนุษย์ทุกคน และการตอบสนองความต้องการในด้านนี้ควรคำนึงถึงความเหมาะสมของบุคคล ซึ่งหมายถึงการจัดการแข่งขันกีฬาด้วย เพื่อให้เป็นไปตามประกาศกฎบัตรหรือปฏิญญาสากลระหว่างประเทศ ดังนั้นทุกประเทศรวมถึงประเทศไทยที่เป็นสมาชิกสหประชาชาติ จึงได้จัดการส่งเสริมกีฬาให้กับประชาชนในประเทศตามนโยบายของแต่ละประเทศ แล้วยังได้ร่วมมือกันจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศทั้งที่เป็นกีฬาสำหรับคนทั่วไปและกีฬาสำหรับคนพิการ

กีฬาอาเซียนพาราเกมส์ เป็นรายการแข่งขันที่สำคัญรายการหนึ่งที่จัดขึ้นเฉพาะคนพิการในภาคพื้นอาเซียน มีวัตถุประสงค์สำคัญในการจัดการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ คือ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการพัฒนาสู่การเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาพาราลิมปิกเกมส์ ซึ่งเป็นยุทธศาสตร์กีฬาสู่ความเป็นเลิศ เพื่อยกระดับมาตรฐานของนักกีฬาคนพิการไทยสู่ความเป็นเลิศทางการกีฬา เพื่อพัฒนาบุคลากรทางการจัดการกีฬาสู่มาตรฐานสากล เพื่อส่งเสริมการกีฬาและการ

ท่องเที่ยวให้สามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศ กีฬาอาเซียนพาราเกมส์ มีประเทศสมาชิก จำนวน 11 ประเทศ และกำหนดให้มีการจัดการแข่งขันทุกๆ 2 ปี หลังจากจบการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ 1 เดือน โดยประมาณ ซึ่งครั้งที่ 3 พ.ศ. 2548 ประเทศฟิลิปปินส์เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน และครั้งต่อไป ในปี พ.ศ. 2550 คือ ครั้งที่ 4 ประเทศสิงค์โปร์ ควรเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน แต่ประเทศสิงค์โปร์ไม่พร้อมที่จะเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาซีเกมส์จึงทำให้ไม่สามารถเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ได้ ดังนั้นประเทศไทยจึงรับเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ครั้งที่ 24 แทนประเทศสิงค์โปร์ ซึ่งตามรัฐธรรมนูญสหพันธ์กีฬาคนพิการภาคพื้นอาเซียน (APSF) กำหนดว่าประเทศที่เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ จะต้องเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ดังนั้นประเทศไทยจึงรับเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 (สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์. 2549: 1)

การเล่นกีฬาให้เก่งนั้นเป็นเรื่องยากสำหรับคนทั่วไป แต่คนพิการซึ่งขาดความพร้อมเรื่องความสมบูรณ์ของร่างกาย กลับมุ่งมั่นที่จะฝึกฝนตนเองเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันทั้งภายในประเทศจนถึงระดับนานาชาติ แสดงว่าต้องมีแรงจูงใจที่น่าศึกษาเป็นอย่างยิ่งหลายด้านหลายประการ

การเล่นกีฬาเพื่อความเป็นเลิศนั้นมีปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อที่จะพัฒนาบุคคลให้มีคุณภาพทางด้านกีฬา นักกีฬาต้องมีความอดทน ความขยัน ความมุ่งมั่น ความตั้งใจ มีระเบียบวินัยกับตนเองอย่างสูง และการเอาจริงเอาจังทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจอย่างมากเป็นระยะเวลานานเพื่อความเป็นเลิศของนักกีฬา ความสำเร็จในการเล่นกีฬาต้องมีแรงจูงใจเป็นส่วนสำคัญ

จึงเป็นที่น่าสนใจว่านักกีฬาคนพิการมีแรงจูงใจมากน้อยเพียงใด เพราะการเป็นนักกีฬาเพื่อความเป็นเลิศต้องมีความตั้งใจเป็นอย่างสูง ยิ่งไปกว่านั้นนักกีฬายังเป็นผู้พิการด้านต่างๆ ยิ่งเพิ่มอุปสรรคให้กับนักกีฬาคนพิการมากกว่านักกีฬาคนปกติ ทำให้ผู้วิจัยซึ่งมีโอกาสเป็นผู้ตัดสินกีฬาคนพิการเพื่อคัดเลือกเป็นนักกีฬาคนพิการตัวแทนประเทศไทยเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ณ ประเทศไทย ระหว่างวันที่ 20–26 มกราคม พ.ศ. 2551 มีความสนใจที่จะศึกษาแรงจูงใจต่างๆ ที่เป็นสาเหตุให้นักกีฬาคนพิการที่เป็นตัวแทนประเทศไทยเลือกเล่นกีฬา เพื่อจะได้นำผลของการศึกษาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการวิจัย และพัฒนากีฬาคนพิการทั้งชายและหญิง เพื่อให้เกิดศักยภาพ ประสิทธิภาพในการฝึกซ้อมและแข่งขันยิ่งขึ้น เพื่อความเป็นเลิศในอนาคตต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4

2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ระหว่างเพศชายและเพศหญิง และแต่ละประเภทของความพิการ

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ซึ่งจะเป็นแนวทางแก่หน่วยงานที่รับผิดชอบ ผู้ฝึกสอน ตลอดจนบุคคลที่เกี่ยวข้อง สามารถนำผลการศึกษาค้นคว้าไปใช้ในการพัฒนาและส่งเสริมการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการในระดับชาติ และนานาชาติต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ประกอบด้วย นักกีฬา จำนวน 293 คน โดยแบ่งเป็นนักกีฬาเพศชาย 200 คน และนักกีฬาเพศหญิง 93 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ประกอบด้วย ประเภทของความพิการ 4 ประเภท จำนวน 165 คน โดยแบ่งเป็นนักกีฬาเพศชายและเพศหญิง ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่

   1.1 เพศหญิงและเพศชาย

   1.2 ประเภทของความพิการ

2. ตัวแปรตาม คือ แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านต่างๆ ดังนี้

   2.1 ด้านความรักความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง

   2.2 ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง

   2.3 ด้านสุขภาพและอนามัย

   2.4 ด้านรายได้และผลประโยชน์

   2.5 ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แรงจูงในการเลือกเล่นกีฬา หมายถึง ปัจจัยและสภาวะใดๆ ก็ตามที่มีผลต่อการกระตุ้นแรงขับภายในของแต่ละบุคคล คือ แรงขับภายในร่างกาย เป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการของร่างกาย และแรงขับภายนอกร่างกาย เป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการทางสติปัญญา อารมณ์ และสังคม (โยธิน ศันสนยุทธ. 2531: 150) ให้นักกีฬาเกิดความมานะพยายาม ความเชื่อมั่น ความกระตือรือร้นให้ฝึกซ้อมกีฬาเพื่อเป็นนักกีฬาทีมชาติ เพื่อจะได้มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันในระดับชาติ และนานาชาติ ประกอบด้วยแรงจูงใจด้านต่างๆ คือ

1.1 ด้านความรักความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง

1.2 ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง

1.3 ด้านสุขภาพและอนามัย

1.4 ด้านรายได้และผลประโยชน์

1.5 ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง

2. นักกีฬาคนพิการ หมายถึง นักกีฬาคนพิการที่ได้รับการคัดเลือกเป็นตัวแทนทีมชาติไทย ประกอบด้วยพิการประเภท ความพิการแขน – ขา ความพิการทางตา ความพิการทางสมอง ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ณ ประเทศไทย

3. อาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 หมายถึง การแข่งขันของกีฬาคนพิการในภาคพื้นตะวันออกเฉียงใต้ ที่ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพ จัดการแข่งขันระหว่างวันที่ 20 – 26 มกราคม 2551 จังหวัดนครราชศรีมา ดำเนินการจัดการแข่งขันโดยสหพันธ์กีฬาคนพิการอาเซียน (ASEAN Para Sport Federation: APSF) ซึ่งมีสมาคมกีฬาคนพิการของประเทศสมาชิกอาเซียนเป็นสมาชิก โดยจัดให้มีการแข่งขันกีฬาคนพิการ ประกอบด้วยพิการประเภท 14 ชนิดกีฬา

1. กรีฑา (ชาย - หญิง)
2. ว่ายน้ำ (ชาย - หญิง)
3. ยิงปืน (ชาย - หญิง)
4. ยิงธนู (ชาย - หญิง)
5. แบดมินตัน (ชาย - หญิง)
6. วีลแชร์เทนนิส (ชาย - หญิง)
7. วีลแชร์ฟันดาบ (ชาย - หญิง)
8. วีลแชร์บาสเกตบอล (ชาย)
9. เทเบิลเทนนิส (ชาย - หญิง)
10. ยูโด (ชาย - หญิง)
11. โกลบอล (ชาย - หญิง)
12. ยกน้ำหนัก (ชาย - หญิง)
13. บอคเซีย (ชาย - หญิง)
14. หมากรุกสากล (ชาย)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

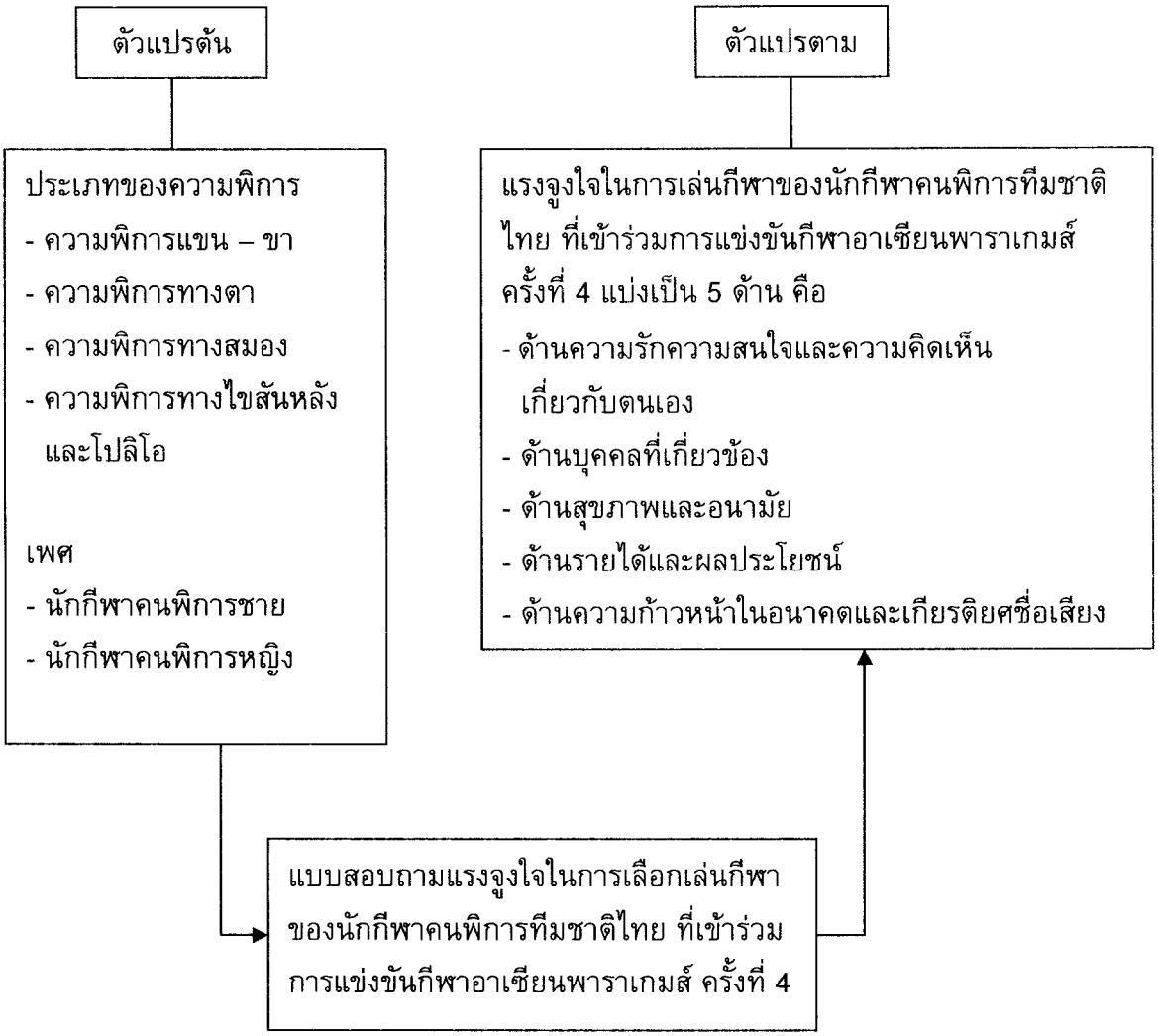

สมมุติฐานในการวิจัย

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ระหว่างเพศชายและเพศหญิง และแต่ละประเภทของความพิการแตกต่างกัน

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ความหมายเกี่ยวกับแรงจูงใจ
2. ความสำคัญของแรงจูงใจ
3. ประเภทของแรงจูงใจ
4. ทฤษฎีแรงจูงใจ
5. องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ
6. แรงจูงใจกับการฝึกซ้อมกีฬา
7. แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา
8. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกีฬาอาเซียนพาราเกมส์
9. ประเภทความพิการ
10. ระเบียบการแข่งขันกีฬาคนพิการ
11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
    11.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
    11.2 งานวิจัยในประเทศ

ความหมายเกี่ยวกับแรงจูงใจ

ความหมายของแรงจูงใจมีผู้ได้ให้คำจำกัดความไว้มากมาย แต่จะยกมาบางส่วนเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ คือ

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541: 21) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ 2 แนว คือ แรงจูงใจในความหมายของผู้ฝึกสอน และแรงจูงใจในความหมายของนักกีฬา แรงจูงใจในความหมายของผู้ฝึกสอน คือ การหาวิธีชักจูงให้นักกีฬาปฏิบัติกิจกรรมที่นักกีฬาอาจไม่ประสงค์จะปฏิบัติ แรงจูงใจในความหมายของนักกีฬา คือ สาเหตุของนักกีฬานำขึ้นมาอ้าง เพื่อกระทำกิจกรรมใดๆ ให้สำเร็จหรือเมื่อประสบความล้มเหลว

กลูเอ็ด (Glueck: 1982) ได้ให้ความหมายว่าแรงจูงใจ เป็นภาวะภายในของบุคคลซึ่งจะเป็นตัวกำหนดทิศทางและระดับของพฤติกรรมทำให้การทำงานของแต่ละบุคคลมีพลังมากขึ้นและดำเนินการเรื่อยไปอย่างต่อเนื่องจนบรรลุความต้องการของตน

แมร์ (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. 2542: 138; อ้างอิงจาก Maire. n.d.) กล่าวว่าการจูงใจเป็นกระบวนการ ซึ่งการแสดงออกของพฤติกรรมได้รับอิทธิพลจากจุดมุ่งหมายที่พฤติกรรมนั้นมุ่งไปสู่จุดหมาย

มูเลย์ (อารีย์ พันธุ์มณี. 2534: 95; อ้างอิงจาก Mouley. n.d.) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สภาพที่อินทรีเกิดความต้องการ หรืออยู่ในสภาวะขาดสมดุลก็จะทำให้เกิดแรงขับหรือแรงจูงใจเพื่อผลักดันให้เกิดพฤติกรรมมาเพื่อทดแทนภาวการณ์ขาดหรือทำให้อินทรีย์อยู่ในภาวะสมดุลแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งจำเป็นเบื้องต้นในการเรียนรู้ และเป็นสิ่งกำหนดทิศทาง และความเข้มของพฤติกรรมให้เกิดขึ้น

ลักขณา สรีวัฒน์ (2530: 135) กล่าวว่า การที่คนเรามีความต้องการสิ่งใดสิ่งหนึ่งแสดงว่าขาดสิ่งนั้น ความต้องการจะเป็นแรงผลักดันให้แสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้สิ่งนั้นๆ มาเมื่อได้รับสิ่งที่ต้องการแล้วจะหยุดพฤติกรรมนั้นๆ แต่เนื่องจากมนุษย์มีความต้องการไม่มีที่สิ้นสุดจึงมีการแสดงพฤตกรรมอยู่ตลอดเวลา

จากที่กล่าวมาข้างต้น พอสรุปความหมายของแรงจูงใจได้ว่า เป็นความต้องการ พลังกดดันหรือความปรารถนา ที่จะพยายามเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ทำให้เกิดการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์ ล้วนมีสาเหตุมาจากแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมที่สลับซับซ้อนของมนุษย์ จึงจำเป็นต้องศึกษาถึงทฤษฎีของแรงจูงใจและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการแสดงพฤติกรรม

ความสำคัญของแรงจูงใจ

แรงจูงใจ มีความสำคัญโดยตรงต่อพฤติกรรมของบุคคล เพราะแรงจูงใจจะเป็นทั้งสภาวะที่ผลักดัน และดึงให้บุคคลแสดงพฤติกรรมแตกต่างกัน ซึ่งการที่จะเข้าใจพฤติกรรมของบุคคลจึงต้องทำความเข้าใจกับแรงจูงใจของคนๆ นั้น ว่าบุคคลนั้นมีแรงจูงใจอยู่ในประเภทใด ระดับใด (มุกดา ศรียงค์. 2540: 225) ดังนั้น การทำความเข้าใจกับกระบวนการจูงใจ แนวคิดและทฤษฎีของแรงจูงใจจะช่วยให้บุคคลได้รับประโยชน์ในด้านต่างๆ คือ

1. เข้าใจในพฤติกรมของตนเองจะเป็นประโยชน์ในการควบคุมตนให้สามารถเลือกพฤติกรรมให้เหมาะสม และบังคับมิให้ตนเองแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะออกมาได้

2. เข้าใจในพฤติกรมของผู้อื่น อันจะช่วยให้คนเราควบคุมพฤติกรรมของบุคคลอื่น ได้ด้วย

3. เข้าใจในพฤติกรมของกลุ่มสังคม เพื่อสร้างสถานการณ์ จูงใจให้กลุ่มบุคคลมีพฤติกรรมไปในแนวทางที่ถูกต้อง

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2539: 40-41) กล่าวว่า ในการฝึกซ้อมนักกีฬา ผู้ฝึกสอนต้องใช้แรงจูงใจเพื่อกระตุ้นให้นักกีฬาเกิดความตั้งใจในการฝึกซ้อม สิ่งที่ผู้ฝึกสอนต้องปฏิบัติ มีดังนี้

1. ความสนใจ (Interest) หมายถึง สิ่งที่เป็นแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ดังนั้นผู้ฝึกสอนควรเร้าความสนใจก่อนการฝึกซ้อม เพื่อให้นักกีฬาเกิดการตื่นตัวและเตรียมความพร้อมในการฝึกซ้อม การเร้าความสนใจทำได้หลายวิธี เช่น การสนทนา การเล่าประสบการณ์ต่างๆ ของผู้ฝึกสอนเป็นต้น

2. จุดมุ่งหมาย (Objective) หมายถึง สิ่งล่อใจ (Incentives) ที่จะกระตุ้นให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจในการฝึกซ้อม เช่น ผู้ฝึกสอนต้องพูดถึงจุดมุ่งหมายของแบบฝึกว่าแบบฝึกนี้ฝึกซ้อมเพื่ออะไร และทำไมจึงต้องฝึกซ้อมแบบฝึกนี้ เป็นต้น

3. สิ่งล่อใจ (Incentives) หมายถึง สิ่งที่ผู้ฝึกสอนใช้เพื่อทำให้นักกีฬาเกิดแรงกระตุ้นและตื่นตัวในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน วิธีการในการให้สิ่งล่อใจ เช่น การกล่าวคำชมเชย การติเตียน การให้รางวัล และการลงโทษ เป็นต้น

4. การทดสอบ (Test) หมายถึง ผู้ฝึกสอนควรทดสอบความก้าวหน้าของนักกีฬาหลังจากฝึกซ้อมทักษะ หรือฝึกปฏิบัติแบบฝึกต่างๆ แล้ว และทำการทดสอบนักกีฬานั้นควรทำอยู่เสมอ เพื่อให้นักกีฬาเกิดการตื่นตัว และตั้งใจในการฝึกซ้อม

5. ความก้าวหน้าของความรู้ (Knowledge of Progress) หมายถึง ผู้ฝึกสอนให้นักกีฬาได้ทราบผลของการทดสอบว่านักกีฬาปฏิบัติอยู่ในระดับคุณภาพใด และมีข้อผิดพลาดที่จุดใดบ้าง โดยอาจจะอธิบายหรือชี้ให้นักกีฬาแต่ละคนทราบถึงข้อผิดพลาดนั้นๆ เพื่อให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจที่จะปรับปรุงการฝึกซ้อมให้ดีขึ้น

ดังนั้น การแสดงพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์ ล้วนแต่มีสาเหตุมาจากแรงจูงใจทั้งสิ้น เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมที่สลับซับซ้อนของมนุษย์ จึงจำเป็นที่จะต้องศึกษาถึงทฤษฎีของแรงจูงใจและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์

ประเภทของแรงจูงใจ

จากการศึกษาของบุคคลต่างๆ ที่เกี่ยวกับแรงจูงใจได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจออกเป็นลักษณะต่างๆ ดังนี้

บุญมั่น ธนาศุภวัฒน์ (2537: 124) ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจไว้ 2 อย่าง คือ

1. แรงจูงใจทางสรีระ (Physiological Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติหรือตามสัญชาตญาณที่เกิดขึ้นเองตั้งแต่แรกเกิด บางทีแรกว่า แรงจูงใจไร้สำนึกมีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต ซึ่งเกิดจากความต้องการทางร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความเหน็ดเหนื่อย ความต้องการทางเพศ เป็นต้น เมื่อเกิดความต้องการเหล่านี้แล้ว ทำให้เกิดภาวะขาดความสมดุลของร่างกาย ซึ่งจะเป็นผลให้เกิดแรงขับ เมื่อแรงขับลดลงร่างกายก็จะกลับเข้าสู่ภาวะสมดุล

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ในภายหลัง ซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้อื่นหรือสังคม เช่น ความต้องการความรักความอบอุ่น การยอมรับ ชื่อเสียงเกียรติยศ ความก้าวร้าว ความสำเร็จในชีวิต ฐานะทางสังคม เป็นต้น จะเห็นได้ว่าแรงจูงใจทางสังคมนั้นจะเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมทางสังคม ได้แก่ ตัวบุคล กลุ่มบุคคล สถาบันต่างๆ ขนบธรรมเนียมประเพณี ค่านิยม ตลอดจนศาสนาและการเมือง

อารีย์ พันธุ์มณี (2542: 181-182) กล่าวว่า แรงจูงใจสามารถแบ่งต่างลักษณะของการแสดงออกทางพฤติกรรมได้ 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1. การจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลต้องการที่กระทำหรือเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างด้วยตนเอง ไม่ต้องอาศัยการชักจูงจากสิ่งเร้าภายนอก เช่น ความต้องการเรียนเพื่อต้องการความรู้ ทำงานเพราะต้องการความสนุกและความชำนาญ ซึ่งความต้องการหรือความสนใจพิเศษ ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดหรือทัศนคติของแต่ละบุคคลจะผลักดันให้บุคคลสร้างพฤติกรรมขึ้น ซึ่งได้แก่ความรู้ อยากเห็น ความสนใจ ความรัก ความศรัทธา เป็นต้น

2. การจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายนอก เช่น สิ่งของหรือเกียรติยศ เงินเดือน ปริญญาบัตร ความก้าวหน้า รางวัล คำชมเชย การแข่งขัน การติเตียน ทำให้บุคคลมองเห็นเป้าหมาย จึงเร้าให้บุคคลเกิดความต้องการและแสดงพฤติกรรมมุ่งสู่เป้าหมายนั้น

นวม สงวนทรัพย์ (2535: 85-86) กล่าวว่า การจูงใจสามารถแบ่งตามที่มาของแรงจูงใจได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจทางสรีระวิทยา (Physiological Motives) แรงจูงใจด้านนี้เกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางร่างกายทั้งหมด เพื่อให้บุคคลมีชีวิตอยู่ได้เป็นความต้องการที่จำเป็นตามธรรมชาติของมนุษย์ ได้แก่ ต้องการน้ำ อาหาร พักผ่อน และปราศจากโรค เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางจิตวิทยา (Psyshological Motives) มีความสำคัญน้อยกว่าแรงจูงใจทางด้านสรีระวิทยา เพราะจำเป็นในการดำรงชีวิตน้อยกว่า แต่จะช่วยคนเราทางด้านจิตใจ ทำให้คนเรามีสุขภาพจิตดีและสดชื่น แรงจูงใจประเภทนี้ ได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็น และการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม ความต้องการความรักและความเอาใจใส่ใกล้ชิดจากผู้อื่น

3. แรงจูงใจทางสังคมหรือแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ (Social Motives) แรงจูงใจชนิดนี้มีจุดเริ่มต้น ส่วนใหญ่มาจากประสบการณ์ทางสังคมในอดีตของบุคคลและเป้าหมายของแรงจูงใจชนิดนี้ มีความสัมพันธ์กับการแสดงปฏิกิริยาของบุคคลอื่นที่มีต่อเรา ตัวอย่างของแรงจูงใจทางสังคมที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของคนเรา ได้แก่

3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motives) เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะทำกิจกรรมต่างๆ ให้ดีและประสบความสำเร็จ ซึ่งได้รับการส่งเสริมมาตั้งแต่วัยเด็กจากผลการศึกษาวิจัยพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างอิสระเป็นตัวของตัวเอง ฝึกหัดการช่วยเหลือตัวเองตามวัยจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความต้องการความสำเร็จในชีวิต การฝึกให้บุคคลมีความต้องการความสำเร็จ หรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจึงมักเริ่มจากครอบครัวเป็นลำดับแรก

3.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliation Motives) แรงจูงใจที่ทำให้บุคคลปฏิบัติตนเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่นต้องการความเอาใจใส่ ความรักจากผู้อื่น เป็นต้น

3.3 แรงจูงใจต่อความนับถือตนเอง (Self-Esteem) เป็นแรงจูงใจที่บุคคลปรารถนาเป็นที่ยอมรับของสังคม มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนโดยทั่วไปต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม ซึ่งจะนำมาสู่ความรู้สึกนับถือตนเอง

นอกจากนี้ สุชา จันทร์เอม (2536: 102) ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. แรงขับปฐมภูมิ (Primary Drives) เป็นแรงขับที่เกิดมาพร้อมกับการเกิดของคนไม่จำเป็นต้องเรียนรู้มีต้นกำเนิดมาจากความต้องการของร่างกายหรือภาวะภายในร่างกาย บางครั้งเราจึงเรียก แรงขับทางด้านสรีระ (Primary Drives) ความต้องการทางร่างกายที่นักจิตวิทยาตกลงยอมรับกันโดยทั่วๆ ไปว่าเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดแรงขับชนิดนี้ได้แก่

1.1 ความรู้สึกหิวเป็นกำลังขับดันให้คนและสัตว์มีปฏิกิริยาต่างๆ แต่บางที่คนและสัตว์ที่ไม่หิวก็ยังอยากจะกินอาหารแปลกๆ หรือเลือกกินอาหารเฉพาะบางอย่าง เพื่อชดเชยสารเคมีบางอย่างที่ตนเองขาดไป เช่น หญิงที่ตั้งครรภ์อยากกินชอล์ก เพราะร่างกายต้องการแคลเซียมไปสร้างกระดูกในเด็ก นอกจากนี้ยังกินของเปรี้ยวๆ เพื่อเอาวิตามินซีไปช่วยแยกธาตุแคลเซียมในอาหารหรือเด็กที่ขาดธาตุเกลือ จะกินของเค็มเป็นพิเศษ

1.2 ความกระหาย (Thirst) เมื่อร่างกายสูญเสียน้ำไปในลักษณะต่างๆ เช่น เหงื่อ ปัสสาวะ น้ำลาย เป็นต้น ทำให้คนรู้สึกคอและปากแห้งเกิดความกระหายน้ำเพื่อที่จะได้น้ำไปช่วยให้ร่างกายมีปริมาณน้ำคงอยู่ในสภาพสมดุล

1.3 ความต้องการทางเพศ (Sex) ฟรอยด์นักจิตวิทยากลุ่มจิตวิเคราะห์ถือเอาความกระตุ้นทางเพศนี้เป็นรากฐานอันสำคัญเกี่ยวกับพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์

1.4 ความอบอุ่นและหนาว (Warm and Cold) ร่างกายคนเราต้องการอุณหภูมิที่พอเหมาะแก่ร่างกาย ไม่ร้อนหรือหนาวจนเกินไป เมื่อเกิดความร้อนจัดหรือหนาวจัดจะทำให้เกิดแรงจูงใจเสาะแสวงหาสิ่งที่มาทำให้ร่างกายเกิดความอบอุ่นตามความต้องการสภาพการปรับตัวภายในร่างกาย เพื่อการดำรงชีวิตอยู่ เช่น เมื่ออากาศร้อยคนจะมีเหงื่อออก

1.5 ความต้องการหลีกเลี่ยงจากความเจ็บปวด (Pain) เพื่อให้ร่างกายดำรงชีวิตอยู่โดยปลอดภัย

1.6 ความต้องการการพักผ่อนนอนหลับ (Sleep) คนต้องการหลับพักผ่อนเท่าๆ กับต้องการอาหาร ความง่วง ความเหนื่อย เป็นกำลังขับดันอย่างหนึ่ง ซึ่งจูงใจให้คนทำพฤติกรรมบางอย่างที่นำไปสู่การนอนพักผ่อนและนอนหลับ

1.7 ความต้องการอากาศออกซิเจน คนต้องการอากาศออกซิเจนสำหรับหายใจ คนที่จมน้ำหรือกำลังอยู่ในที่สำลักควันไฟจะตะเกียกตะกาย เพื่อหาออกซิเจนช่วยในการหายใจถ้าคนขาดออกซิเจนภายใน 3- 5 นาที จะทำให้เสียชีวิตทันที

1.8 ความต้องการขับถ่าย (Excretion) การขับถ่ายเอาของโสโครกออกจากร่างกายเป็นสิ่งจำเป็น มิฉะนั้นจะเกิดเป็นพิษภายในร่างกาย และทำให้คนไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้

2. แรงขับทุติยภูมิ (Secondary Drives) เป็นแรงขับที่สลับซับซ้อน โดยทั่วไปเกิดจากการเรียนรู้เป็นส่วนใหญ่อาจเรียกได้อีกอย่างหนึ่งว่า เป็นแรงจูงใจทางสังคม (Social Motive) หรือ (Psyshological Drives) ซึ่งเป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการทางด้านจิตใจและสังคมเป็นส่วนใหญ่

นอกจากนี้ ฮิลการ์ด (Hilgard. 1983: 119) ได้ยกแรงจูงใจของคนเราออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจที่จะมีชีวิตอยู่ (Survival Motive) หมายถึง ความต้องการทางสรีระ เช่น ต้องการอาหาร ต้องการพักผ่อน ฯลฯ เมื่อความต้องการเหล่านี้ถูกเร้าจะทำให้เกิดแรงขับขึ้น ซึ่งแรงขับที่ได้รับการตอบสนองแล้ว ร่างกายจะเกิดความพอใจ แต่ถ้าแรงขับมิได้รับการตอบสนองจะทำให้เกิดความเจ็บป่วยและถึงแก่ชีวิตได้ในที่สุด

2. แรงจูงใจในทางสังคม (Social Motives) หมายถึง แรงจูงใจอันเกิดจากความต้องการทางสังคม (Social Needs) มนุษย์มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ได้แก่ ความต้องการความรัก (Need for Affection) ความต้องการตำแหน่งในสังคม (Need for Social Status) ความต้องการทางเพศ (Sex Needs) ความต้องการเหล่านี้ทำให้เกิดแรงจูงใจ (Motives) ให้คนเรากระทำพฤติกรรมทางสังคม (Social Behavior)

3. แรงจูงใจในทางอวดตน (Ego–Integrative Motives) หมายถึง แรงจูงใจอันเกิดจากความต้องการความสำเร็จ (Need for Successfulness) ความต้องการปรัชญาชีวิตที่น่าสนใจ ความต้องการชื่อเสียงเกียรติยศ ความต้องการในการสร้างและประดิษฐ์ เพื่อให้เกิดความรู้สึกนับถือตนเอง (Self - Respect) ซึ่งจะเป็นทางให้บุคคลสามารถหลีกเลี่ยงจากการมีปมด้อย (Inferiority complex) และความรู้สึกว่าตนไม่มีค่า (Self-Depreciation) หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ตนจะได้มีความรู้สึกว่าตนมีความสามารถ (Sense of Attainment) ส่วนแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการปรัชญาชีวิตที่น่าพอใจ (Satisfying Philosophies of Life) นั้นก็เพื่อบุคคลจะได้เป็นที่นิยมยกย่องของคนอื่นในสังคมด้วย

ถวิล เกื้อกูลวงศ์ (เปรมชัย สโรบล. 2542: 15-16; อ้างอิงจาก ถวิล เกื้อกูลวงศ์. 2528: 94) กล่าวว่า แรงจูงใจประกอบด้วย

1. แรงจูงใจด้านความมั่นคง มักอยู่ในรูปของจิตสำนึก เห็นได้จากการที่มนุษย์ต้องการความปลอดภัย จึงต้องมีแรงจูงใจในรูปสวัสดิการต่างๆ เพื่อให้บุคคลเกิดความรู้สึกมั่นคง ส่วนความมั่นคงในรูปของจิตใต้สำนึกนั้น ได้พัฒนามาตั้งแต่วัยเด็กโดยการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลใกล้ชิดที่จะทำให้เป็นคนมีจิตใจมั่นคงหรืออ่อนแอ บุคคลเกือบทุกคนมีแรงจูงใจในด้านความมั่นคงทั้งในรูปของจิตสำนึกและจิตใต้สำนึก

2. แรงจูงใจด้านสังคม โดยเหตุที่มนุษย์เป็นสัตว์สังคมจึงต้องมีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น เพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมและได้รับการยกย่องการที่บุคคลติดต่อสัมพันธ์กันนั้นมิใช่เพื่อมิตรภาพเสมอไป มีบุคคลเป็นจำนวนมากที่ติดต่อสัมพันธ์กันเพราะต้องการให้บุคคลอื่นยอมรับและศรัทธาเชื่อถือ

3. แรงจูงใจในด้านชื่อเสียง แรงจูงใจในด้านชื่อเสียงมีมากขึ้นทุกที่ในสังคมไทย โดยเฉพาะในสังคมระดับชนชั้นกลางชื่อเสียงเป็นสิ่งที่ไม่สามารถสัมผัสได้ ความต้องการด้านชื่อเสียงเป็นการกำหนดขีดจำกัดของบุคคล บุคคลบางคนพึงพอใจกับชื่อเสียงในระดับเพื่อนและชุมชนเท่านั้น แต่บางคนก็แสวงหาชื่อเสียงในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ

4. แรงจูงใจด้านอำนาจ อำนาจเป็นศักยภาพแห่งอิทธิพลของบุคคลแยกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ อำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว บุคคลซึ่งสามารถทำให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม เพราะ

ตำแหน่งหน้าที่นั้น และแสดงว่าเป็นผู้มีอำนาจตามตำแหน่ง ส่วนบุคคลซึ่งมีอิทธิพลโดยบุคลิกภาพและพฤติกรรม แสดงว่าเป็นผู้มีอำนาจส่วนตัว แต่บุคคลบางประเภทเป็นเจ้าของอำนาจทั้ง 2 ประเภท คือ ทั้งอำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว

5. แรงจูงใจด้านความสามารถ หมายถึง ความสามารถในการควบคุมองค์ประกอบสิ่งแวดล้อมทั้งทางกายภาพและสังคม ความรู้สึกด้านความสามารถนี้เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับมโนทัศน์ด้านความคาดหวัง บุคคลจะมีความสามารถหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับความสำเร็จหรือความล้มเหลวในอดีต ถ้าความสำเร็จเหนือความล้มเหลวแล้ว ความรู้สึกด้านความสามารถจะมีแนวโน้มสูง ทำให้บุคคลที่มองโลกในทางบวกมองสถานการณ์ต่างๆ ว่าเป็นการท้าทายที่น่าสนใจและสามารถจะเอาชนะได้ แต่ถ้าความล้มเหลวอยู่เหนือกว่าแล้ว จะทำให้มองโลกในทางลบ บุคคลที่มีความรู้สึกด้านความสามารถต่ำ จะไม่มีแรงจูงใจที่จะแสวงหาการท้าทายใหม่ๆ หรือทำการเสียงบุคคลพวกนี้จะปล่อยให้สิ่งแวดล้อมบังคับควบคุมมากกว่าที่จะพยายามบังคับควบคุมสิ่งแวดล้อม

6. แรงจูงใจด้านความสำเร็จ เป็นแรงจูงใจที่เด่นชัดของมนุษย์ที่สามารถแยกออกจากความต้องการด้านอื่นๆ ลักษณะอย่างหนึ่งของบุคคลที่มีแรงจูงใจด้านความสำเร็จ คือ จะสนใจในความสำเร็จส่วนตัวมากกว่ารางวัลของความสำเร็จ ความสำเร็จที่ได้รับมีค่ามากกว่าเงินทองและคำยกย่องสรรเสริญบุคคลที่มีแรงจูงใจด้านความสำเร็จจะมีความก้าวหน้าในการทำงานเพราะว่าจะเป็นผู้สรรเสริญในงานสำเร็จ

7. แรงจูงใจในด้านการเงิน เป็นแรงจูงใจที่สลับซับซ้อนและมีความสัมพันธ์กับความต้องการทุกประเภททุกระดับ คุณลักษณะที่เด่นและสำคัญที่สุดของเงินก็คือ เป็นตัวแทนในการแลกเปลี่ยน

สรุปได้ว่า ประเภทของแรงจูงใจแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทคือ แรงจูงใจภายในเป็นสภาวะที่ต้องกระทำหรือหรือเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างด้วยตนเอง เพื่อสนองความต้องการทางร่างกายและจิตใจเพื่อให้บุคคลมีชีวิตอยู่ได้ และแรงจูงใจภายนอกเป็นสภาวะที่บุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายนอกเร้าให้เกิดความต้องการและแสดงพฤติกรรมไปสู่เป้าหมาย เช่น ต้องการอยู่ร่วมกับผู้อื่นเพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมต้องการได้รับการยกย่องเกียรติยศชื่อเสียง ตลอดจนด้านความสำเร็จในชีวิต

ทฤษฎีแรงจูงใจ

นักจิตวิทยาได้นำองค์ประกอบทางด้านความต้องการพื้นฐานด้านชีววิทยา ด้านอารมณ์ ด้านสติปัญญา และองค์ประกอบด้านสังคม มาเป็นแนวคิดในการสร้างทฤษฎี เพื่ออธิบายว่าทำไมมนุษย์แสดงพฤติกรรมที่แสดงอยู่ ความเป็นจริงแล้วไม่มีทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่ง ที่สามารถอธิบายทุกด้านของแรงแรงจูงใจ ได้ทั้งหมดดังทฤษฎีแรงจูงใจต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีความต้องการความสุขส่วนตัว (Hedonistis Theory) อบรม สินภิบาล (ม.ป.ป.: 50) ได้กล่าวว่า คนทุกคนมีความต้องการแสวงหาความสุขส่วนตัว ลักษณะความต้องการแสวงหา

ความสุข จึงเป็นแรงจูงใจหรือตัวเร้าที่ทำให้บุคคลได้มีการกระทำหรือแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมา แต่ลักษณะการแสดงออกของพฤติกรรมในแต่ละบุคคลนั้น มีการแสดงออกมาแตกต่างกัน

2. ทฤษฎีสัญชาตญาณ (Instinctual Theory) สุชาดา สุธรรมรักษ์ (2531: 184) ได้กล่าวว่า สัญชาตญาณเป็นสิ่งที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด ทำให้บุคคลมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่างๆ โดยไม่จำเป็นจะต้องมีการเรียนรู้ สัญชาตญาณจึงเป็นปฏิกิริยาที่มีผลต่อแรงจูงใจให้บุคคลได้กระทำพฤติกรรมต่างๆ ลักษณะของสัญชาตญาณมีหลายประเภท คือ สัญชาตญาณเกี่ยวกับการดำรงชีวิต เมื่อร่างกายอยู่ในสภาวะที่ไม่สมดุล ความไม่สมดุลทางด้านร่างกายจะเป็นตัวเร้า หรือเป็นแรงจูงใจให้ร่างกายมีพฤติกรรมต่างๆ เกิดขึ้น อันเป็นผลทำให้บุคคลสามารถดำรงชีวิตต่อไปได้ สัญชาตญาณเกี่ยวกับความตายบุคคลทุกคนมักจะเกรงกลัวว่าตนเองจะถึงแก่ความตาย จึงทำให้สนใจสุขภาพของตนเอง ในด้านสัญชาตญาณทางสังคม บุคคลย่อมจะมีการเรียนรู้ มีการลอกเลียนแบบจากประสบการณ์ตามสภาพสังคมของแต่ละแห่ง ทำให้สัญชาตญาณทางสังคมของแต่ละบุคคลในแต่ละท้องถิ่นมีความแตกต่างกัน

3. ทฤษฎีแรงขับ (Drive Theory) โยธิน ศันสนยุทธ (2531: 150) ได้กล่าวว่าพฤติกรรมและการกระทำของคนมีส่วนสัมพันธ์แรงขับภายในของแต่ละบุคคล แรงขับมีลักษณะที่สำคัญ 2 ลักษณะ คือ แรงขับภายในร่างกาย เป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการของร่างกาย และแรงขับภายนอกร่างกาย เป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการทางสติปัญญา อารมณ์ และสังคม ซึ่งลักษณะดังกล่าว จะมีผลทำให้คนมีพฤติกรรมที่ต่างกัน แรงขับสามารถแยกออกเป็นแรงขับเพื่อการอยู่รอดของชีวิต แรงขับฉุกเฉิน แรงขับเพื่อการสืบพันธุ์ แรงขับเพื่อการศึกษา บุคคลจะต้องมีแรงขับเพื่อการอยู่รอดของชีวิตก่อน

4. ทฤษฎีความคาดหวัง (The Theory of Expectancy) ฮิลการ์ด (Hilgard. 1962: 252) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีนี้ว่า ถ้าความคาดหวังกับสิ่งที่ได้รับแตกต่างมาก คนเราจะเกิดความผิดหวังหมดกำลังใจ การจัดความคาดหวังหรือการตั้งจุดมุ่งหมายของคนเราให้อยู่ในระดับความสามารถที่เขาจะทำได้สำเร็จ จะทำให้คนมีกำลังใจที่จะทำกิจกรรมให้สำเร็จตามความมุ่งหมาย จะเห็นได้ว่าในทฤษฎีนี้ความเข้าใจหรือการคาดคะเนเหตุการณ์ล่วงหน้า เป็นสิ่งตัดสินหรือประเมินค่าพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมานั่นคือ พฤติกรรมที่ได้รับการจูงใจให้แสดงออกมาขึ้นอยู่กับการประเมินผลพฤติกรรมที่เคยแสดงออกมา

5. ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow. 1970: 35-46) เป็นทฤษฎีที่มีชื่อเสียงมาสโลว์ อธิบายว่า แรงจูงใจของมนุษย์มีลำดับขั้นตอนตั้งแต่ขั้นต่ำจนถึงขั้นสูง มีทั้งหมด 5 ขั้นตอนด้วยกัน คือ ความต้องการทางสรีรวิทยา (Physiological Need) ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety Need) ความต้องการเป็นเจ้าของ และความต้องการความรัก (Belongingness and Love Need) ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเอง และผู้อื่น (Esteem Need from Oneself and others) ความต้องการเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ (Self Actualized Need) แรงจูงใจลำดับต้นต้องได้รับการตอบสนองก่อน แรงจูงใจลำดับสูง จึงจะพัฒนาตามมาโดยลำดับ ดังภาพประกอบ 1

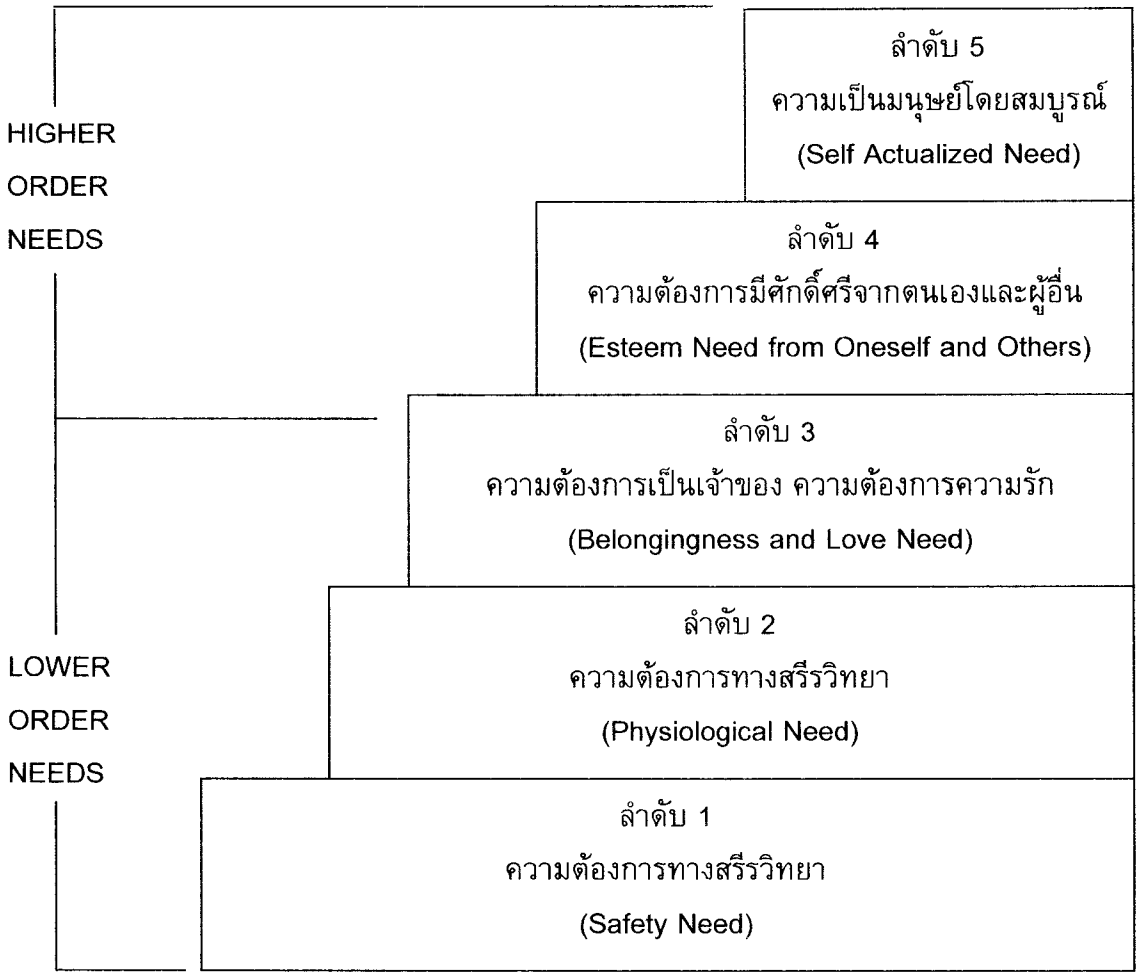

ภาพประกอบ 1 ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow)

แรงจูงใจลำดับที่ 1 คือ แรงจูงใจพื้นฐานที่มนุษย์ต้องได้รับการตอบสนองเป็นแรงจูงใจทางสรีรวิทยา เช่น มีอาหารรับประทานไม่โหยหิว มีที่อยู่อาศัย มียารักษาโรค มีเครื่องนุ่งห่มกันร้อนกันหนาว ฯลฯ จึงพัฒนาความต้องการประเภทอื่นๆ ตามมาได้ ถ้าความต้องการอันดับแรกยังไม่ได้รับการตอบสนองพอเพียง แรงจูงใจประเภทอื่นๆ ก็ยากที่จะบังเกิดขึ้นได้

แรงจูงใจลำดับที่ 2 คือ แรงจูงใจเพื่อความปลอดภัยแห่งตนเอง และทรัพย์สิน เมื่อต้องการอันดับแรงได้รับการตอบสนองแล้ว ก็เกิดความต้องการที่จะรักษาชีวิต ทรัพย์สินและสิ่งอื่นๆ ของตนให้มั่นคงปลอดภัย

แรงจูงใจลำดับที่ 3 คือ แรงจูงใจเพื่อเป็นเจ้าของ เช่น ความรู้สึกว่าตนมีชาติตระกูล มีครอบครัว มีสถาบัน มีครู มีโรงเรียน มีที่ทำงาน ฯลฯ กับความต้องการถูกรักและได้รักผู้อื่น เช่น ต้องการให้มีผู้มาอาทรห่วงใยและก็ต้องการห่วงใยอาทรเกื้อกูลดูแลผู้อื่นเช่นกัน

แรงจูงใจลำดับที่ 4 คือ แรงจูงใจเพื่อการแสวงหาและรักศักดิ์ศรีเกียรติยศทั้งด้วยสำนึกของตนเองและด้วยการกล่าวขวัญยกย่องเชิดชูจากผู้อื่น เช่น ความต้องการมีเกียรติ มีหน้ามีตา มีชื่อเสียงเป็นที่ยกย่อง ความรู้สึกนับถือตนเองเชิดชูตนเอง

แรงจูงใจลำดับที่ 3 คือ แรงจูงใจเพื่อตระหนักรู้ความสามารถของตนกับประพฤติปฏิบัติตนตามความสามารถและสุดความสามารถ โดยเพ่งเล็งประโยชน์ของบุคคลอื่นและของสังคมส่วนรวมเป็นสำคัญ มาสโลว์ เชื่อว่า คนทุกคนมีความมุ่งหมายของชีวิตเพื่อจะเป็นคนโดยสมบูรณ์ในระดับนี้ทั้งสิ้น

6. ทฤษฎีความต้องการตามหลักการของเมอร์เรย์ (อารีย์ พันธุ์มณี. 2534: 189-192; อ้างอิงจาก Murray. n.d.) เมอร์เรย์ มีความคิดเห็นว่า ความต้องการนี้บางครั้งเกิดขึ้นเนื่องจากกระตุ้นภายในของบุคคล และบางครั้งอาจเกิดความต้องการอันเนื่องจากสภาพสังคมหรือแรงกระตุ้นภายนอกก็ได้ หรืออาจกล่าวได้ว่า ความต้องการเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากสภาพทางร่างกายและสภาพทางจิตใจนั่นเอง ทฤษฎีความต้องการตามหลักการของเมอร์เรย์ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ความต้องการที่จะเอาชนะด้วยการแสดงความก้าวร้าวออกมา (Need for Aggression) เป็นความต้องการที่จะเอาชนะผู้อื่น เอาชนะสิ่งขัดขวางทั้งปวงด้วยความรุนแรง มีการต่อสู้ การแก้แค้น การทำร้ายร่างกายหรือการฆ่าฟันกัน เช่น การพูดประชดประชันกับเพื่อนที่ไม่ชอบ เป็นต้น

2. ความต้องการที่จะเอาชนะฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ (Need for Counteraction) เป็นความต้องการที่จะฟันฝ่าอุปสรรค ความล้มเหลวต่างๆ ด้วยการสร้างความพยายามขึ้น เช่น เมื่อได้รับคำดูถูกดูหมิ่น ผู้ที่ได้รับจะเกิดความพากเพียรพยายามเอาชนะคำสบประมาทจนประสบผลสำเร็จ เป็นต้น

3. ความต้องการที่จะยอมแพ้ (Need for Abasement) เป็นความต้องการที่จะยอมแพ้ ยอมรับผิด ยอมรับคำวิพากษ์วิจารณ์ หรือยอมรับการถูกลงโทษ เช่น การเผาตัวตาย เพื่อประท้วงการปกครอง เป็นต้น

4. ความต้องการป้องกันตนเอง (Need for Defense) เป็นความต้องการที่จะป้องกันตนเองจากคำวิพากษ์วิจารณ์ การตำหนิติเตียนซึ่งเป็นการป้องกันทางด้านจิตใจพยายามหาเหตุผลมาอธิบายการกระทำของตน มีการป้องกันตนเองเพื่อให้พ้นผิดจากการกระทำต่างๆ ทั้งปวง

5. ความต้องการเป็นอิสระ (Need for Au8tonomy) เป็นความต้องการจะเป็นอิสระจากสิ่งกดขี่ทั้งปวง ต้องการที่จะต่อสู้ดิ้นรนเพื่อเป็นตัวของตัวเอง

6. ความต้องการความสำเร็จ (Need for Achievement) เป็นความต้องการที่จะกระทำสิ่งต่างๆ ที่ยากลำบากให้ประสบความสำเร็จ พยายามเอาชนะอุปสรรคทั้งปวง เพื่อให้การทำงานของตนประสบความสำเร็จ

7. ความต้องการสร้างมิตรภาพกับบุคคลอื่น (Need for Affiliation) เป็นความต้องการที่จะทำให้ผู้อื่นรักใคร่ ต้องการรู้จัก หรือมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น มีความซื่อสัตย์ต่อเพื่อน พยายามสร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับบุคคลอื่น

8. ความต้องการความสนุกสนาน (Need for Play) เป็นความต้องการที่จะแสดงความสนุกสนาน ต้องการหัวเราะเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด มีการสร้างหรือเล่าเรื่องตลกขบขัน มีการพักผ่อนหย่อนใจ มีการเล่นเกมกีฬา เป็นต้น

9. ความต้องการแยกตนเองจากผู้อื่น (Need for Rejection) เป็นความต้องการหรือเป็นความปรารถนาของบุคคลในการที่จะแยกตนเองออกจากผู้อื่น ไม่มีความรู้สึกยินดียินร้ายกับบุคคลอื่น ต้องการเมินเฉยจากผู้อื่น

10. ความต้องการความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น (Need for Succedanea) เป็นความต้องการให้บุคคลอื่นมีความสุข เห็นอกเห็นใจ มีความสงสาร ต้องการได้รับความช่วยเหลือการดูแลและคำแนะนำจากบุคคลอื่น

11. ความต้องการที่จะให้ความช่วยเหลือต่อบุคคลอื่น (Need for Nurturance) เป็นความต้องการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกับบุคคลอื่น โดยการให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลที่ไม่สามารถจะช่วยเหลือตนเองได้ หรือให้ความช่วยเหลือให้บุคคลอื่นพ้นจากภัยอันตรายต่างๆ

12. ความต้องการสร้างความประทับใจในตนเองให้แก่ผู้อื่น (Need for Exhibition) เป็นความต้องการให้บุคคลอื่นได้เห็น ได้ยินเกี่ยวกับเรื่องราวของตนเอง ต้องการให้ผู้อื่นมีความสนใจสนุกสนาน แปลกใจ หรือตื่นเต้นในเรื่องราวของตน

13. ความต้องการมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น (Need for Dominance) เป็นความต้องการให้บุคคลอื่นทำตามคำสั่งของตน ทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนมีอิทธิพลเหนือกว่าบุคคลอื่น

14. ความต้องการที่จะยอมรับนับถือผู้อาวุโส (Need for Deference) เป็นความต้องการยอมรับนับถือผู้ที่อาวุโสกว่าด้วยความยินดี รวมทั้งนิยมชมชอบในบุคคลที่มีอำนาจเหนือกว่าพร้อมที่จะให้ความร่วมมือช่วยเหลือด้วยความยินดี

15. ความต้องการหลีกเลี่ยงความรู้สึกล้มเหลว (Need for Avoidance or Inferiority) เป็นความต้องการหลีกเลี่ยงให้พ้นจากความอับอาย หลีกเลี่ยงการดูถูก หรือการกระทำต่างๆ ที่ทำให้เกิดความละอายใจ

16. ความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงจากอันตราย (Need for Avoidance Harm) เป็นความต้องการหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดทางด้านร่างกาย ต้องการได้รับความปลอดภัยจากอันตราย

17. ความต้องการหลีกเลี่ยงจากการถูกตำหนิหรือถูกลงโทษ (Need for Avoidance of Blame) เป็นความต้องการหลีกเลี่ยงการลงโทษด้วยการคล้อยตามกลุ่มหรือยอมรับคำสั่งหรือปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของกลุ่ม เพราะกลัวถูกลงโทษ

18. ความต้องการความเป็นระเบียบเรียบร้อย (Need for Orderliness) เป็นความต้องการจัดสิ่งของต่างๆ ให้อยู่ในสภาพที่เป็นระเบียบเรียบร้อย มีความประณีตงดงาม

19. ความต้องการที่จะรักษาชื่อเสียง (Need for Inviolacy) เป็นความต้องการที่จะรักษาชื่อเสียงของตนที่มีอยู่ไว้จนสุดความสามารถ

20. ความต้องการให้ตนเองแตกต่างจากบุคคลอื่น (Need for Contrariness) เป็นความต้องการให้ตนเองไม่เหมือนกับบุคคลอื่น

จากทฤษฎีที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ จัดว่าจะเป็นทฤษฎีแรงจูงใจและเป็นทฤษฎีที่มีผลต่อพฤติกรรมหรือการกระทำของบุคคลทั้งสิ้น แต่ละทฤษฎีจะมีพื้นฐานความเชื่อ และแนวความคิดที่แตกต่างกันออกไป การนำมาใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด จึงต้องศึกษาในหลายๆ ทฤษฎีและวิเคราะห์แนวความคิดของแต่ทฤษฎีให้เข้าใจ ผู้วิจัยจึงมีความคิดว่าทฤษฎีแรงขับ (Drive Theory) ตรงกับคนพิการที่ผู้วิจัยศึกษา แรงขับภายในร่างกาย เป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการของร่างกาย และแรงขับภายนอกร่างกาย เป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการทางสติปัญญา อารมณ์ และสังคม ซึ่งลักษณะดังกล่าว จะมีผลทำให้คนมีพฤติกรรมที่ต่างกัน

องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ

อารีย์ พันธุ์มณี (2534: 192-196) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจจัดว่ามีผลต่อการเรียนรู้พฤติกรรมต่างๆ ของบุคคลเป็นอันมาก เพราะการที่บุคคลเกิดแรงจูงใจในการที่จะกระทำพฤติกรรม ย่อมจะทำให้พฤติกรรมหรือการเรียนรู้ในสิ่งนั้นๆ มีประสิทธิภาพและเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วมากกว่าบุคคลที่ไม่เกิดแรงจูงใจ ลักษณะของแรงจูงใจของบุคคลจึงขึ้นอยู่กับองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ธรรมชาติของแต่ละบุคคล ทุกคนมีธรรมชาติของตนแตกต่างกับคนอื่น หรือมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ของตนเองซึ่งประกอบด้วย

1.1 แรงขับ แรงขับของบุคคลจัดว่าเป็นพื้นฐานเบื้องต้นของการเกิดพฤติกรรม แรงขับเป็นภาวะที่เกิดจากความไม่สมดุลภายในร่างกายของมนุษย์ เช่น ภาวะความต้องอาหาร น้ำ สภาวะความตึงเครียด ความรู้สึกเจ็บปวด เป็นต้น แรงขับเกิดขึ้นได้จากลักษณะ 2 ประการ คือ แรงขับภายในร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความง่วงนอน เป็นต้น และแรงขับที่เกิดจากภายนอกร่างกาย เช่น การได้รับความเจ็บปวดจากสิ่งเร้าภายนอกสภาวะ ความกดดันจนทำให้เกิดความตึงเครียด

1.2 ความวิตกกังวล ความวิตกกังวลมีผลต่อการเรียนรู้ หรือการกระทำพฤติกรรมความวิตกกังวลจะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่ประสบการณ์และการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล เมื่อบุคคลอายุมากขึ้น มีประสบการณ์เพิ่มขึ้นย่อมจะเกิดความกังวล เพิ่มมากขึ้นเด็กเล็กๆ จะไม่มีความกังวลใจแต่จะมีความกลัว เมื่ออายุเพิ่มมากขึ้นความกลัวจะลดลงกลายเป็นความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นมาทันที

2. สถานการณ์ต่างๆ ในสิ่งแวดล้อม ย่อมจะส่งผลทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจแตกต่างกัน เป็นต้นว่า ส่งผลให้บุคคลเกิดความสับสนวุ่นวายหรืออื่นๆ และวัฒนธรรมแต่สังคมย่อมจะส่งผลให้พัฒนาการของผู้เรียนแตกต่างกันด้วย ลักษณะสถานการณ์ต่างๆ ที่มีผลต่อแรงจูงใจได้แก่

2.1 การแข่งขัน หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่มีความปรารถนาจะเอาชนะผู้อื่นต้องการทำให้ตนมีสภาพการณ์ดีขึ้น ลักษณะการแข่งขันมีลักษณะที่สำคัญ 2 ลักษณะคือ การแข่งขันกับตนเองเป็นการแข่งขันที่ทำให้ตนเองดีขึ้นด้วยความเต็มใจ และความต้องการของตนไม่มี

ใครมาบังคับ การแข่งขันกับบุคคลอื่น เป็นความรู้สึกที่ต้องการเอาชนะบุคคลอื่นให้ตนอยู่เหนือกว่าคนอื่น มักจะพยายามทำทุกวิถีทาง เพื่อให้ตนชนะผู้อื่นเสมอ

2.2 ความร่วมมือ หมายถึง แรงจูงใจที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับแรงผลักดันทางสังคม มีพฤติกรรมแบบประนีประนอม ให้ความร่วมมือช่วยเหลือเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เพื่อให้งานหรือพฤติกรรมที่มุ่งปรารถนาสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ฉะนั้นความร่วมมือของบุคคลจึงจัดว่าเป็นแรงจูงใจที่สำคัญ ที่ทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมต่างๆ ขึ้น

2.3 การตั้งจุดหมาย หมายถึง การที่บุคคลได้มีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตไว้มีผลทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะกระทำสิ่งต่างๆ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตนตั้งไว้ในบางครั้งแม้จะมีการตั้งจุดมุ่งหมายไว้ บุคคลก็ไม่สามารถกระทำเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตนตั้งไว้ด้วยเหตุนี้ การตั้งจุดมุ่งหมายชีวิตจึงเป็นแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ลักษณะของการตั้งจุดมุ่งหมายมี 2 ลักษณะคือ

2.3.1 การตั้งจุดมุ่งหมายรวม เป็นจุดมุ่งหมายที่มักจะมีจุดมุ่งหมายย่อยๆ มาเกี่ยวข้อง เช่น การตั้งจุดมุ่งหมายชีวิตว่าจะเป็นนักวาดรูปที่มีชื่อเสียงของโลกแต่ละขณะนี้อายุยังน้อยจึงมีเป้าหมายย่อยๆ หลายจุดมุ่งหมายรวมกันคือ จะวาดให้ชนะการแข่งขันจะวาดให้ได้รับคำชมจากครู จะวาดรูปให้เพื่อนๆ ยอมรับ

2.3.2 การตั้งจุดมุ่งหมายระยะไกล เพื่อจุดมุ่งหมายหนึ่งโดยเฉพาะการตั้งจุดมุ่งหมายระยะไกลจะเกิดขึ้นกับคนที่มีวุฒิภาวะทางด้านสมองพอสมควร จะไม่เกิดในเด็กเล็ก

2.4 การตั้งความทะเยอทะยาน เป็นการตั้งความหวังสูงไว้ และมีความพยายามมุมานะอย่างมากที่จะทำให้สำเร็จ การตั้งความหวังหรือเกิดความทะเยอทะยานจึงเป็นแรงจูงใจที่ผลักดันให้เกิดพฤติกรรมขึ้น ถ้าบุคคลตั้งความทะเยอทะยานไว้สูงเกินความสามารถของตนเองจะทำให้บุคคลเกิดความล้มเหลวได้ง่าย ทำให้มีแรงจูงใจในการทำงานนั้นๆ หรือเกิดความท้อถอยหรือถ้าตั้งความหวังไว้ต่ำกว่าความสามารถ ก็ไม่มีแรงจูงใจพอที่จะกระทำ เพราะว่าตนประสบความสำเร็จในงานนั้นๆ ง่ายเกินไป ความยากงานของงานจะมีผลต่อแรงจูงใจ

แรงจูงใจกับการฝึกซ้อมกีฬา

เทเวศร์ พิริยะพฤนท์ (2528: 147) ได้กล่าวไว้ว่า ต้องคำนึงถึงแรงจูงใจ (Motivation) ความตั้งใจ หรือความต้องการของนักกีฬานั้นเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะนักกีฬาที่มีความปรารถนาที่จะเล่นกีฬาให้ได้ดีนั้นจะมีแรงจูงใจสูง ซึ่งจะมีผลทำให้นักกีฬาคนนั้นๆ ทำการฝึกซ้อมอย่างตั้งใจ มีวินัยในตนเอง ขยันขันแข็งในการฝึกซ้อม

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2534: 47) ได้กล่าวสรุปไว้ว่า การเตรียมตัวด้านจิตวิทยาก่อนการแข่งขัน โดยการนำเสนอปัจจัยในการเตรียมตัวนักกีฬาด้านจิตวิทยาเพื่อเข้าทำการแข่งขันให้ได้ประสบความสำเร็จไว้ดังนี้

1. ควรให้แรงเสริมและผลย้อนกลับที่เหมาะแก่นักกีฬาและนักกีฬาสามารถทำได้ ซึ่งการใช้แรงเสริมที่สามารถทำได้โดยง่ายคือ คำชมเชย และคำกล่าวที่เป็นลักษณะสร้างสรรค์ของผู้ฝึก เป็นต้นส่วนผลย้อนกลับทำได้โดยที่ผู้ฝึกบอกผลที่นักกีฬาสามารถทำได้

2. ครูผู้ฝึกสอนจะต้องรู้จักการใช้แรงจูงใจด้วยการสร้างสภาพการฝึกซ้อมให้เป็นที่น่าสนใจ มีความสนุกสนาน มีความท้าทาย และสภาพการฝึกซ้อมก็ต้องคล้ายคลึงกับการแข่งขันจริง เพื่อให้นักกีฬาสามารถยืนหยัดฝึกซ้อมให้ได้มากที่สุดและดีที่สุด

3. ควรจะเพิ่มลดความตื่นเต้น และความฮึกเหิมในการแข่งขันให้เหมาะสม และถูกต้อง เช่น การนั่งสมาธิ การสะกดจิต

4. ควรจัดสภาพการฝึกซ้อมให้คล้ายคลึงกับสภาพการแข่งขันจริงให้มากที่สุด

5. ผู้ฝึกสอนต้องมีความเข้าใจถึงความแตกต่างของนักกีฬาแต่ละคนเป็นสำคัญ

6. ผู้ฝึกซ้อมควรจะหาทางช่วยเหลือนักกีฬาให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีมโนทัศน์ที่ถูกต้อง โดยการจัดสภาพการณ์ให้นักกีฬามีประสบการณ์ในความสำเร็จหรือประสบการณ์ที่ดีในการฝึกซ้อมและการให้แรงเสริม

7. การใช้ความเชื่อมั่นบางอย่างให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม เช่น ความเชื่อว่าได้สูดออกซิเจนก่อนการฝึกซ้อม จะทำให้มีความรู้สึกว่ามีกำลังวังชาขึ้น

8. ควรเปลี่ยนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมทำให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม

9. ผู้ฝึกสอนควรมีรูปแบบของการเป็นผู้นำที่เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม เช่น ผู้นำแบบประชาธิปไตย และผู้นำแบบอัตตาธิปไตย

10. โปรแกรมการฝึกซ้อมและวิธีการฝึกซ้อมควรจะเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อนักกีฬา โดยที่นักกีฬาเห็นว่าโปรแกรมการฝึกซ้อม และวิธีการฝึกซ้อมมีความเป็นไปได้และสามารถปฏิบัติได้

11. แรงจูงใจที่เกิดจากการเห็นคุณค่าของการเล่นกีฬาเป็นสิ่งที่ดีและเป็นที่พึงปรารถนา เช่น ความรู้สึกภาคภูมิใจในการเล่นกีฬาและเป็นนักกีฬา หรือการเห็นคุณค่าและประโยชน์ของกีฬา

12. ผู้ฝึกสอนควรจะมีความเข้าใจในความสัมพันธ์กันระหว่างผู้ฝึกสอน ผู้ดู และความสามารถที่นักกีฬาสามารถทำได้ โดยการมีคู่ฝึกซ้อมจะทำให้นักกีฬาได้ใช้ความพยายามมากว่าการฝึกซ้อมคนเดียว

13. การควบคุมระดับความกังวลใจ และการลดความเครียดในตัวนักกีฬา

14. สุขภาพจิตของนักกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฐมพยาบาลทางจิตและอารมณ์ของนักกีฬาหลังการแข่งขัน

แรงจูงใจนับว่ามีบทบาทสำคัญมากต่อการเล่น การเตรียมทีม และการฝึกซ้อมกีฬา นักจิตวิทยาการกีฬาให้ทัศนะต่อแรงจูงใจแตกต่างกัน พอจะสรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่มีอยู่ในตัวนักกีฬาเองแต่ละคน ซึ่งพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังมากขึ้น เพื่อให้อยากกระทำสิ่งนั้นๆ มากขึ้น หมายความว่า นักกีฬาทุกคนต่างก็มีแรงจูงใจภายในตัวเองอยู่แล้ว หน้าที่ของผู้ฝึกสอนกีฬามีเพียงแต่ค้นหาวิธีการที่จะกระตุ้นจากภายนอก เพื่อให้เกิดกำลังแรงขึ้นอีกเท่านั้น การสร้างแรงจูงใจนี้มีความเกี่ยวพันกับความต้องการมากที่สุด ความต้องการ (Need)

ดังกล่าวนี้เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน ดังนั้นในการฝึกซ้อมกีฬาแต่ละครั้ง หากว่าผู้ฝึกสอนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญเหล่านี้แล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ จะเป็นพื้นฐานในการฝึกซ้อมกีฬาที่ดีและยังสามารถที่จะสร้างแรงจูงใจในระดับสูงขึ้นไปได้อีกด้วย ในการคัดเลือกนักกีฬาเพื่อให้ได้ตัวนักกีฬาตามลักษณะและคุณสมบัติของการเป็นนักกีฬาที่แท้จริงนั้น

แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา

การสร้างแรงจูงใจหรือการสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาขณะทำการฝึกซ้อมนั้นย่อมเป็นเหตุที่สำคัญ

ชาญ โพธิ์คลัง (2532: 51-53) ได้กล่าวถึง นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขันนั้นย่อมมีเหตุผลซึ่งเกิดจากการสร้างแรงจูงใจที่แตกต่างกัน ความพอใจที่จะทำให้ประสบความสำเร็จที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้จิตสำนึกคือ

1. ความรู้สึกเกิดความภาคภูมิใจ (Personal Pride) ความภาคภูมิใจเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่กับนักกีฬาทุกคน เมื่อนักกีฬาเกิดความรู้สึกเช่นนี้ ก็จะขยันฝึกซ้อมเพื่อที่จะให้มีขีดความสามารถสูงสุดเท่าที่จะสามารถทำได้ เพื่อความสำเร็จในการแข่งขัน

2. ความรู้สึกเพ้อฝัน (Self Image) มนุษย์เราที่เกิดมา ไม่ว่าจะเป็นคนธรรมดาหรือเป็นนักกีฬาก็ตาม ย่อมจะมีความเพ้อฝัน ความยาก ด้วยกันทั้งนั้น หากจะแยกความยากหรือความรู้สึกเพ้อฝันที่เกี่ยวกับนักกีฬาแล้ว สามารถแยกความรู้สึกออกได้เป็น 2 ทางด้านกัน คือ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับตัวเอง และความรู้สึกอยากที่มีต่อบุคคลอื่นหรือเพื่อนร่วมทีม นักกีฬาที่สร้างจิตนาการของความรู้สึกเพ้อฝันนี้ มักจะเคร่งครัดกับตนเองเป็นพิเศษในการฝึกซ้อมและกฎระเบียบต่างๆ เพราะเขามีความรู้สึกอยากที่จะเห็นตนเองประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกีฬาระดับแชมป์เปียนต่างๆ ทั้งหลาย อีกพวกหนึ่งจะเคร่งครัดกับตนเองเพื่อไม่ให้ทีมหรือเพื่อนร่วมทีมตกต่ำหรือถูกตำหนิจากเพื่อนและพวกนี้ยังรู้สึกว่า หากตนมีความขยันและมีการพัฒนาแล้วจะสามารถช่วยเพื่อนร่วมทีมได้มากอีกด้วย ดังนั้น ความรู้สึกเพ้อฝันนี้ก็คือแรงจูงใจแบบหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่กับนักกีฬาเกือบทุกคน

3. ความรู้สึกว่าตนถูกลบหลู่หรือผูกพยาบาท (The Sense of Humiliation and Revenge) หากนักกีฬาคนใดคนหนึ่งเกิดความพ่ายแพ้หรือล้มเหลวจากการแข่งขัน นักกีฬาคนนั้นจะมีความรู้สึกว่าเขาได้สูญเสียเกียรติยศที่มีอยู่ไป ความรู้สึกนั้นจะเป็นแรงกระตุ้นอย่างหนึ่งที่ทำให้เขาอยากแก้ตัวหรือแก้แค้นหากมีโอกาสจริง จากการถูกลบหลู่จึงเกิดแรงกระตุ้นให้มีจิตใจผูกพยาบาทเตือนเขาอยู่เสมอ ให้เขาฝึกซ้อมหนักขึ้นอยู่ตลอดเวลา เพื่อจะเรียกชื่อเสียงและเกียรติยศที่สูญเสียไปนั้นกลับคืนมา ลักษณะเช่นนี้เป็นแรงจูงใจที่เป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่อีกอย่างหนึ่ง

4. ความต้องการที่จะยกระดับตนเอง (Level of Aspiration) แรงจูงใจที่เกิดขึ้นกับนักกีฬามีมากมายหลายอย่าง เป็นต้นว่านักกีฬาบางคน อาจจะมีความต้องการที่จะยกระดับของตนเองให้สูงขึ้นในทุกๆ ด้าน เช่น ระดับการเล่นของตนเอง ระดับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ระดับของ

หน้าที่การงานและอื่นๆ ด้วยเหตุที่มีแรงจูงใจเป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในตัวแล้ว จึงเป็นแรงขับที่ดีอย่างหนึ่งที่ทำให้นักกีฬา ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน

5. ความเชื่อมั่นในตนเองและการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเอง (Confidence and Self Discovery) ลักษณะของความเชื่อมั่นในตนเอง และการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเองเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นผลส่งให้นักกีฬาเหล่านั้นประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน นักกีฬาจะฝึกซ้อมอย่างหนักเพื่อให้มีความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจ ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นที่สุด ขณะฝึกซ้อมก็จะค้นพบสิ่งใหม่เกิดขึ้นกับตนเองอย่างไม่คาดฝัน ยิ่งทำให้เพิ่มความภาคภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเองมากยิ่งขึ้น แรงจูงใจนี้ก็จะเป็นแรงขับที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขันด้วย

6. ความปรารถนาที่จะเอาชนะ (The Desire to Win) นักกีฬาระดับแชมป์จะมีพลังที่ซ่อนเร้นอย่างหนึ่งกระตุ้นให้รู้สึกสำนึกอยู่ตลอดเวลา ทำให้ตัวเขาต้องฝึกหนัก นั่นคือ ความปรารถนาที่อยากจะได้รับชัยชนะในการแข่งขันนั้นๆ เพราะชัยชนะเหล่านั้นคือเครื่องชี้ให้สังคม ได้เห็นว่า เขาคือผู้ยิ่งใหญ่ในสนามแข่งขัน และอาจมีผลตอบแทนอื่นๆ ติดตามมา เช่น รางวัล ตำแหน่ง หน้าที่การงาน ระดับความเป็นอยู่ และสภาพทางสังคมที่แวดล้อม แรงจูงใจชนิดนี้ก็มีส่วนอย่างมากที่ช่วยผลักดันให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขันได้เช่นกัน

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 76-77) ได้กล่าวถึง วิธีการสร้างแรงจูงใจเพื่อให้เกิดความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาไว้ว่า

1. ให้นักกีฬาได้รับประสบการณ์แห่งการประสบความสำเร็จทั่วถึงกันในการกีฬา การจัดสภาพแวดล้อมในการกีฬาควรจัดให้นักกีฬาได้รับความสำเร็จซึ่งทำให้เพิ่มแรงจูงใจในการเล่นกีฬามากยิ่งขึ้น เช่น การลดความสูงของแป้นบาสเกตบอลให้เด็กเล็ก

2. ให้นักกีฬามีโอกาสรับผิดชอบในการตั้งกฎเกณฑ์ในการตัดสินใจทำให้มีนักกีฬามีโอกาสความคุมความประพฤติของตนเอง และเกิดความรู้สึกสำเร็จ

3. ให้คำชมเชยทั้งคำพูด และท่าทาง และควรใช่บ่อยๆ ให้นักกีฬาได้รับรู้ถึงการมีส่วนช่วยเหลือกัน เน้นบทบาทสำคัญของแต่ละคนที่มีความสำเร็จของทีมทำให้นักกีฬามีความรู้สึกว่าตนเองมีค่า

4. การตั้งจุดมุ่งหมายต้องเป็นจุดมุ่งหมายที่เป็นจริงและสามารถทำได้ด้วยความพยายามมีการประเมินและการปรับปรุงว่านักกีฬาได้บรรลุจุดมุ่งหมายแค่ไหน

5. มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการฝึก ทำให้ไม่เกิดความเบื่อหน่าย ทำให้การฝึกซ้อมเกิดความสนุกสนาน ทำให้นักกีฬาเกิดพบสิ่งใหม่ๆ

6. การทำให้เกิดความสนุกสนาน เกิดความสมดุลระหว่างความสามารถของนักกีฬากับความยากง่ายของการฝึก ท้าทายความสามารถ เกิดยากลองเล่น ซ้อม และอยากแข่งขัน

สรุปแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา หมายถึง ปัจจัยและสภาวะใดๆ ก็ตามที่มีผลต่อการกระตุ้นแรงขับภายในของแต่ละบุคคล คือ แรงขับภายในร่างกาย เป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการของร่างกาย และแรงขับภายนอกร่างกาย เป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการทางสติปัญญา อารมณ์

ว 39948

และสังคม (โยธิน ศันสนยุทธ. 2531: 150) ให้นักกีฬาเกิดความมานะพยายาม ความเชื่อมั่น ความกระตือรือร้นให้ฝึกซ้อมกีฬาเพื่อเป็นนักกีฬาทีมชาติ เพื่อจะได้มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันในระดับชาติ และนานาชาติ ประกอบด้วยแรงจูงใจด้านต่างๆ คือ

1. ด้านความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง
2. ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง
3. ด้านสุขภาพและอนามัย
4. ด้านรายได้และผลประโยชน์
5. ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง

ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกีฬาอาเซียนพาราเกมส์

ปัจจุบันประเทศไทยมีองค์กรที่เกี่ยวข้องกับกีฬาคนพิการอยู่ 3 องค์กรหลัก คือ สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ซึ่งดำเนินการแข่งขันกีฬาสำหรับคนพิการทั่วไปทั้งภายในและภายนอกประเทศ คณะกรรมการสเปเชียลโอลิมปิคแห่งประเทศไทยที่ดำเนินการแข่งขันกีฬาสำหรับคนพิการทางสติปัญญาทั้งภายในและภายนอกประเทศและสำนักพัฒนาการกีฬา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ที่จัดการแข่งขันกีฬานักเรียนคนพิการในประเทศ

อาเซียนพาราเกมส์ (ASEAN PARA-GAMES)

อาเซียนพาราเกมส์ ดำเนินการจัดการแข่งขันโดยสหพันธ์กีฬาคนพิการอาเซียน (ASEAN Para Sport Federation: APSF) ซึ่งมีสมาคมกีฬาคนพิการของประเทศสมาชิกอาเซียนเป็นสมาชิก โดยจัดให้มีการแข่งขันกีฬาคนพิการ ประกอบด้วยพิการประเภท อัมพาต พิการแขน-ขา พิการทางปัญญา พิการทางสายตา กล้ามเนื้อแข็งแรง พิการทางการได้ยิน แคระแกรน และพิการทางสมอง ทั้งนี้โดยมีจุดประสงค์ คือ

1. ส่งเสริมและฝึกซ้อมนักกีฬาคนพิการโดยไม่มีการแบ่งแยก
2. ส่งเสริมการศึกษา วิจัยและพัฒนา และกิจกรรมส่งเสริมกีฬาและสมรรถภาพทางกายสำหรับคนพิการ
3. สร้างเสริมความสัมพันธ์ขององค์กรอาเซียนให้เข้มแข็งโดยกีฬา
4. จัดการแข่งขันกีฬาคนพิการในปีเดียวกันกับการแข่งขันกีฬาซีเกมส์
5. เพื่อจัดการแข่งขันกีฬารายอื่นๆ และกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพัฒนาด้านเทคนิคการพัฒนาผู้นำ การวางแผน และวิทยาศาสตร์การกีฬา
6. เพื่อหาทุนสนับสนุนและจัดหาเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์

การจัดการแข่งขันอาเซียนพาราเกมส์ได้จัดเป็นครั้งแรกปี ค.ศ. 2001 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย ระหว่างวันที่ 25-30 ตุลาคม 2544 มีการแข่งขันกีฬา 2 ประเภท คือ กรีฑา และว่ายน้ำ (สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์. 2544)

ครั้งที่ 2 จัดขึ้นที่กรุงฮานอย ประเทศเวียดนาม ระหว่างวันที่ 15-20 ธันวาคม 2546 มีการแข่งขันกีฬา 5 ประเภท คือ กรีฑา ว่ายน้ำ ปิงปอง แบดมินตัน และยกน้ำหนัก (สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์. 2546)

ครั้งที่ 3 จัดขึ้นที่มะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ ระหว่างวันที่ 15-19 ธันวาคม 2548 มีการแข่งขันกีฬา 10 ประเภท คือ กรีฑา ว่ายน้ำ ปิงปอง แบดมินตัน โกลบอล ยูโด วีลแชร์บาสเกตบอล วีลแชร์เทนนิส เทเบิลเทนนิส ยกน้ำหนัก และหมากรุกสากล (สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์. 2548)

ครั้งที่ 4 ประเทศสิงค์โปร์ ควรเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน แต่ประเทศสิงค์โปร์ไม่พร้อมที่จะเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาซีเกมส์จึงทำให้ไม่สามารถเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ด้วย ในปี พ.ศ. 2550 ประเทศไทยจึงรับเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 24 แทนประเทศสิงค์โปร์ ซึ่งตามรัฐธรรมนูญสหพันธ์กีฬาคนพิการภาคพื้นอาเซียน (APSF) กำหนดว่าประเทศที่เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาซีเกมส์ จะต้องเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ดังนั้นประเทศไทยจึงรับเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 จะจัดขึ้นที่จังหวัดนครราชสีมา ประเทศไทย ระหว่างวันที่ 20 - 26 มกราคม 2550 มีการแข่งขันกีฬา 14 ชนิดกีฬา คือ กรีฑา ว่ายน้ำ ยิงปืน ยิงธนู แบดมินตัน วีลแชร์เทนนิส วีลแชร์ฟันดาบ วีลแชร์บาสเกตบอล เทเบิลเทนนิส ยูโด โกลบอล ยกน้ำหนัก บอคเซีย และหมากรุกสากล (สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์. 2549)

ประเภทความพิการ

ประเภทความพิการเชิงการแพทย์

ประเภทแรกของการจำแนกประเภทนักกีฬาคนพิการ คือ การจำแนกประเภท ความพิการเชิงการแพทย์ ซึ่งเริ่มตั้งแต่ประมาณ ค.ศ.1940 ซึ่งเป็นระยะเริ่มแรกของกีฬาคนพิการในประเทศอังกฤษ ระบบการจำแนกประเภทความพิการพิจารณาจากระดับของกระดูกสันหลัง ระบบนี้ออกแบบเพื่อให้มีความยุติธรรมกับนักกีฬาที่มีระดับความพิการคล้ายๆ กัน คณะกรรมการประกอบด้วย แพทย์และนักกายภาพบำบัด

การจำแนกประเภทความพิการต่อมาใช้กับนักกีฬาวีลแชร์ และนักกีฬาพิการแขน – ขา ซึ่งระบบการจำแนกประเภทความพิการเชิงการแพทย์ มักจะสอดคล้องกับการจำแนกประเภทความพิการเชิงความสามารถ

จาก ค.ศ.1940 จนถึงต้นปี 1990 ระบบการจำแนกประเภทเชิงการแพทย์เป็นระบบที่ยอมรับกันทั่วโลก ดังนั้นการจำแนกนักกีฬาเชิงการแพทย์จึงถูกนำมาใช้กับประเภท ความพิการอื่นๆ ได้แก่

พิการทางสมอง พิการแขน – ขาขาด พิการทางการเคลื่อนไหว และพิการทางการมองเห็น เท่าที่กำหนดการจำแนกประเภทนักกีฬาเชิงการแพทย์ใช้อยู่กับประเภทความพิการดังต่อไปนี้
มยุรี ศุภวิบูลย์. 2547: 76 อ้างอิงจาก Depauw & Gavron. 1995: 120

- นักกีฬาวีลแชร์ที่พิการกระดูกสันหลัง (7 ระดับ): NWAA, ISMWSF
- นักกีฬาวีลแชร์ที่พิการแขน – ขาขาด (3 ระดับ จาก 7 ระดับ): NWAA, ISMWSF
- นักกีฬาพิการทางสมอง (8 ระดับ): CP – ISRA
- นักกีฬาที่พิการทางการมองเห็น (3 ระดับ): IBSA
- นักกีฬาพิการแขน – ขาที่ที่มีการเคลื่อนไหวได้เอง (9 ระดับ): ISOD
- นักกีฬาพิการทางการเคลื่อนไหว (6 ระดับ): ISOD
- นักกีฬาวีลแชร์บาสเกตบอล (3 – 4 ระดับ ควบคุมทีมโดยคะแนน): NWBA, IWBF

ประเภทความพิการเชิงความสามารถ

จากการจำแนกประเภทความพิการเชิงการแพทย์ ซึ่งเป็นการเจาะจงประเภทความพิการและยากต่อการร่วมแข่งขันกับความพิการประเภทอื่น จึงมีนักกีฬาจำนวนมากที่ไม่ได้แข่งขันเพราะจำนวนนักกีฬาในระดับเดียวกับตนมีน้อยเกินไป ขณะเดียวกันการจำแนกประเภทความพิการเชิงการแพทย์มักมีปัญหาที่ขัดแย้งระหว่างระดับสมรรถนะของร่างกายและการแข่งขัน

ในช่วงปลายของทศวรรษที่ 1980 และต้นทศวรรษ 1990 จึงได้มีความพยายามที่จะนำการจำแนกประเภทความพิการเชิงการแพทย์มาผสมผสานกับความสามารถทางการกีฬาโดยพิจารณาจากการจัดกลุ่มความพิการมากกว่าความพิการเฉพาะ จึงทำให้เป็นการปฏิวัติกีฬาคนพิการเพื่อการฟื้นฟูมาเป็นการแข่งขันเพื่อความเป็นเลิศ คณะกรรมการจำแนกจะประกอบด้วยแพทย์ นักกายภาพบำบัด ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬา

วีลแชร์บาสเกตบอลเป็นกีฬาประเภทแรกในการแข่งขันพาราลิมปิกที่ทดสอบใช้ระบบการจำแนกประเภทเชิงความสามารถ เมื่อปี ค.ศ.1984 การแข่งขันกีฬาคนพิการโลกที่ประเทศอังกฤษได้ใช้การจำแนกประเภทเชิงการแพทย์ร่วมกับความสามารถและในปี ค.ศ.1992 พาราลิมปิกเกมส์ที่บาร์เซโลนา ก็ใช้ทั้งสองระบบร่วมกัน ดังนั้นคณะกรรมการโอลิมปิกในส่วนของพาราลิมปิก จึงได้กำหนดการจำแนกประเภทเชิงความสามารถไว้ดังนี้

1. การจำแนกประเภทเชิงความสามารถพื้นฐาน
2. การรวมกลุ่มของกลุ่มนักกีฬาพิการที่คล้ายกันและมีความสามารถเหมือนกันแต่ต่างระดับความพิการ
3. การงดรายการที่มีผู้เข้าแข่งขันจำนวนน้อย

การจำแนกประเภทเชิงความสามารถปัจจุบันจะเป็นการประเมินความสามารถเฉพาะกีฬาของคนพิการว่าสิ่งใดเขาทำได้และทำไม่ได้ และนักกีฬาจะได้จัดประเภทตามความสามารถที่ทำได้

การจำแนกประเภทเชิงความสามารถ จะแบ่งเป็นกลุ่มความพิการซึ่งมีวิธีแบ่งหลายแบบ เช่นการแบ่งดังต่อไปนี้

1. นักกีฬาคนพิการทางสมอง (ตาราง 1)
2. นักกีฬาคนพิการแขน – ขาขาด (ตาราง 3)
3. นักกีฬาคนพิการทางการเคลื่อนไหว (ตาราง 3)
4. นักกีฬาคนพิการทางการมองเห็น (ตาราง 4)
5. นักกีฬาวีลแชร์บาสเกตบอล (ตาราง 5 และ ตาราง 6)

ตาราง 1 การจำแนกประเภทเชิงความสามารถ ของนักกีฬาคนพิการทางสมอง ตามแบบของ CP-ISRA

ระดับ	ความสามารถ
ระดับ 1 (C1)	กล้ามเนื้อเครียดเกร็งระดับปานกลางถึงระดับรุนแรง ปรากฏความรุนแรงที่แขนและขา (4 ระยางค์) ควบคุมลำตัวยาก รยางค์ส่วนบนไม่มีความแข็งแรง
ระดับ 2 (C2)	กล้ามเนื้อเครียดเกร็งระดับปานกลางถึงระดับรุนแรง ปรากฏความพิการระดับปานกลางที่ลำตัวและรยางค์ส่วนบน ระยางค์ส่วนบนมีความแข็งแรงน้อยและควบคุมลำบากเคลื่อนวีลแชร์ด้วยขา
ระดับ 3 (C3)	รยางค์ส่วนบนมีความแข็งแรงและสามารถควบคุมได้ระดับปานกลาง ระยางค์ส่วนบนที่ถนัดสามารถทำงานได้เกือบเต็มที่ เคลื่อนวีลแชร์ด้วยแขนข้างเดียวหรือแขนทั้งสองอย่างช้าๆ
ระดับ 4 (C4)	ขาทั้งสองข้างมีความพิการระดับปานกลางถึงระดับรุนแรง รยางค์ส่วนบนมีความแข็งแรงและมีปัญหาในการควบคุมน้อยมาก ใช้วีลแชร์ในชีวิตประจำวันและในการเล่นกีฬา
ระดับ 5 (C5)	ระยางค์ส่วนบนมีความแข็งแรงดี มีปัญหาเรื่องการควบคุมเล็กน้อย สามารถเดินได้ด้วยขาทั้งสองข้างในการแข่งขัน
ระดับ 6 (C6)	พิการระดับปานกลางถึงรุนแรงกับทั้ง 4 รยางค์และลำตัว เดินโดยไม่ต้องมีเครื่องช่วย อาจใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือสำหรับประเภทลู่
ระดับ 7 (C7)	เป็นอัมพาตครึ่งซีกระดับน้อยถึงปานกลาง ซีกของร่างกายที่ไม่ผิดปกติสามารถทำงานได้ดี เดินโดยไม่มีเครื่องช่วย
ระดับ 8 (C8)	เป็นอัมพาตรยางค์เดียวหรืออัมพาตครึ่งซีกเพียงเล็กน้อย มีปัญหาเรื่องความสัมพันธ์เล็กน้อย การทรงตัวดี และสามารถวิ่งและกระโดดอย่างอิสระ

หมายเหตุ ระดับ 1 – 4 ใช้วีลแชร์ในการแข่งขัน ระดับ 5 – 8 ใช้ในการเดินในการแข่งขัน

มยุรี ศุภวิบูลย์. 2547: 78 อ้างอิงจาก Depauw & Gavron. 1995: 122

ตาราง 2 การจำแนกประเภทเชิงความสามารถ ของนักกีฬาคนพิการแขน - ขาขาด (Amputation) ตามแบบของ ISOD

ชั้น	ความสามารถ
A 1	ขาขาดเหนือหรือตั้งแต่เข่าทั้งสองข้าง ใช้วีลแชร์ในการแข่งขัน
A 2	ขาขาดเหนือหรือตั้งแต่เข่าข้างเดียว ใช้วีลแชร์ในการแข่งขัน
A 3	ขาขาดใต้เข่าทั้งสองข้าง ใช้วีลแชร์ในการแข่งขัน
A 4	ขาขาดใต้เข่าหนึ่งข้าง เคลื่อนที่โดยใช้อุปกรณ์ในการแข่งขัน
A 5	แขนขาดเหนือหรือตั้งแต่ข้อศอกทั้งสองข้าง
A 6	แขนขาดเหนือข้อศอกข้างเดียว
A 7	แขนขาดใต้ศอกแต่เหนือหรือตั้งแต่ข้อมือทั้งสองข้าง
A 8	แขนขาดใต้ศอกแต่เหนือหรือตั้งแต่ข้อมือข้างเดียว
A 9	ขาและแขนขาดอย่างละ 1 ข้าง

มยุรี ศุภวิบูลย์. 2547: 79 อ้างอิงจาก Depauw & Gavron. 1995: 124

ตาราง 3 การจำแนกประเภทเชิงความสามารถ ของนักกีฬาคนพิการทางการเคลื่อนไหว (Les Autres) ตามแบบของ ISOD

ระดับ	**ความสามารถ**
L 1	ใช้วีลแชร์ ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อลดลงและ/หรือ กล้ามแขนเครียดเกร็งในการโยน การทรงตัวในการนั่งลำบาก
L 2	ใช้วีลแชร์ แขนที่ใช้โยนทำงานได้ดี และการทรงตัวในการนั่งไม่ดีถึงปานกลาง หรือการทรงตัวในการนั่งดีแต่แขนที่โยนทำงานไม่ได้ดี
L 3	ใช้วีลแชร์ แขนใช้การได้ดีการนั่งทรงตัวได้ดี
L 4	เดินโดยใช้หรือไม่ใช้ไม้ค้ำยันและเบรส (brace) หรือ มีปัญหาในการทรงตัว ร่วมกับความสามารถของแขนที่ใช้โยนลดลง
L 5	เดินได้และแขนทำงานได้ดี รยางค์ส่วนล่างมีความสามารถลดลง หรือ มีการทรงตัวไม่ดี
L 6	เดินได้โดยรยางค์ส่วนบน (แขนที่ใช้โยน) ทำงานได้ดีและมีความบกพร่องเล็กน้อยที่ลำตัวและระยางค์ส่วนล่าง

มยุรี ศุภวิบูลย์. 2547: 80 อ้างอิงจาก Depauw & Gavron. 1995: 124

ตาราง 4 การจำแนกประเภทเชิงความสามารถ ของนักกีฬาคนพิการทางการมองเห็น ตามแบบของ IBSA

ระดับ	รายละเอียด
B 1	ตั้งแต่ไม่สามารถมองเห็นแสงได้ทั้ง 2 ข้าง ไปจนถึงสามารถรับรู้แสงได้บ้าง แต่ไม่สามารถมองเห็นรูปร่างของมือได้ ไม่ว่าจะในระยะและทิศทางใดๆ
B 2	ตั้งแต่สามารถมองเห็นรูปร่างของมือได้ ไปจนถึงสามารถมองเห็นได้เท่ากับ 2/60 หรือลานสายตาไม่เกิน 5 องศา
B 3	ตั้งแต่สามารถมองเห็นได้มากกว่า 2/60 ไปจนถึง 6/60 และ/หรือลานสายตามากกว่า 5 องศา แต่น้อยกว่า 20 องศา

มยุรี ศุภวิบูลย์. 2547: 81 อ้างอิงจาก Depauw & Gavron. 1995: 125)

ตาราง 5 การจำแนกประเภทเชิงความสามารถ ของนักกีฬาวีลแชร์บาสเกตบอล ตามแบบของ NWBA

ระดับ	รายละเอียด
ระดับ 1 (1 คะแนน)	สูญเสียการเคลื่อนไหวโดยสิ้นเชิงที่ T7 หรือสูงกว่าหรือความพิการที่เท่าเทียมทรงตัวในการนั่งไม่ดี และควบคุมลำตัวไม่ดี
ระดับ 2 (2 คะแนน)	สูญเสียการเคลื่อนไหวโดยสิ้นเชิงจาก T8 จนถึง L2 อาจมีความแข็งแรงที่สะโพกและต้นขาอยู่บ้าง การทรงตัวในการนั่งและการควบคุมลำตัวพอใช้จนถึงดี
ระดับ 3 (3 คะแนน)	ทั้งหมดที่มีสาเหตุมาจากอัมพาตครึ่งท่อนที่ L3 หรือต่ำกว่ารยางค์ส่วนล่าง (ขาขาด) ทั้งหมดยกเว้นเหนือระดับ 2 การทรงตัวในการนั่งและการควบคุมลำตัวดีจนถึงปกติ

<u>การจัดทีมให้สมดุล</u> : การลงเล่นของผู้เล่นในสนามคะแนนต้องไม่เกิน 12 คะแนน

มยุรี ศุภวิบูลย์. 2547: 81 อ้างอิงจาก Depauw & Gavron. 1995: 125)

แต่ในการแข่งขันกีฬาเฟสปิก ได้ใช้การจำแนกประเภทนักกีฬาตามระบบ IWBF (International Wheelchair Basketball Federation) ซึ่งจำแนกประเภทนักกีฬาเป็นค่าระดับคะแนน 1, 1.5, 2, 2.5, 3, 3.5, 4 และ 4.5, ซึ่งในการลงเล่นแต่ละครั้ง คะแนนของผู้เล่นแต่ละทีมต้องไม่เกิน 14 คะแนน ถ้าเกิน 14 คะแนนจะปรับเป็นฟาวล์เทคนิค โค๊ชต้องปรับตัวผู้เล่นใหม่ มยุรี ศุภวิบูลย์. 2547: 81 อ้างอิงจาก 7th Fespic Gamrs

ตาราง 6 การจำแนกประเภทเชิงความสามารถ ของนักกีฬาวีลแชร์บาสเกตบอล ตามแบบของ IWBF

ระดับ	รายละเอียด
ระดับ 1 (1 คะแนน)	ผู้เล่นจะไม่มีการทรงตัวในการนั่งบนวีลแชร์ ถ้าไม่มีพนักพิง ลำตัวไม่สามารถจะเคลื่อนไหวได้ ไม่ว่าในระนาบใดๆ ถ้าไม่ใช้แขนช่วย เป็นอัมพาตท่อนล่างเนื่องจากสูญเสียการทำงานของตั้งแต่ T7 ขึ้นไป
ระดับ 2 (2 คะแนน)	ผู้เล่นมีการทรงตัวในการนั่งพอใช้ ถึงดี สามารถเคลื่อนลำตัวไปด้านหลังในระนาบขอบฟ้าเมื่อนั่งบนวีลแชร์และมีพนักพิงได้ แต่ไม่สามารถเคลื่อนลำตัวไปข้างหน้าได้มากนัก ต้องใช้มืออย่างน้อยหนึ่งข้างจับวีลแชร์ เมื่อจะเคลื่อนลำตัวในระนาบหน้าหลังและระนาบข้าง เป็นอัมพาตท่อนล่างเนื่องจากสูญเสียการทำงานของ L1 – T8
ระดับ 3 (3 คะแนน)	ผู้เล่นมีการทรงตัวในการนั่งดีและเคลื่อนไหวลำตัวในระนาบขอบฟ้าและระนาบหน้าหลังโดยไม่ต้องยึดเก้าอี้ เป็นอัมพาตท่อนล่างเนื่องจากสูญเสียการทำงานของ L5–L2
ระดับ 4 (4 คะแนน)	ผู้เล่นมีการทรงตัวในการนั่งดีและเคลื่อนไหวลำตัวได้ทุกระนาบอาจมีข้อจำกัดในการเคลื่อนที่ไปข้างใดข้างหนึ่งในระนาบข้างเป็นอัมพาตท่อนล่าง เนื่องจากสูญเสียการทำงานของ S2 – S1

มยุรี ศุภวิบูลย์. 2547: 82 อ้างอิงจาก Goodman, Lee & Heidt. 1996: 132

สรุป

การจำแนกประเภทความพิการเป็นประเด็นสำคัญในการแข่งขันกีฬาคนพิการโดยเฉพาะการแข่งขันระดับนานาชาติ ตั้งแต่ช่วงทศวรรษ 1990 การจำแนกประเภทความพิการได้ให้ความสำคัญต่อการจำแนก ประเภทความพิการเชิงความสามารถมากกว่า โดยเฉพาะในการแข่งขันในพาราลิมปิก ซึ่งการจำแนกประเภทความพิการตามชนิดกีฬาต่างๆ ที่จัดการแข่งขันซึ่งยังมีอีกมาก การจัดประเภทนักกีฬาพิการจะขึ้นอยู่กับระเบียบของหน่วยงานที่จัดการแข่งขัน เช่น การแบ่ง

ประเภทนักกีฬาวีลแชร์ในการแข่งขันบาสเกตบอล ว่ายน้ำ กรีฑา ฟันดาบ ปิงปอง ฯลฯ แตกต่างกัน ในแต่ละประเภทกีฬา การแบ่งประเภทนักกีฬาวีลแชร์บาสเกตบอลของ NWBA กับ IWBF ก็แตกต่างกัน ดังนั้นผู้ฝึกสอนกีฬาต้องติดตามการจำแนกประเภทกีฬาอย่างใกล้ชิดในการเตรียมทีมเพื่อการแข่งขันแต่ละครั้ง (มยุรี ศุภวิบูลย์. 2547: 82)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

อิเมส (Emes. 1974: 7573) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกายของนักกีฬาคนพิการบนวีลแชร์กับนักกีฬาปกติ นักกีฬาคนพิการจากการแข่งขันคานาเดียน เนชั้นแนลวีลแชร์เกมส์ (Canadian Nationnal Wheelchair Games) จำนวน 20 คน และนักกีฬาปกติ 20 คน มรการชั่งน้ำหนักบันทึกอายุของกลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบโดยใช้แขนถีบบันไดจักรยาน 50 รอบต่อนาที และเพิ่มระดับของความต้านทานของจักรยานทุกๆ 2 นาที ให้สัมพันธ์กับอัตราการเต้นชีพจรจนกระทั่งไม่สามารถรักษาระดับของจำนวน 50 รอบต่อนาทีได้ คำนวณความสามารถในการทำงานโดยจำนวนรอบของการหมุนวัดอัตราการเต้นของหัวใจ อัตราการหายใจ ปริมาณของการหายใจออกและการนำออกซิเจนไปใช้ในนาทีสุดท้าย

ผลการศึกษาพบว่า

นักกีฬาปกติมีความสามารถดีกว่านักกีฬาวีลแชร์ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่ถ้านำค่าเฉลี่ยของน้ำหนักตัวมาพิจารณาด้วยแล้วไม่ปรากฏความแตกต่างอย่างมีนัยสำตัญของค่าความสามารถในการจับออกซิเจนสูงสุดของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มนี้

วิลลิส (Willis. 1982: 10) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการแข่งขันกับระดับของการแข่งขัน โดยให้นักกีฬาประเมินตัวเองและผู้ฝึกสอนประเมินนักกีฬาในการแข่งขัน จุดมุ่งหมายของการศึกษา เป็นการตรวจสอบถึงพลังของการกลัวความล้มเหลว และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาชาย 33 คน หญิง 10 คน เป็นนักกีฬาวอลเล่ย์บอล บาสเกตบอล กรีฑาลู่และลานและนักวิ่งทางไกล นักกีฬาทั้งหมดเป็นนักกีฬาระดับทีมมหาวิทยาลัยนักกีฬาตอบแบบสอบถามตามความคิดเห็น ซึ่งเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการแข่งขันกับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ซึ่งออกสอบถามเฉพาะกีฬาที่มีน้ำหนักคะแนน 3 ระดับ ผลการศึกษาพบว่าการประเมินของผู้ฝึกสอนได้ให้ทักษานักกีฬามีความสัมพันธ์มากที่สุดกับระดับของการแข่งขันและระดับของแรงจูงใจ การประเมินตัวเองของนักกีฬา การเข้าร่วมแข่งขันและพลังจูงใจ คะแนนเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญต่อการคาดเดา และพลังแรงจูงใจของนักกีฬาหญิงมีความสัมพันธ์กับผู้ฝึกสอนทักษะและความรู้ความเข้าใจกับการแข่งขันเป็นสิ่งชี้บอกถึงระดับแรงจูงใจที่ดีที่สุดในการคาดเดาของผู้ฝึกสอน และแรงจูงใจที่พบเสมอๆ คือ ความกลัว

เฮนเช็น และคณะ (Henschen et al. 1984) ได้ทำการศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบมุมมองที่มีต่อกระบวนการทางด้านจิตวิทยาระหว่างนักกีฬาที่มีร่างกายปกติกับนักกีฬาวีลแชร์ วัตถุประสงค์

ของการศึกษาครั้งนี้เพื่อเปรียบเทียบมุมมองที่มีต่อกระบวนการทางด้านจิตวิทยา โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นกีฬาวีลแชร์ประเภทกรีฑา เพศชาย จำนวน 33 คน เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับนักกีฬาที่มีร่างกายปกติ ซึ่งข้อมูลที่เก็บรวบรวมจะเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางด้านจิตวิทยา ได้แก่ การแสดงออกทางอารมณ์และความวิตกกังวลอันเป็นลักษณะนิสัย พบว่า นักกีฬาวีลแชร์มีมุมมองที่มีต่อกระบวนการทางด้านจิตวิทยาไม่แตกต่างกับนักกีฬาที่มีร่างกายปกติ ซึ่งผลจากการวิจัยสามารถนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะทางด้านจิตใจของนักกีฬาได้

แพททริค (Patrick. 1984) ได้ทำการศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบความคิดของตนเองและการยอมรับความพิการของนักกีฬาคนพิการที่เริ่มเล่นกีฬากับนักกีฬาคนพิการที่เล่นกีฬาอย่างชำนาญ การศึกษาครั้งนี้เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความคิดของตนเองและการยอมรับความพิการของนักกีฬาคนพิการที่เริ่มเล่นกีฬากับนักกีฬาคนพิการที่เล่นกีฬาอย่างชำนาญ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาคนพิการที่เริ่มเล่นกีฬา จำนวน 10 คน และนักกีฬาคนพิการที่เล่นกีฬาอย่างชำนาญ จำนวน 12 คน จากการศึกษาพบว่า นักกีฬาคนพิการที่เริ่มเล่นกีฬา และนักกีฬาคนพิการที่เริ่มเล่นกีฬาอย่างชำนาญ มีความแตกต่างกัน ในด้านความคิดของตนเองและการยอมรับความพิการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ฮอร์วัตและคณะ (Horvart et al. 1986) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบจิตวิทยาที่บ่งบอกลักษณะนิสัยของนักกีฬาที่มีร่างกายปกติแลนักกีฬาคนพิการ การศึกษาครั้งนี้เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการใช้จิตวิทยาที่บ่งบอกลักษณะนิสัย (ความตึงเครียด ความกดดัน ความโกรธ ความแข็งขัน ความเมื่อยล้า และความสับสน) ของนักกีฬาทั้งเพศหญิงและเพศชาย โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาเป็นนักกีฬาวีลแชร์ จำนวน 95 คน และนักกีฬาที่มีร่างกายปกติ จำนวน 156 คน จากการศึกษาพบว่า ในนักกีฬาวีลแชร์บาสเกตบอลเพศหญิงและนักกีฬาวีลแชร์กรีฑาเพศชาย มีการใช้จิตวิทยาในการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์อันเกิดจากลักษณะนิสัย (ความตึงเครียด ความกดดัน ความโกรธ ความแข็งขัน ความเมื่อยล้า และความสับสน) ได้ดีกว่านักกีฬาประเภทอื่นๆ

วอร์เรน (พีระเจต ริ้วทอง. 2537: 38; อ้างอิงจาก Warren. 1987) ได้ทำการศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ผลการวิจัยทางด้านแรงจูงใจของนักกีฬา ค.ศ. 1975-1986 จากการศึกษาได้รวบรวมงานวิจัย 60 เรื่อง ในระหว่างปี ค.ศ. 1975-1983 เพื่อเป็นข้อมูล มาสรุปเป็นทฤษฎีและหลักต่างๆ เพื่อใช้ในการค้นคว้าต่อๆ มา

ผลการศึกษาพบว่า

การเข้าร่วมของนักกีฬาในการแข่งขัน มักจะมีความต้องการความสำเร็จและแรงจูงใจภายนอกมีน้อยกว่าแรงจูงใจภายใน ความสนุกสนานจะเป็นปัจจัยของแรงจูงใจในขั้นต้น

ไวท์ (White. 1990: 155) ได้ศึกษาลักษณะเฉพาะตัวทางด้านเกี่ยวกับจิตวิทยาและแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาหญิงระดับมหาวิทยาลัยที่มีความสามารถสูง จุดมุ่งหมายของการศึกษานี้ เพื่อทำความเข้าใจทางด้านประชากรศาสตร์ และลักษณะของแรงจูงใจในการเข้าร่วมเล่นกีฬา กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักกีฬาหญิงจากมหาวิทยาลัยเซาท์อีสเทิร์น ที่ประสบความสำเร็จในรายการการแข่งขันกีฬาภายในประเทศ กลุ่มตัวอย่าง ได้ตอบแบบสอบถามมาตรฐาน

ซึ่งมี 3 ตอน คือ ประสบการณ์ทางด้านกีฬา ความคิดเห็นส่วนตัว และระดับความสนใจทางสังคม จุดสนใจทางการศึกษาในขั้นต้นเป็นการศึกษาแรงจูงใจในการเล่นกีฬาในของเขต 5 ด้าน คือ ด้านความต้องการเอาชนะด้วยการแสดงออกทางความก้าวร้าว ความขัดแย้ง ความสามารถ ความร่วมมือทางด้านการแข่งขัน คำถามเพื่อการวิจัยเป็นแบบเฉพาะเจาะจงที่สำรวจความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวในทางการกีฬากับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ความสามารถทางกีฬากับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา ความสามารถทางกีฬากับการพัฒนาทางการกีฬา แรงจูงใจในการเล่นกีฬากับการพัฒนาทางการกีฬา ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬามีความสัมพันธ์อย่างมากกับบุคคลและการแก้ไขทางสังคม และการแข่งขัน ความก้าวร้าว ความขัดแย้ง มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันความรู้สึกในทางลบมีความสัมพันธ์ระหว่างการปรับปรุงตัวทางการกีฬาการพิจารณาเป็นพิเศษ ในด้านความก้าวร้าวและความขัดแย้งมีความสัมพันธ์ระดับสูง ทั้งนักกีฬาประเภททีมและนักกีฬาประเภทบุคคล องค์ประกอบของบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการกีฬาและความสนใจทางสังคม ไม่มีสิ่งใดชี้ว่า การจัดแก้ไของค์ประกอบส่วนบุคคลให้เหมาะสมมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นกีฬา และแม้ว่านักกีฬาในกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยจะมีความสำเร็จในการแข่งขันอย่างสูง เขาก็ยังเห็นคุณค่าของการผสานความร่วมมือและเป็นเครื่องมือสำคัญของการประสบความสำเร็จในการกีฬาและประสบความสำเร็จในการศึกษา

เฟรเดอริค (Frederick. 1991: 1689) ได้ศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง แรงจูงใจในการเข้าร่วม ระดับของการเข้าร่วม และสภาพจิตที่แสดงออกมาในของเขตของกิจกรรมทางกาย ลักษณะสภาพจิตที่แสดงออกมา เช่น การยกย่องตนเอง ความหดหู่ ความกังวลใจสภาพความเป็นจริงของตนเอง และความมีชีวิตชีวา โดยยึดตามแนวทฤษฎีแรงจูงใจของ เดซี่และไรอัน (Deci and Ryan. 1985) ได้เสนอความสำคัญของการศึกษา 2 สิ่ง สิ่งแรกเป็นการกระทำที่เชื่อมแรงจูงใจในการเข้าร่วมกับสภาพจิตใจที่แสดงออกมา สิ่งที่สองคือการวัดผลวิธีใหม่ 2 วิธี ที่สร้างขึ้นตัวแปรในการศึกษา คือมีเหตุจูงใจในการเข้าร่วมและการวัดความมีชีวิตชีวา กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้ใหญ่ 376 คน กลุ่มนักเรียน 150 คน ผลของการศึกษาพบว่า เหตุจูงใจในการเข้าร่วมเป็นปัจจัย 3 ส่วนย่อยคือ แรงจูงใจภายในความสามารถความสัมพันธ์ของร่างกาย มีการตั้งสมมติฐานเพื่อทดสอบนัยสำคัญของความสัมพันธ์ค้นพบระหว่างตัวแปรย่อยของเหตุจูงใจในการเข้าร่วม ระดับของตัวแปรในการเข้าร่วมและสภาพจิตใจที่แสดงออกมา แรงจูงใจในการเข้าร่วม ได้ถูกค้นพบถึงความแตกต่างโดยเพศของผู้เข้าร่วม ผู้หญิงมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าผู้ชาย ในเรื่องแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับร่างกาย และผู้ชายมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่า ในแรงจูงใจด้านความสามารถ แรงจูงใจในการเข้าร่วมเป็นตัวแปรโดยกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งมี 3 กลุ่ม คือ กลุ่มกีฬาบุคคล กลุ่มสุขภาพและสมรรถภาพ และกลุ่มกีฬาประเภททีม กลุ่มสุขภาพและสมรรถภาพมีคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับร่างกายสูงกว่ากิจกรรมกลุ่มอื่นๆ การศึกษาทางด้านสภาพจิตใจ ความมีชีวิตชีวา พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับการยกย่องตนเองและความกังวลใจ การศึกษาเสนอให้ถึงความมีนัยสำคัญ แสดงว่าแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบทางด้านจิตใจอย่างมีนัยสำคัญ

มิทเชลล์ (Mitchell. 1992: 3842) ได้ศึกษาการรับรู้ ที่เกิดจากแรงจูงใจภายในและสภาพแวดล้อมของการเรียนในวิชาพลศึกษา โดยศึกษาความสัมพันธ์ของจุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์กับแรงจูงใจในการเรียนการศึกษามุ่งตรวจสอบพิสูจน์ระดับของแรงจูงใจภายนอกจากการจัดสภาพแวดล้อมของการเรียนและความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับแรงจูงใจอื่นๆ เช่น จุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์ ความสามารถในการรับรู้ของตนเองแรงจูงใจเหล่านี้ได้รับการยอมรับว่าเป็นตัวสำคัญที่ทำให้ประสบความสำเร็จ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียน 50 คนในโรงเรียนระดับกลางโดยให้ตอบแบบสอบถามจากการวิเคราะห์กราฟของผลการเรียนการสอนพลศึกษาได้พัฒนาขึ้น และศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่ใหญ่ขึ้นคือ นักเรียน 622 คน ในการพิสูจน์ความเที่ยงตรง และความเชื่อมั่น ผลการศึกษาพบว่าระดับแรงสูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายสัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญ การวิจัยครั้งนี้ได้อภิปรายในขอบเขตของความเกี่ยวพันสำหรับครูและผู้วิจัยทางพลศึกษา

ทีเจริด์สมา (Tjreedsma. 1994: 2949) ได้ทำการสำรวจแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในวิชาพลศึกษาจุดมุ่งหมายในการศึกษาเพื่อสืบเสาะความสามารถพื้นฐานของทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพื่ออธิบายถึงการจูงใจและกระบวนการกระทำตามธรรมชาติในวิชาพลศึกษากลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับหก 49 คน ที่เข้าร่วมในการเรียนวอลเล่ย์บอล 14 คาบในโรงเรียนระดับกลาง กลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบสอบถามที่ประเมินจุดมุ่งหมาย ที่กำหนดทิศทางของพวกเขาและแรงจูงใจภายในวิชาพลศึกษาเท่ากับทักษะทางกลไกของเขาและความสามารถรับรู้ในการเล่นวอลเล่ย์บอล การเรียนได้ถ่ายทำเป็นวีดีโอเทปและกำหนดรหัสเพื่อตรวจสอบว่านักเรียนแต่ละคนเข้ากันได้ตามสัญญาหรือไม่ และอัตราการกระทำระหว่างหน่วย ผลการศึกษาพบว่า แบบแสดงความคิดเห็นที่กำหนดตั้งขึ้นไม่ได้อธิบายแรงจูงใจกระบวนการกระทำเป็นที่พอใจอย่างไรก็ตามความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในแบบถูกทำให้เหมือนกันการกระทำในวอลเล่ย์บอลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถทางทักษะกลไก การรับรู้ความสามารถทางทักษะกลไกมีความสัมพันธ์ทางบวกและความสามารถทางกีฬาวอลเล่ย์บอล ขณะที่ความสามารถในการรับรู้ทั้งหมดมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจภายใน ความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญได้ค้นพบระหว่างจุดมุ่งหมายของการแนะแนวทาง และตัวแปรคงที่เป็นตัวสมทบทางบวกระหว่างงานแนะแนวทางของแรงจูงใจภายในผลของเนื้อหารวมทั้งความพอใจ ลักษณะของการจัดสภาพทั่วๆ ไปของวิชาพลศึกษาการจัดบรรยายโดยครู (แบบของงาน การจัดการ และผลสะท้อนกลับ) แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ของนักเรียนได้ถูกนำมาอภิปราย

เพนการ์ดและคณะ (Pensgaad. 1999) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยของแรงจูงใจและการวางแผนการเล่นของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาพาราลิมปิคและนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิคฤดูหนาวของประเทศนอร์เวย์ โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบในด้านปัจจัยของแรงจูงใจและการวางแผนการเล่นระหว่างนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จและนักกีฬาพิการ โดยทำการทดสอบกับนักกีฬาของประเทศนอร์เวย์ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาพาราลิมปิคและกีฬาโอลิมปิคฤดูหนาว จำนวน 30 คนและ 69 คน ตามลำดับ ผลการวิจัยพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีการวางแผนการเล่นไม่แตกต่างกัน

แต่ในนักกีฬาที่พิการจะมีความพยายามอุตสาหะที่จะมุ่งสู่ความสำเร็จแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คานทอล และเบอร์นาค (Chantal & Bernache. 2003) ได้ทำการศึกษาโดยทำการวิจัยซ้ำงานของ วาลเลอร์เรนด์ และโลเซียร์ (Vallerand & Losier. 1994) ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเวลาระหว่างแรงจูงใจทางกีฬาที่ตัดสินใจด้วยตนเองกับการมีน้ำใจนักกีฬา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาฮอกกี้ชายจำนวน 77 คน ในระหว่างช่วงเวลา 5 เดือน แต่ในงานวิจัยของ วาลเลอร์เรนด์ และโลเซียร์ (Vallerand & Losier. 1994) ได้เปลี่ยนกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตพลศึกษาหญิงจำนวน 17 คน ชาย 24 คน อายุเฉลี่ย 20.9 ปี ที่ยังคงฝึกซ้อมกีฬาเป็นประจำทุกสัปดาห์ (กีฬาที่ฝึกซ้อมมี 10 ชนิด) และมีประสบการณ์การแข่งขันกีฬา ใช้เวลาในการศึกษา 1 ปี โดยใช้แบบสอบถามวัดแรงจูงใจทางกีฬา (The French validated version of the Sport Motivation Scale; SMS) และแบบวัดการกำหนดลักษณะการมีน้ำใจนักกีฬา (The Multidimensionnal Sportspersonship Orientation Scale; MSOS) ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับงานของ Vallerand & Losier ที่ทำมาคือ 1) แรงจูงใจทางกีฬาจากการตัดสินใจด้วยตนเองและการกำหนดลักษณะการมีน้ำใจนักกีฬามีความสัมพันธ์ในทางบวก 2) การทดสอบและการทดสอบซ้ำในช่วงเวลาที่ต่างกันมีความสัมพันธ์กันในทางบวกระหว่างแรงจูงใจทางกีฬาจากการตัดสินใจด้วยตนเองและการกำหนดลักษณะการมีน้ำใจนักกีฬา 3) ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นเป็นในลักษณะที่แรงจูงใจทางกีฬาจากการตัดสินใจด้วยตนเองเกิดก่อน และการกำหนดลักษณะการมีน้ำใจนักกีฬาเกิดภายหลัง โดยเฉพาะผู้หญิงจะมีการกำหนดลักษณะการมีน้ำใจนักกีฬาที่มากกว่าผู้ชาย

จากการศึกษาวิจัยนี้ ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวกับกระบวนการสังคมกีฬาสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการปลูกฝังการมีน้ำใจนักกีฬาให้กับนักกีฬา และผู้ที่เล่นกีฬาได้ โดยการที่สร้างแรงจูงใจในบุคคลเหล่านี้ให้มองเห็นและเข้าใจความสำคัญของการเคารพต่อกฎกติกาและกรรมการผู้ตัดสิน ข้อกำหนดทางสังคม ฝ่ายตรงข้ามและการไม่ทำผิดในระหว่างการแข่งขัน ซึ่งจะต้องอาศัยองค์ประกอบสำคัญคือ นักกีฬาที่เป็นตัวแบบหรือบุคคลทางกีฬาที่ได้รับความชื่นชอบรวบถึงการแสดงให้เห็นว่าสังคมมีความต้องการนักกีฬา ผู้ที่เล่นกีฬาและผู้ที่ชมการแข่งขันกีฬาในลักษณะใดซึ่งหากเริ่มแรกสามารถสร้างแรงจูงใจให้กับบุคคลเหล่านี้ได้เข้าใจแล้ว สิ่งที่จะตามมาอย่างแน่นอนก็คือ การมีน้ำใจนักกีฬาต่อไป

งานวิจัยในประเทศ

พิชัย ผิวคราม (2533: 76) ได้ศึกษาแรงจูงใจต่อการเป็นนักกีฬาทีมชาติโดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาทีมชาติไทย ที่ได้รับคัดเลือกไปแข่งขันกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 15 ณ ประเทศมาเลเซีย เป็นนักกีฬารวม 27 ชนิดกีฬา จำนวน 400 คน นักกีฬาหญิง 148 คน และเป็นนักกีฬาชาย 252 คน เครื่องมือที่ใช้ในแบบสอบถามวัดแรงจูงใจ ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจมีอิทธิผลต่อการเป็นนักกีฬาทีมชาติชุดซีเกมส์ ครั้งที่ 15 มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากคือ ด้านความรัก ด้านความถนัดและความ

สนใจ สุขภาพอนามัย ความมีเกียรติยศชื่อเสียง ความคิดเห็นส่วนตัว และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ตามลำดับ มีแรงจูงใจอยู่ในระดับน้อยคือ รายได้และประโยชน์ เกื้อกูลและโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต แรงจูงใจระหว่างนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงไม่แตกต่างกัน

วินิตย์ จันทร์มนตรี (2536: บทคัดย่อ) การศึกษาครั้งนี้มีจุดหมายเพื่อทราบปัญหาการจัดการแข่งขันกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 14 พุทธศักราช 2535 ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักกีฬา จำนวน 246 คน ผู้ฝึกสอนหรือผู้ควบคุมทีม จำนวน 99 คน และผู้บริหาร จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่า

ปัญหาด้านต่างๆ ที่พบมีดังนี้

1. ด้านผู้บริหาร ผู้บริหารไม่จัดสรรงบประมาณในการส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้อย่างเพียงพอและผู้บริหารไม่ให้ขวัญกำลังใจนักกีฬาในการเข้าร่วมการแข่งขันทุกโอกาส

2. ด้านผู้ฝึกสอนหรือผู้ควบคุมทีม ขาดความรู้ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาของผู้ฝึกสอน

3. ด้านตัวนักกีฬา ขาดทุนทรัพย์สนับสนุน และขาดการเก็บบำรุงตัวก่อนแข่งขัน

4. ด้านการจัดและดำเนินการแข่งขัน ไม่สามารถจัดการประชาสัมพันธ์การแข่งขันได้เท่าที่ควรและประชาชนไม่เข้าใจกติกาและวิธีการตัดสินกีฬาคนพิการ

5. ด้านอุปกรณ์และสนามแข่งขัน อุปกรณ์ที่ใช้ในการแข่งขันไม่พร้อมก่อนการแข่งขัน อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกซ้อมกับอุปกรณ์ที่ใช้แข่งขันคุณภาพต่างกันมาก

6. ด้านอาหารและน้ำอุปโภคบริโภค มีปัญหาน้อย

7. ด้านที่พักและห้องสุขา ที่พักกับห้องสุขาอยู่ห่างไกลกันมากการไปใช้บริการไม่สะดวก

8. ด้านการเดินทาง โรงเรียนหรือหน่วยงานไม่มียานพาหนะในการรับ–ส่ง นักกีฬาเป็นของตนเอง นักกีฬาและเจ้าหน้าที่ ขาดความสะดวกรวดเร็วในการเดินทางจากภูมิลำเนาถึงจังหวัดชัยภูมิ

9. ด้านการรักษาพยาบาลโรงเรียนหรือหน่วยงานขาดแพทย์หรือพยาบาลประจำทีมและขาดแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจกลุ่มความพิการของนักกีฬาโดยเฉพาะ

10. ด้านการประชาสัมพันธ์ ไม่มีป้ายหรือข้อความในการประชาสัมพันธ์ตามจุดสำคัญๆ ของจังหวัดและขาดบุคลากรในการประชาสัมพันธ์งาน

11. ด้านงบประมาณ งบส่วนใหญ่ได้จากเงินอุดหนุนกีฬาคนพิการ กองกีฬา กรมพลศึกษา และจากโรงเรียนหรือหน่วยงานที่ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันแต่ยังไม่เพียงพอ

พีระเจต ริ้วทอง (2536: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาประเภทบุคคลและประเภททีม ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536 และเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จทั้งประเภทบุคคลและประเภททีมในการแข่งขันครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาจำนวน 800 คน แยกเป็นนักกีฬาประเภทบุคคล 400 คน นักกีฬาประเภททีม 400 คน และในจำนวนกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จจำนวน 256 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบวัดแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของไวส์ที่มีการแปลเป็นภาษาไทย และหาค่าความเที่ยงตรงโดยใช้สูตร

สัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.73 นำข้อเสนอที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่า "ที" ผลการศึกษาพบว่า

1. นักกีฬาประเภทบุคคลและประเภททีมเข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้ มีแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก

2. แรงจูงใจของนักกีฬาทั้งประเภทบุคคลและประเภททีม ในการแข่งขันครั้งนี้ มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จทั้งประเภทบุคคลและประเภททีม ในการแข่งขันครั้งนี้มีแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก

4. แรงจูงใจของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จทั้งประเภทบุคคลและประเภททีม ในการแข่งขันครั้งนี้มีแรงจูงใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดนัย ยาหอม (2538: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาหญิง การวิจัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาหญิง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬายกน้ำหนักหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬายกน้ำหนักที่จัดการแข่งขันขึ้นโดยสมาคมยกน้ำหนัก สมัครเล่นแห่งประเทศไทยและรายการแข่งขันระดับนานาชาติที่ประเทศไทยส่งเข้าร่วมแข่งขัน ประจำปี พ.ศ.2537 เป็นนักกีฬาระดับเยาวชน 70 คน ระดับประชาชน 82 คน และระดับทีมชาติ 9 คน รวมทั้งสิ้น 161 คน ซึ่งได้มาโอยการเจาะจงเลือก เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงแบนมาตรฐาน ผลการศึกษาพบว่า

1. นักกีฬายกน้ำหนักระดับเยาวชนมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 4 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ส่วนแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยมี 3 ด้านตามลำดับ คือ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

2. นักกีฬายกน้ำหนักระดับประชาชนมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 4 ด้านตามลำดับคือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องและด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ส่วนแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยมี 3 ด้าน ตามลำดับคือ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านรายได้ และผลประโยชน์ และด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ

3. นักกีฬายกน้ำหนักหญิงทีมชาติมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้านตามลำดับ คือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านรายได้และประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย 1 ด้านคือ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ

สถาพร เกิดสว่างเนตร (2539: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความต้องการในการออกกำลังกายและเล่นกีฬาของผู้พิการที่นั่งบนรถเข็น โดยทำการศึกษากับผู้พิการที่นั่งบนรถเข็นที่เป็นสมาชิกของกรมประชาสงเคราะห์และที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนศรีสังวาลย์ จำนวน 168 คน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความต้องการในการออกกำลังกายและเล่นกีฬาของผู้พิการที่นั่งบนรถเข็นในด้านวัสดุอุปกรณ์และด้านกิจกรรมการออกกำลังกายและเล่นกีฬาอยู่ในระดับมากที่สุด

2. ความต้องการในการออกกำลังกายและเล่นกีฬาของผู้พิการที่นั่งบนรถเข็นระหว่างเพศหญิงและเพศชาย ด้านสถานที่และด้านอุปกรณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. มีโปรแกรมนำเสนอการออกกำลังกายและเล่นกีฬาของผู้พิการที่นั่งบนรถเข็น

กนกวรรณ อังกสิทธิ์ (2540: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมสุขภาพและความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของคนพิการ โดยทำการศึกษาพฤติกรรมสุขภาพ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมสุขภาพกับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของคนพิการ

ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมสุขภาพของคนพิการอยู่ในระดับค่อนข้างดี

2. ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของคนพิการอยู่ในระดับค่อนข้างดี

3. พฤติกรรมสุขภาพของคนพิการมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุรีย์ พันธ์รักษ์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาจักรยานเสือภูเขา การวิจัยมีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาจักรยานเสือภูเขา ประชากรเป็นนักกีฬาจักรยานเสือภูเขา ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาจักรยานเสือภูเขาที่จัดการแข่งขันขึ้นโดยสถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง จังหวัดราชบุรี โดยความร่วมมือของสมาคมจักรยานเพื่อสุขภาพ และสมาคมจักรยานสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ในพระราชูปถัมภ์ประจำปี พ.ศ.2541 ซึ่งเป็นนักกีฬาระดับอายุไม่เกิน 18 ปี 165 คน ระดับอายุทั่วไป 238 คน รวมทั้งสิ้น 403 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาทั้งหมดมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 เดือน ตามลำดับคือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง แลด้านเกียรติยศชื่อเสียง

2. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาระดับอายุไม่เกิน 18 ปี มีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้านตามลำดับคือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านความรักและความถนัดและความสนใจ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

3. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาระดับอายุทั่วไปมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้าน ตามลำดับคือ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

ประเชิญ รอดบ้านเกาะ (2543: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง ความมุ่งหมายในการศึกษาเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงที่เข้าร่วมการ

แข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อที่จัดขึ้นโดย สมาคมเซปักตะกร้อแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 110 คน การกีฬาแห่งประเทศไทยจำนวน 50 คน กรมพลศึกษา จำนวน 60 คน และรายการอื่นๆ ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจำนวน 30 คน รวมทั้งหมด 250 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย ด้วยวิธีตอบแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า

นักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ดังนี้

1. ด้านสุขภาพและอนามัย ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 65.2 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 24.8 อยู่ในระดับมาก

2. ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 30.4 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 32.8 อยู่ในระดับมาก

3. ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 31.6 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 48.2 อยู่ในระดับมาก

เพ็ญพรรณ มูลมงคล (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาโรงเรียนกีฬา ปีการศึกษา 2547 กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักกีฬาเพศชายและเพศหญิง ของโรงเรียนกีฬาที่เปิดสอนกีฬายกน้ำหนัก จำนวน 200 คน เป็นชาย 95 คน และหญิง 105 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเชื่อมั่น .92 ประกอบด้วยแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก 7 ด้าน คือ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง และด้านโอกาสที่ได้รับความก้าวหน้าในอนาคต วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาชายและหญิงมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก อยู่ในระดับมากที่สุด 2 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ และด้านโอกาสที่ได้รับความก้าวหน้าในอนาคต นอกจากนั้นมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก 5 ด้านตามลำดับ คือ ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านสุขภาพและอนามัย

2. นักกีฬาชาย มีแรงจูงใจเฉลี่ยในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก อยู่ในระดับมากที่สุด 3 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านโอกาสที่ได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง นอกจากนั้นมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก 4 ด้านตามลำดับ คือ ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านรายได้และผลประโยชน์

3. นักกีฬาหญิง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากเท่ากันทั้ง 7 ด้านตามลำดับ คือ ด้านโอกาสที่ได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และด้านรายได้และผลประโยชน์

4. เมื่อเปรียบเทียบนักกีฬาเพศชายและเพศหญิง พบว่ามีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนัก เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมพบว่าไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านความรักความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษางานเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาในแต่ละชนิดกีฬามีความแตกต่างกัน ในงานวิจัยศึกษาตามแนวกลุ่ม ทฤษฎีแรงขับ (Drive Theory) พฤติกรรมและการกระทำของคนมีส่วนสัมพันธ์แรงขับภายในของแต่ละบุคคล แรงขับมีลักษณะที่สำคัญ 2 ลักษณะ คือ แรงขับภายในร่างกาย เป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการของร่างกาย และแรงขับภายนอกร่างกาย เป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการทางสติปัญญา อารมณ์ และสังคม ซึ่งลักษณะดังกล่าว จะมีผลทำให้คนมีพฤติกรรมที่ต่างกัน แรงขับสามารถแยกออกเป็นแรงขับเพื่อการอยู่รอดของชีวิต แรงขับฉุกเฉิน แรงขับเพื่อการสืบพันธุ์ แรงขับเพื่อการศึกษา บุคคลจะต้องมีแรงขับเพื่อการอยู่รอดของชีวิตก่อน (โยธิน ศันสนยุทธ. 2531: 150)

พิเชษฐ์ ชัยเลิศ (2548: บทคัดย่อ) วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาระดับและเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 2 ณ ประเทศเวียดนาม จำนวน 84 คน แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้องมูลได้ดัดแปลงจากแบบสอบถามการวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของสมบัติ กาญจนกิจและนพรัตน์ เอี่ยมอดุง (2539) ใช้วัดระดับของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาและเปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาใน 5 ชนิดกีฬา ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ (r) เท่ากับ .84 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One–Way ANOVA) ผลการวิเคราะห์พบว่า นักกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทยมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาโดยรวมอยู่ในระดับสูง และเมื่อแยกเป็นรายด้าน พบว่า นักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทยมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูง 5 ด้าน คือ ด้านความทะเยอทะยาน ความกระตือรือร้น ความกล้าเสี่ยง ความรับผิดชอบต่อตนเอง และความมีเอกลักษณ์เฉพาะตน อยู่ในระดับปานกลาง 1 ด้าน คือ ด้านการวางแผน และเมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาใน 5 ชนิดกีฬา พบว่า กีฬาทั้ง 5 ชนิดมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาที่ไม่มีความแตกต่างกัน ดังนั้นผู้ฝึกสอนกีฬาหรือผู้ที่เกี่ยวข้องควรที่จะเข้าใจว่า นักกีฬาคนพิการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูงเช่นเดียวกับนักกีฬาปกติ การฝึกซ้อมหรือการปฏิบัติที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับนักกีฬาคนพิการจึงสามารถที่ทำได้เช่นเดียวกับที่ปฏิบัติกับนักกีฬาปกติ

อังคณา บุญเสม (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักกีฬาฟุตบอลหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 จำนวน 198 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .94 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ด้านความรักความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต โดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 39.62, 47.35, 41.41, 41.82, 47.51, 39.98 และ 36.87 ตามลำดับ

2. แรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ที่มีช่วงประสบการณ์ในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอล ต่ำกว่า 5 ปี ด้านความรักความถนัด และความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านสุขภาพและอนามัย อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 41.13, 47.74, 39.01, และ 50.83 ตามลำดับ และ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต อยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 40.43, 39.01 และ 38.15 ตามลำดับ

3. แรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ที่มีช่วงประสบการณ์ในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอล ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป ด้านความรักความถนัด และความสนใจ และด้านสุขภาพและอนามัย อยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 44.34 และ 45.51 ตามลำดับ และด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต อยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 47.00, 43.59, 47.31, 41.34, และ 40.25 ตามลำดับ

ณัฐกานต์ ขันทอง (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาการเก็บตัวฝึกซ้อมและเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) มีจุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อศึกษาปัญหาการเก็บตัวฝึกซ้อมและการเข้าร่วมการแข่งขันของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย นักกีฬา จำนวน 92 คน และผู้ฝึกสอน จำนวน 36 คน รวม 128 คน จากการเก็บรวบรวมได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน 128 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 วิเคราะห์ข้อมูล เพื่อหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) เพื่อหาระดับของปัญหา โดยได้ค่าความเชื่อมั่น .96

ผลการวิจัยพบว่า

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย จำนวน 92 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 82.6 และเพศหญิง จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 17.4 โดยมีอายุระหว่าง 26 – 35 ปี จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อย 46.7 มีการศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ที่ผ่านมานั้น นักกีฬาส่วนใหญ่ 67 คน คิดเป็นร้อยละ 72.8 เคยเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์รวมครั้งนี้ด้วย ซึ่งส่วนใหญ่เคยได้รับเหรียญรางวัลจากการแข่งขัน จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 46.7 ทั้งนี้เหรียญรางวัลที่ได้รับจากการแข่งขันได้รับเหรียญ

ทอง เฉลี่ย 1 – 2 เหรียญ จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 86.11 เหรียญเงิน เฉลี่ย 1 – 2 เหรียญ จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 68 เป็นต้น

สถานภาพของผู้ฝึกสอนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย จำนวน 36 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 83.3 และเพศหญิงจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 โดยมีอายุระหว่าง 46 – 50 ปี จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 36.2 มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 72.3 สำหรับประสบการณ์ในการฝึกสอนกีฬาเฉลี่ย 5 – 6 ปี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 ทั้งนี้ผู้ฝึกสอนส่วนใหญ่เคยเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์รวมครั้งนี้ด้วย เฉลี่ย 1 – 2 ครั้ง จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 52.7

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเก็บตัวฝึกซ้อมของนักกีฬาและผู้ฝึกสอนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย (ก่อนการแข่งขัน) สรุปได้ดังนี้

ปัญหาการเก็บตัวฝึกซ้อมของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย (ก่อนการแข่งขัน) พบว่า ในภาพร่วมด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อมมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.92 ด้านผู้ฝึกสอน มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.42 ด้านสุขภาพอนามัยในขณะฝึกซ้อม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.79 ด้านงบประมาณอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.67 และด้านทั่วไปมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.23

ปัญหาการเก็บตัวฝึกซ้อมของผู้ฝึกสอนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย (ก่อนการแข่งขัน) พบว่า ในภาพร่วมด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการฝึกซ้อมมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.60 ด้านผู้ฝึกสอน มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.30 ด้านสุขภาพอนามัยในขณะฝึกซ้อม มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.91 ด้านงบประมาณอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.71 และด้านทั่วไปมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24

3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเข้าร่วมการแข่งขันของนักกีฬาและผู้ฝึกสอนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย (ระหว่างการแข่งขัน) สรุปได้ดังนี้

ปัญหาการเข้าร่วมการแข่งขันของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันของนักกีฬาและผู้ฝึกสอนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย (ระหว่างการแข่งขัน) พบว่า ในภาพรวมด้านบุคลากร มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.74 ด้านสถานที่อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.98 ด้านงบประมาณอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.48 และด้านการจัดการ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.06

ปัญหาการเข้าร่วมการแข่งขันของผู้ฝึกสอนที่เข้าร่วมการแข่งขันของนักกีฬาและผู้ฝึกสอนที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย (ระหว่างการแข่งขัน) ในภาพรวมพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านบุคลากร มีปัญหาอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.37 ด้านสถานที่อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ

3.38 ด้านงบประมาณอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.52 และด้านการจัดการ มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60

สรุปจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องนักกีฬาคนพิการมีความต้องการที่แตกต่างกันตามสภาพความต้องการขั้นพื้นฐานที่ตนเองขาดไป เช่น การสูญเสียอวัยวะหรือการมีอวัยวะที่ไม่สมบูรณ์นั้น มีความต้องการในปัจจัยขั้นพื้นฐานที่แตกต่างกัน เพื่อชดเชยสิ่งที่ขาดหายไปหรือทดแทนให้การดำรงชีวิตได้ต่อไปอย่างมีความสุข แต่คนพิการที่เลือกเล่นกีฬานั้นต้องใช้ความอดทน การฝึกซ้อมอย่างตั้งใจ มีวินัยในตนเอง และขยันขันแข็งในการฝึกซ้อม เพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนเองตั้งใจหรือความต้องการ ก็คือแรงจูงใจ (Motivation) นั้นเอง

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักกีฬาคนพิการของไทยที่เข้าร่วมการแข่งขันอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ประกอบด้วยพิการประเภท ความพิการแขน – ขา ความพิการทางตา ความพิการทางสมอง ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ นักกีฬาทั้ง 14 ชนิดกีฬา เป็นนักกีฬาเพศชาย 200 คน นักกีฬาเพศหญิง 93 คน รวมทั้งสิ้น 293 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬาคนพิการของไทยที่เข้าร่วมการแข่งขันอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ประกอบด้วยพิการประเภท ความพิการแขน – ขา ความพิการทางตา ความพิการทางสมอง ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ ทั้ง 14 ชนิดกีฬา เมื่อเปรียบเทียบกับตารางเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan. อ้างอิง พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543: 303) จากจำนวนนักกีฬาคนพิการ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดได้ 293 คน การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้จำนวนกลุ่มตัวอย่างนักกีฬาคนพิการทั้งหมด 165 คน ทั้ง 14 ชนิดกีฬา โดยแบ่งครึ่งนักกีฬาเพศชาย และนักกีฬาเพศหญิง ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย อาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ณ ประเทศไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยการศึกษาจากงานวิจัย ผู้เชี่ยวชาญ และเอกสารตำราต่างๆ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 แบ่งเป็น 5 ด้าน คือ ด้านความสนใจและ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง มี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด และข้อเสนอแนะอื่น ๆ แบบปลายเปิด (Open - Ended)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษาค้นคว้าปัจจัยต่างๆ ที่เป็นแรงจูงใจ โดยศึกษาจากตำรา เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจและศึกษาจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา

2. ศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีการสร้างเครื่องมือจากตำราและเอกสารต่าง ๆ

3. ศึกษาหาข้อมูลเบื้องต้นจากการพูดคุยกับนักกีฬาคนพิการชายและหญิง

4. นำข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้ามาวิเคราะห์ตามทฤษฎีแรงจูงใจ จากนั้นนำมาสร้างแบบสอบถาม

5. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ เพื่อขอคำแนะนำในการตรวจแก้ไข และปรับปรุง

6. นำแบบสอบถามจากข้อ 4 ไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน พิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ภาษาที่ใช้และเสนอแนะต่างๆ จากนั้นผู้วิจัยนำไปแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสม

7. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้ว ให้ประธานและกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์พิจารณาอีกครั้ง

8. นำแบบสอบถามที่ได้ไปทดลองใช้กับนักกีฬาคนพิการ จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นนักกีฬาคนพิการที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (α – Coefficent) ของบรอนบาด (Cronbach. 1970: 126) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .94

9. นำแบบสอบถามไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญ

2. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลกับการกีฬาแห่งประเทศไทย สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

3. ผู้วิจัยส่งแบบสอบถาม ณ สถานที่ฝึกซ้อมของแต่ละชนิดกีฬาที่เก็บตัวฝึกซ้อม และที่พักนักกีฬา ด้วยตนเอง

4. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลคืนด้วยตนเองและวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติ

การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ตรวจสอบเรียบร้อยสมบูรณ์จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติ โดยใช้คอมพิวเตอร์ โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS 11.5 (Statistic Package for Social Science 11.5) ตามลักษณะที่ต้องการศึกษาดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์เรียบร้อยของแบบสอบถามแต่ละฉบับ โดยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์

2. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม มาวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

2.1 ตอนที่ 1 มาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง

2.2 ตอนที่ 2 มาหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เทียบค่าสถิติข้อมูลโดยใช้ One-Way ANOVA t-test และ F-test นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง

โดยมีการแปลความหมายโดยใช้เกณฑ์ประเมินดังต่อไปนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538: 9) ซึ่งเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด + คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5 - 1}{5} = 0.80$$

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80	หมายถึง	น้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60	หมายถึง	น้อย
ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40	หมายถึง	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20	หมายถึง	มาก
ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากการตรวจสอบแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาทั้งหมด พบว่า มีแบบสอบถามที่ได้ทำการสอบถาม นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 จำนวน 165 คน ได้รับกลับคืนและเป็นแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ จำนวน 165 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100.0 จากนั้นผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 แบ่งเป็น 5 ด้าน ดังนี้ (1)ด้านความรักความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง (2)ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง (3)ด้านสุขภาพและอนามัย (4)ด้านรายได้และผลประโยชน์ และ (5)ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง และข้อเสนอแนะอื่น ๆ แบบปลายเปิด (Open - Ended)

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนในกลุ่มตัวอย่าง
$\overline{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
f	แทน	จำนวนความถี่
%	แทน	ร้อยละ
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degeee of square)
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean of square)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบที (t-distribution)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบเอฟ (F-distribution)
p	แทน	ความน่าจะเป็น (Probability)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตาราง 7 ค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

คุณลักษณะส่วนตัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
เพศ		
ชาย	98	59.4
หญิง	67	40.6
รวม	165	100.0
อายุ		
10 – 20 ปี	28	17.0
21 – 30 ปี	94	57.0
31 – 40 ปี	40	24.2
41 – 50 ปี	3	1.8
รวม	165	100.0
ประสบการณ์ในการเล่นกีฬาคนพิการ		
1 – 5 ปี	121	73.3
6 – 10 ปี	43	26.1
10 – 20 ปี	1	.6
รวม	165	100.0
ประเภทของความพิการของนักกีฬา		
ความพิการแขน – ขาขาด	95	57.6
ความพิการทางตา	36	21.8
ความพิการทางสมอง	6	3.6
ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ	28	17.0
รวม	165	100.0

ตาราง 7 (ต่อ)

คุณลักษณะส่วนตัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ชนิดกีฬาที่ท่านเลือกเล่นในการแข่งขันครั้งนี้		
กรีฑา	32	19.4
ยิงธนู	7	4.2
วีลแชร์ฟันดาบ	12	7.3
เทเบิลเทนนิส	10	6.1
หมากรุกสากล	1	.6
ว่ายน้ำ	33	20.0
แบดมินตัน	7	4.2
วีลแชร์บาสเกตบอล	15	9.1
ยกน้ำหนัก	9	5.5
ยูโด	9	5.5
ยิงปืน	10	6.1
วีลแชร์เทนนิส	8	4.8
โกลบอล	7	4.2
บอคเซีย	5	3.0
รวม	165	100.0

จากตาราง 7 แสดงว่าค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลส่วนตัวของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 พบว่า นักกีฬาส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 59.4 และเพศหญิง จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 40.6 โดยส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21 – 30 ปี จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 57.0 รองลงมาคืออายุระหว่าง 31 – 40 ปี จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 ซึ่งส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาคนพิการ 1 – 5 ปี จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 73.3 มีความพิการประเภทความพิการแขน – ขาขาด จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 57.8 รองลงมาคือความพิการทางตา จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 21.8 ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 17.0 และความพิการทางสมอง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.60 สำหรับชนิดกีฬาที่นักกีฬาเลือกเล่นในการแข่งขันครั้งนี้ 3 อันดับแรก ได้แก่ ว่ายน้ำ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 กรีฑา จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 19.4 และวีลแชร์ฟันดาบ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3 เป็นต้น

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านความรักความสนใจ

ที่	รายการ	$\overline{X}$	S.D.	ระดับ
1	รักชื่นชอบกีฬาประเภทนี้	4.06	.92	มาก
2	ใฝ่ฝันอยากเป็นนักกีฬาทีมชาติในกีฬาประเภทนี้	4.32	.82	มากที่สุด
3	สนใจใฝ่รู้เกี่ยวกับกีฬาประเภทนี้	4.19	.79	มาก
4	อยากเรียนรู้ให้ลึกซึ้งเกี่ยวกับกีฬาประเภทนี้	4.16	.93	มาก
5	ชอบเกมการแข่งขันของกีฬาประเภทนี้	4.01	.88	มาก
6	ชอบความท้าทายของกีฬาประเภทนี้	4.03	.82	มาก
7	ชอบทักษะลีลาสวยงามของกีฬาประเภทนี้	4.07	.76	มาก
8	เชื่อว่าตนเองมีความถนัดเหมาะสมกับกีฬาประเภทนี้	3.93	.84	มาก
9	มั่นใจว่าสามารถเล่นกีฬาประเภทนี้ได้ดี	3.97	.81	มาก
10	เป็นกีฬาที่สามารถเล่นได้ตลอดชีวิต	3.67	.93	มาก
	รวม	4.04	.85	มาก

จากตาราง 8 แสดงว่าค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านความรักความสนใจ พบว่า ในภาพรวมเป็นแรงจูงใจในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ใฝ่ฝันอยากเป็นนักกีฬาทีมชาติในกีฬาประเภทนี้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเรียงลำดับค่าเฉลี่ยที่มีอันดับมาก 3 อันดับแรก ได้แก่ สนใจใฝ่รู้เกี่ยวกับกีฬาประเภทนี้ อยากเรียนรู้ให้ลึกซึ้งเกี่ยวกับกีฬาประเภทนี้ และชอบทักษะลีลาสวยงามของกีฬาประเภทนี้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 4.16 และ 4.07 ตามลำดับ

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ที่	รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	บุคคลในครอบครัวมีส่วนสนับสนุนในการเล่นกีฬา	4.13	.79	มาก
2	เห็นนักกีฬาที่รู้จักหรือใกล้ชิดประสบความสำเร็จจึงเล่นกีฬาตาม	3.86	.93	มาก
3	เพื่อนชักชวนให้เล่นกีฬาประเภทนี้	3.74	.91	มาก
4	อยากได้ความเสมอภาคทางสังคมเหมือนกับคนอื่นๆ	3.93	.91	มาก
5	อยากลบคำสบประมาทของเพื่อนๆ ที่ว่าเอาดีทางกีฬาไม่ได้	3.98	.93	มาก
6	อยากให้สังคมยอมรับ	3.91	1.08	มาก
7	ครูพลศึกษามีส่วนในการชักชวนให้เล่นกีฬาประเภทนี้	3.70	.98	มาก
8	คนในวงการกีฬาให้การแนะนำชักชวน	3.60	.97	มาก
9	ญาติ มิตร และคนใกล้ชิดสนับสนุนให้เล่นกีฬา	3.68	1.01	มาก
10	ครูฝึกให้การสนับสนุนในการเล่นกีฬา	3.78	1.23	มาก
	รวม	3.83	.97	มาก

จากตาราง 9 แสดงว่าค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง พบว่า ในภาพรวมเป็นแรงจูงใจในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยที่มีอันดับมาก 3 อันดับแรก ได้แก่ บุคคลในครอบครัวมีส่วนสนับสนุนในการเล่นกีฬา อยากลบคำสบประมาทของเพื่อนๆ ที่ว่าเอาดีทางกีฬาไม่ได้ และอยากได้ความเสมอภาคทางสังคมเหมือนกับคนอื่นๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13 3.98 และ 3.93 ตามลำดับ

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านสุขภาพและอนามัย

ที่	รายการ	$\overline{X}$	S.D.	ระดับ
1	เชื่อว่าเล่นกีฬาแล้วทำให้ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง	3.76	1.25	มาก
2	เชื่อว่าเล่นกีฬาทำให้จิตใจเข้มแข็งมั่นคง	4.06	.95	มาก
3	เชื่อว่าเล่นกีฬาทำให้จิตใจแจ่มใส	4.11	.87	มาก
4	เชื่อว่าการเล่นกีฬาสามารถป้องกันการเกิดความพิการซ้ำซ้อน	4.02	.91	มาก
5	เชื่อว่าการเล่นกีฬาทำให้สุขภาพจิตดี	3.92	1.00	มาก
6	เชื่อว่าการเล่นกีฬาทำให้อารมณ์ดี	3.82	1.13	มาก
7	เชื่อว่าการเล่นกีฬาทำให้สนุกสนานเพลิดเพลิน	3.90	1.03	มาก
8	เชื่อว่าการเล่นกีฬาทำให้ใช้ชีวิตอย่างมีความหวังมากขึ้น	4.15	.87	มาก
9	เชื่อว่าเล่นกีฬาทำให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง	4.00	.90	มาก
10	เชื่อว่าเล่นกีฬาทำให้มีความอดทนทั้งทางร่างกายและจิตใจ	4.17	.97	มาก
	รวม	3.99	.99	มาก

จากตาราง 10 แสดงว่าค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านสุขภาพและอนามัย พบว่า ในภาพรวมเป็นแรงจูงใจในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยที่มีอันดับมาก 3 อันดับแรก ได้แก่ เชื่อว่าเล่นกีฬาทำให้มีความอดทนทั้งทางร่างกายและจิตใจ เชื่อว่าการเล่นกีฬาทำให้ใช้ชีวิตอย่างมีความหวังมากขึ้น และเชื่อว่าเล่นกีฬาทำให้จิตใจแจ่มใสมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17 4.15 และ 4.11 ตามลำดับ

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านรายได้และผลประโยชน์

ที่	รายการ	$\overline{X}$	S.D.	ระดับ
1	ต้องการได้รับสวัสดิการจากสโมสร	4.12	.92	มาก
2	ต้องการได้รับสวัสดิการจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	4.12	.84	มาก
3	สามารถยึดกีฬาเป็นอาชีพได้	3.98	.90	มาก
4	มีโอกาสท่องเที่ยวในการแข่งขันในประเทศ	4.01	.83	มาก
5	มีโอกาสท่องเที่ยวในการแข่งขันในต่างประเทศ	3.92	.94	มาก
6	มีโอกาสได้รับรางวัลจำนวนมาก	3.86	.92	มาก
7	ต้องการได้รับส่งเสริมในการประกอบอาชีพของตนเองในปัจจุบัน	3.83	1.02	มาก
8	มีโอกาสสร้างฐานะจากการเล่นกีฬาได้	3.75	.99	มาก
9	สามารถนำทักษะไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้	3.89	.90	มาก
10	ได้รู้จักคนในสังคมกีฬา และอื่นๆกว้างขวางยิ่งขึ้น	4.06	.98	มาก
	รวม	3.95	.92	มาก

จากตาราง 11 แสดงว่าค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านรายได้และผลประโยชน์ พบว่า ในภาพรวมเป็นแรงจูงใจในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยที่มีอันดับมาก 3 อันดับแรก ได้แก่ ต้องการได้รับสวัสดิการจากสโมสร ต้องการได้รับสวัสดิการจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และได้รู้จักคนในสังคมกีฬา และอื่นๆกว้างขวางยิ่งขึ้นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 4.12 และ 4.06 ตามลำดับ

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง

ที่	รายการ	$\overline{X}$	S.D.	ระดับ
1	ต้องการสร้างชื่อเสียงให้กับตนเอง	3.81	1.22	มาก
2	ต้องการสร้างชื่อเสี่ยงให้กับวงศ์ตระกูล	3.96	1.00	มาก
3	ต้องการสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศ	4.07	.95	มาก
4	มีโอกาสก้าวหน้าในหน้าที่การงานที่มั่นคง	3.84	.88	มาก
5	มีโอกาสในการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น	3.98	.85	มาก
6	มีโอกาสแสดงศักยภาพจากการเล่นกีฬา	4.00	.86	มาก
7	ต้องการได้รับการยกย่อง	3.87	.85	มาก
8	ต้องการได้รับการชื่นชอบจากสังคม	3.96	.79	มาก
9	ได้รับความรู้ประสบการณ์เพิ่มขึ้น	4.26	.77	มากที่สุด
10	มีโอกาสประสบความสำเร็จในชีวิตจากการเล่นกีฬาประเภทนี้	4.23	.87	มากที่สุด
	รวม	3.99	.90	มาก

จากตาราง 12 แสดงว่าค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง พบว่า ในภาพรวมเป็นแรงจูงใจในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ได้รับความรู้ประสบการณ์เพิ่มขึ้น และมีโอกาสประสบความสำเร็จในชีวิตจากการเล่นกีฬาประเภทนี้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 และ 4.23 ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเรียงลำดับค่าเฉลี่ยที่มีอันดับมาก 3 อันดับแรก ได้แก่ ต้องการสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศ มีโอกาสแสดงศักยภาพจากการเล่นกีฬา และมีโอกาสในการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 4.00 และ 3.98 ตามลำดับ

ตาราง 13 เปรียบเทียบและวิเคราะห์แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการที่ ชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ตามตัวแปรเพศของกลุ่มตัวอย่าง (n=165)

แรงจูงใจ	ชาย (n=98)		หญิง (n=67)		t	p
	$\overline{X}$	S.D.	$\overline{X}$	S.D.		
ด้านความรักความสนใจ	4.10	0.46	3.97	0.59	4.493*	0.036
ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	3.86	0.57	3.80	0.54	0.587	0.445
ด้านสุขภาพและอนามัย	4.12	0.77	3.81	0.65	1.951	0.164
ด้านรายได้และผลประโยชน์	4.04	0.59	3.85	0.70	4.493*	0.036
ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง	4.09	0.60	3.88	0.52	0.966	0.327
รวม	4.04	0.51	3.86	0.44	1.273	0.261

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 แสดงว่า นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาไม่แตกต่างกัน

ตาราง 14 เปรียบเทียบและวิเคราะห์แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ตามตัวแปรอายุของกลุ่มตัวอย่าง (n=165)

แรงจูงใจ	ความพิการแขน – ขาขาด (n=95)		ความพิการทางตา (n=36)		ความพิการทางสมอง (n=6)		ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ (n=28)		F	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ด้านความรักความสนใจ	4.00	0.50	4.04	0.57	4.43	0.29	4.12	0.52	1.555	0.202
ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง	3.77	0.57	3.88	0.56	4.13	0.56	3.92	0.54	1.555	0.202
ด้านสุขภาพและอนามัย	4.01	0.72	3.95	0.75	4.03	0.74	4.01	0.80	0.061	0.980
ด้านรายได้และผลประโยชน์	3.93	0.64	4.04	0.70	4.07	0.81	3.93	0.58	0.298	0.827
ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง	4.01	0.56	4.03	0.61	4.15	0.69	3.94	0.58	0.272	0.845
รวม	3.94	0.49	3.99	0.52	4.16	0.50	3.98	0.47	0.416	0.742

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 แสดงว่า นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาไม่แตกต่างกัน

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ตามตัวแปรตามอายุ (n=165)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านความรักความสนใจ					
ระหว่างกลุ่ม	3	1.237	.412	1.555	.202
ภายในกลุ่ม	161	42.673	.265		
รวม	164	43.910			
ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง					
ระหว่างกลุ่ม	3	1.184	.395	1.260	.290
ภายในกลุ่ม	161	50.455	.313		
รวม	164	51.639			
ด้านสุขภาพและอนามัย					
ระหว่างกลุ่ม	3	.101	.034	.061	.980
ภายในกลุ่ม	161	88.166	.548		
รวม	164	88.267			
ด้านรายได้และผลประโยชน์					
ระหว่างกลุ่ม	3	.376	.125	.298	.827
ภายในกลุ่ม	161	67.542	.420		
รวม	164	67.918			
ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง					
ระหว่างกลุ่ม	3	.275	.092	.272	.845
ภายในกลุ่ม	161	54.203	.337		
รวม	164	54.478			
รวมความคิดเห็นทั้งหมด					
ระหว่างกลุ่ม	3	.304	.101	.416	.742
ภายในกลุ่ม	161	39.195	.243		
รวม	164	39.499			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 แสดงว่า นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ที่มีอายุแตกต่างกันมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ แบบปลายเปิด (Open - Ended) ที่ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 แบ่งเป็น 5 ด้าน

ด้านความรักความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง

เล่นกีฬาแล้วมีความสุข และได้แสดงความสามารถที่ตนเองมีอยู่อย่างเหมาะสมกับสภาพร่างกายมากที่สุด

ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ได้รับการสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง ทั้งครอบครัว สถานศึกษา สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ หน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง

ด้านสุขภาพและอนามัย

มีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรงป้องกันโรคแทรกซ้อนหรือความพิการซ้ำซ้อน สภาพจิตใจปกติ

ด้านรายได้และผลประโยชน์

เป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากเพราะคนพิการโดยมากมีรายได้ยังต่ำ และมีร่างกายที่ไม่พร้อมจะทำงานเลี้ยงชีพได้อย่างเต็มกำลัง จึงควรได้รับการสนับสนุนจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย

ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง

คนพิการต้องการอาชีพ กีฬาก็เป็นอาชีพหนึ่งที่คนพิการใช้เป็นอาชีพที่จะเลี้ยงคนเองและครอบครัว

บทที่ 5
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4

2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 แต่ละประเภทของความพิการ และระหว่างเพศชายและเพศหญิง

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักกีฬาคนพิการของไทยที่เข้าร่วมการแข่งขันอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ประกอบด้วยพิการประเภท ความพิการแขน – ขา ความพิการทางตา ความพิการทางสมอง ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ นักกีฬาทั้ง 14 ชนิดกีฬา เป็นนักกีฬาเพศชาย 200 คน นักกีฬาเพศหญิง 93 คน รวมทั้งสิ้น 293 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬาคนพิการของไทยที่เข้าร่วมการแข่งขันอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ประกอบด้วยพิการประเภท ความพิการแขน – ขา ความพิการทางตา ความพิการทางสมอง ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ ทั้ง 14 ชนิดกีฬา เมื่อเปรียบเทียบกับตารางเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan. อ้างอิง พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543: 303) จากจำนวนนักกีฬาคนพิการ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดได้ 293 คน การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้จำนวนกลุ่มตัวอย่างนักกีฬาคนพิการทั้งหมด 165 คน ทั้ง 14 ชนิดกีฬา โดยแบ่งครึ่งนักกีฬาเพศชาย และนักกีฬาเพศหญิง ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย อาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ณ ประเทศไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยการศึกษาจากงานวิจัย ผู้เชี่ยวชาญ และเอกสารตำราต่างๆ แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Checklist)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 แบ่งเป็น 5 ด้าน คือ ด้านความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง มี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด และข้อเสนอแนะอื่น ๆ แบบปลายเปิด (Open - Ended)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญ

2. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลกับการกีฬาแห่งประเทศไทย สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

3. ผู้วิจัยส่งแบบสอบถาม ณ สถานที่ฝึกซ้อมของแต่ละชนิดกีฬาที่เก็บตัวฝึกซ้อม ที่พักนักกีฬา และสนามแข่งขัน ด้วยตนเอง

4. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลคืนด้วยตนเองและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ตรวจสอบเรียบร้อยสมบูรณ์จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติ โดยใช้คอมพิวเตอร์ โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS 11.5 (Statistic Package for Social Science 11.5) ตามลักษณะที่ต้องการศึกษาดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์เรียบร้อยของแบบสอบถามแต่ละฉบับ โดยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์

2. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม มาวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

2.1 ตอนที่ 1 มาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง

2.2 ตอนที่ 2 มาหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เทียบค่าสถิติข้อมูลโดยใช้ One-Way ANOVA t-test และ F-test นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง

โดยมีการแปลความหมายโดยใช้เกณฑ์ประเมินดังต่อไปนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538: 9) ซึ่งเกณฑ์การพิจารณา ดังนี้

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} + \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5 - 1}{5} = 0.80$$

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80	หมายถึง	น้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60	หมายถึง	น้อย
ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40	หมายถึง	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20	หมายถึง	มาก
ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม นักกีฬาส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 59.4 และเพศหญิง จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 40.6 โดยส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21 – 30 ปี จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 57 รองลงมาคืออายุระหว่าง 31 – 40 ปี จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 ซึ่งส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาคนพิการ 1 – 5 ปี จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 73.3 มีความพิการประเภทความพิการแขน – ขาขาด จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 57.8 รองลงมาคือความพิการทางตา จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 21.8 ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 17 และความพิการทางสมอง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.6 สำหรับชนิดกีฬาที่นักกีฬาเลือกเล่นในการแข่งขันครั้งนี้ 3 อันดับแรก ได้แก่ ว่ายน้ำ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 20 กรีฑา จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 19.4 และวีลแชร์ฟันดาบ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3

2. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง โดยรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04, 3.83, 3.99, 3.95 และ 3.99 ตามลำดับ

3. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ที่มีเพศต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง พบว่า เพศชายอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10, 3.86, 4.12, 4.04 และ 4.09 ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยรวม 4.04 เพศหญิงอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97, 3.80, 3.81, 3.85, และ 3.88 ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.86 มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาไม่แตกต่างกัน

4. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ที่มีประเภทความพิการต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง พบว่า พิการแขน-ขาขาดอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00, 3.71, 4.01, 3.93 และ 4.01 ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.94 พิการทางตาอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04, 3.88, 3.95, 4.04 และ 4.03 ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.99 พิการทางสมองอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.43, 4.13, 4.03, 4.07 และ 4.15 ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.16 และพิการทางไขสันหลังและโปลิโออยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12, 3.92, 4.01, 3.93 และ 3.94 ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.98 มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 สามารถอภิปรายผลตามประเด็นสำคัญคือ

ด้านความรักความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง

นักกีฬาคนพิการ มีแรงจูงใจที่เกิดจากความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ตัวแปรย่อยที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 มากที่สุดคือ ใฝ่ฝันอยากเป็นนักกีฬาทีมชาติในกีฬาประเภทนี้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการแข่งขันกีฬาของคนพิการได้มีการจัดแข่งขันได้อย่างสมเกียรติเท่ากับการแข่งขันระดับนานาชาติ จึงทำให้เป็นที่สนใจของคนพิการมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของมาสโลว์ (โสภา ชูพิกุลชัย. 2529: 124 อ้างอิงจาก Abraham Maslow) ได้ลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ขึ้นโดยเริ่มจากความต้องการขั้นพื้นฐานของร่างกายขึ้นไปถึงขั้นสูงสุด เมื่อมนุษย์ประสบความสมหวังตามความต้องการขั้นพื้นฐานแล้ว มนุษย์จะมุ่งความต้องการขั้นพื้นฐานขั้นสูงสุดต่อไป มาสโลว์ แบ่งขั้นความต้องการของมนุษย์ออกเป็น 7 ด้านด้วยกัน โดยเริ่มต้นจากความต้องการขั้นพื้นฐานทางด้านร่างกายของมนุษย์ไปสู่จุดยอดคือ ความต้องการที่จะยอมรับตัวเอง การมีสัจจะแห่งตน

ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง

นักกีฬาคนพิการ มีแรงจูงใจที่เกิดจากด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ตัวแปรย่อยที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 มากที่สุดคือ บุคคลในครอบครัวมีส่วนสนับสนุนในการเล่นกีฬา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักกีฬาคนพิการนั้นต้องมีบุคคลในครอบครัวหรือผู้ใกล้ชิดเป็นผู้ช่วยเหลือสนับสนุนการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการมากกว่าบุคคลทั่วไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดนัย ยาหอม (2538: 81) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาหญิง พบว่านักกีฬายกน้ำหนัก

หญิงมีแรงจูงใจด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องในระดับมาก เพราะว่าบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนักกีฬายกน้ำหนักส่วนใหญ่จะเป็น ครูพลศึกษา ผู้ฝึกสอนและเพื่อนๆที่เล่นกีฬายกน้ำหนัก

ด้านสุขภาพและอนามัย

นักกีฬาคนพิการ มีแรงจูงใจที่เกิดจากด้านสุขภาพและอนามัย ตัวแปรย่อยที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 มากที่สุดคือ เชื่อว่าเล่นกีฬาทำให้มีความอดทนทั้งทางร่างกายและจิตใจ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักกีฬาคนพิการเป็นผู้ที่สูญเสียอวัยวะทางด้านร่างกาย การเล่นกีฬาจึงเป็นวิธีหนึ่งที่จะสามารถฝึกฝนความอดทนทั้งทางร่างกายและจิตใจ ให้พร้อมที่จะดำรงชีวิตต่อไปอย่างมีความหวังต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรีย์ พันธ์รักษ์ (2541: 48) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาจักรยานเสือภูเขา ที่พบว่าด้านสุขภาพและอนามัย นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาส่วนใหญ่เห็นความสำคัญของการออกกำลังกาย เห็นได้จากการความชอบที่เป็นเหตุให้เลือกเล่นกีฬาจักรยานเสือภูเขา คือต้องดูแลรักษาสุขภาพให้มีความสมบูรณ์แข็งแรงอยู่เสมอ

ด้านรายได้และผลประโยชน์

นักกีฬาคนพิการ มีแรงจูงใจที่เกิดจากด้านรายได้และผลประโยชน์ ตัวแปรย่อยที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 มากที่สุดคือ ต้องการได้รับสวัสดิการจากสโมสร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักกีฬาคนพิการส่วนมากเป็นผู้ที่สูญเสียอวัยวะทางด้านร่างกายจึงยากแก่การประกอบอาชีพอย่างบุคคลทั่วไปได้สะดวกเท่าที่ควร จึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่จะช่วยบรรเทาความเดือดร้อนและสิ่งอำนวยความสะดวกของคนพิการได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เพ็ญพรรณ มูลมงคล (2548: 68) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาโรงเรียนกีฬา ปีการศึกษา 2547 ที่พบว่าด้านรายได้และผลประโยชน์ ของนักกีฬายกน้ำหนักเพศชายและเพศหญิงมีผลโดยรวมอยู่ในระดับมาก เพราะว่ากีฬายกน้ำหนักมีการจัดการแข่งขันอย่างแพร่หลายทั้งระดับประเทศและต่างประเทศ ดังนั้นนักกีฬายกน้ำหนักจึงมีความหวังที่จะได้รับรางวัล

ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง

นักกีฬาคนพิการ มีแรงจูงใจที่เกิดจากด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง ตัวแปรย่อยที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 มากที่สุดคือ ต้องการสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศ ทั้งนี้อาจเป็นว่าการจัดการแข่งขันกีฬาคนพิการในปัจจุบันนั้น ได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมเป็นอย่างมากในระดับชาติและนานาชาติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิเชษฐ์ ชัยเลิศ (2548: 50) ระดับและเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 2 ณ ประเทศเวียดนาม ที่พบว่า นักกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทยมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาโดยรวมอยู่ในระดับสูง และเมื่อแยกเป็นรายด้าน พบว่า นักกีฬาคนพิการ ตัวแทนทีมชาติไทยมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาอยู่ในระดับสูง

เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 พบว่า แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 ด้านความรักความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง โดยรวมอยู่ในระดับมากทุกด้าน แต่เมื่อพิจารณาตามเพศของนักกีฬาพบว่า ด้านความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง อยู่ในระดับมาก แต่เพศชายจะมากกว่าเพศหญิงเพียงเล็กน้อยในทุกด้าน แต่เมื่อพิจารณาตามประเภทความพิการของนักกีฬา ด้านความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง อยู่ในระดับมาก ทุกประเภทความพิการ ความพิการแขน – ขาขาด ความพิการทางตา ความพิการทางสมอง และความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ และไม่มีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาพบว่า นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 มีระดับแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 มีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ ต้องการมีชื่อเสียง ต้องการเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม ต้องการค่าตอบแทนค่าฝึกซ้อมและการแข่งขันเช่นเดียวนักกีฬาคนทั่วไป ดังที่เมอร์เรย์ (สุรีย์ พันธรักษ์. 2541: 19 อ้างอิงจาก Murray. 1964) ได้สรุปความต้องการของมนุษย์ไว้หลายประการ ได้แก่ มนุษย์มีความต้องการที่จะเอาชนะฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ มีความต้องการความสำเร็จ มีความต้องการหลีกเลี่ยงความรู้สึกล้มเหลว มีความต้องการสร้างความประทับใจในตนเองให้แก่ผู้อื่น มีความต้องการรักษาชื่อเสียง มีความต้องการหลีกเลี่ยงจากการถูกตำหนิหรือลงโทษ เป็นต้น จึงทำให้นักกีฬาคนพิการมีความต้องการที่จะยกระดับมาตรฐานของตนเองให้สูงขึ้นเรื่อยๆ ในทุกๆ ด้าน เช่น ระดับความสามารถของตน ระดับฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคม และระดับหน้าที่ของงาน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ (Abraham Maslow. 1970: 35–46) ที่ได้ลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์โดยเริ่มจากความต้องการขั้นพื้นฐานทางร่างกายขึ้นไปถึงขั้นสูงสุด กล่าวคือเมื่อมนุษย์ประสบความสมหวังตามความต้องการขั้นพื้นฐานแล้ว มนุษย์จะมุ่งความต้องการขั้นสูงสุด คือความเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ต่อไป

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

หน่วยงานที่รับผิดชอบ ผู้ฝึกสอน ตลอดจนบุคคลที่เกี่ยวข้อง สามารถนำผลการศึกษาค้นคว้าไปใช้ในการพัฒนาส่งเสริมและสนับสนุนการเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการในระดับนักเรียน ระดับชาติ และนานาชาติต่อไป ในการพัฒนาขีดความสามารถให้สูงขึ้นไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักเรียนคนพิการ
2. ควรทำวิจัยเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาทั่วไปกับนักกีฬาคนพิการ
3. ควรทำวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการในระดับนานาชาติ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กนกวรรณ อังกสิทธิ์. (2540). *พฤติกรรมสุขภาพและความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของคนพิการ.* วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการส่งเสริมสุขภาพ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2531). *ระเบียบวาระการประชุมอาเซียนพาราเกมส์.* ถ่ายเอกสาร.

การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2550). *คู่มือชมการแข่งขันกีฬาคนพิการแข่งประเทศไทย ครั้ง 26 ลิกอร์เกมส์.*

ชาญ โพธิ์คลัง. (2532). *หลักพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ในการฝึกกีฬา.* กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ณัฐกานต์ ขันทอง. (2550). *ปัญหาการเก็บตัวฝึกซ้อมและเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเฟสปิกเกมส์ ครั้งที่ 9 ณ ประเทศมาเลเซีย.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดนัย ยาหอม. (2538). *แรงจูงใจในการเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาหญิง.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ถ่ายเอกสาร.

เทเวศร์ พิริยะพฤนท์. (2528). *หลักการฝึกกีฬาว่ายน้ำ.* กรุงเทพฯ: สยามบรรณาการพิมพ์.

นวม สงวนทรัพย์. (2535). *สารัตถจิตวิทยาสังคม.* กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

บุญมั่น ธนาศุภวัฒน์. (2537). *จิตวิทยาองค์การ.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์โอ เอส พริ้นติ้งเฮ้าส์.

ประเชิญ รอดบ้านเกาะ. (2543). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปัคตะกร้อของนักกีฬาหญิง.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เปรมชัย สโรบล. (2542). *เหตุแรงจูงใจในการศึกษาต่อโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าของนักเรียนเตรียมทหาร.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). *จิตวิทยาการศึกษา.* กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.

พิชัย ผิวคราม. (2533). *แรงจูงใจที่มีต่อการเป็นนักกีฬาทีมชาติ.* วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ถ่ายเอกสาร.

พิชิต เมืองนาโพธิ์. (2534). *เอกสารประกอบการสอน พล 437 จิตวิทยาการกีฬา.* กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พิเชษฐ์ ชัยเลิศ. (2548). *แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทย.* วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

พีระเจต ริ้วทอง. (2536). *แรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

เพ็ญพรรณ มูลมงคล. (2548). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาโรงเรียนกีฬา ปีการศึกษา 2547*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

มยุรี ศุภวิบูลย์. (2547). *เอกสารประกอบการเรียนวิชา วทก 407 กีฬาและกิจกรรมทางกายสำหรับบุคคลพิเศษ*. ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

มุกดา ศรียงค์. (2540). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

โยธิน ศันสนยุทธ. (2531). *เอกสารคำสอนจิตวิทยา*. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ลักขณา สรีวัฒน์. (2530). *จิตวิทยาเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2534, มกราคม- ธันวาคม). *บทบาทของจิตวิทยาการกีฬาที่มีต่อการสอนและพลศึกษา วารสารจิตวิทยาการกีฬา*. 6(5): 23-25.

วินิตย์ จันทร์มนตรี. (2536). *ปัญหาการจัดการแข่งขันกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 14 พุทธศักราช 2535*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สุชาดา สุธรรมรักษ์. (2531). *เอกสารประกอบการสอนวิชา จต 101 จิตวิทยาเบื้องต้น*. ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน.

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2541). *จิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

_____. (2539). *เอกสารประกอบการสอนจิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุรีย์ พันธ์รักษ์. (2541). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเสือภูเขา*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ถ่ายเอกสาร.

สถาพร เกิดสว่างเนตร. (2539). *ความต้องการในการออกกำลังกายและเล่นกีฬาของผู้พิการที่นั่งบนรถเข็น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์. (2549). *ระเบียนวาระการประชุมอาเซียนพาราเกมส์*. (ถ่ายเอกสาร).

สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ. (2550). *ระเบียบวาระการประชุมอาเซียนพาราเกมส์*. (ถ่ายเอกสาร).

อังคณา บุญเสม. (2550). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

อารีย์ พันธุ์มณี. (2534). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: บริษัทต้นอ้อจำกัด

_____ . (2542). *จิตวิทยาการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: เลฟ แอนด์ เฟรส.

Chantal,Y. & Bernache – Assollant,I. (2003). A Prospective Analysis Of Self – Determained Sport Motivation And Sportspersonship Orientations. The online Journal Sport Psychology.

Frederick, Christina M. (1991). An investigation of The Relationships among Participation Motives Level of Participation and Psychological Outcomes in the Domain of Physical Activity. *Dessertation Abstracts*. Ph.D. The University of Rochester.

Glueck, W. F. (1982). *Personnal: A diagnostic approach, 3rd*. Ed., Texas: Business Publication.

Henschen, K., Horvat, M., & French, R. (1984). A visual comparison of psychological profiles between able-bodied and wheelchair athletes. *Journal of Adapted Physical Activity Quarterly,* 1, 118-124.

Hilgard. Ernest R. (1983). *Introduction to Psychology.* New York: Harcourt Brance and World Inc.

Horvart, M., French, R., & Henshen, K. (1986). A comparison of psychological characteristic of male and female able-bodied and wheelchair athletes. *Journal of* Paraplegia, 24, 115-122.

Maslow, Abraham H. (1970). *Motivation an personality 2ed* ed. New York: Harper & Row.

Mitchell, Stephen Andrew. (1992). Perceptions of Learning Environment and intrinsic Motivation in Physical Education: Perceived Ability (Motivation). *Dessertation Abstracts*. Ph.D. Syracuse University. P. 3842.

Patrick, G. (1984). Comparison of novice and veteran wheelchair athlete self-concept and acceptance of disability. *Journal of* Rehabilitation Counseling Bulletin, 27, 186-188.

Pensgaad, A. M. (1999). Motivation factors and coping strategies of Norwegian Paralympic and Olympic winter sport athletes. *Journal of Adapted Physical Activity Quarterly,* 16, 238-250.

Tjreedsma, Bonnie L. (1994, February). An Exploration of the Causal Relationships Among Achievement Motivation, Variable in Physical Education. *Dessertation Abstracts*. 54(8): 108.

Warren, L.L. (1987, July). A Critical examimation of published sport motivation research: 1975-1986. *Dessertation Abstracts International*.

White, Matha Lilian. (1990). "A Study of Collegiate Women Athletes Psychological Characteristics and motivation in Sport (Women Athletes)". *Dessertation Abstracts.* PHD. University of Georgia.

Willis, Joe D and others. (1982). *The Relationship Between Competitive Motives and Ratings of Competitiveness.* ERIC 1982 ED217021.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง
แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 แบบสอบถามทั้งหมดแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4 แบ่งเป็น 5 ด้าน ดังนี้ (1)ด้านความรักความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง (2)ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง (3)ด้านสุขภาพและอนามัย (4)ด้านรายได้และผลประโยชน์ และ (5)ด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง

และในตอนท้ายของแต่ละด้าน จะเป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด (Open - ended) เพื่อให้ท่านแสดงความคิดเห็น หรือ เสนอแรงจูงใจอื่นๆ ที่มีส่วนทำให้ท่านเลือกเล่นกีฬาประเภทนี้

ข้อมูลจากแบบสอบถามนี้ผู้วิจัยจะเก็บเป็นความลับ และจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเฉพาะในภาพรวมจึง ขอความกรุณา ผู้ตอบแบบสอบถาม **โปรดตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง และกรุณาตอบให้ครบทุกข้อ**

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

วิรัตน์ อามานนท์
นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ( ) ด้านหน้าข้อความตามความเป็นจริง

1. เพศของนักกีฬา

( ) เพศชาย

( ) เพศหญิง

2. อายุ

( ) 10 - 20 ปี ( ) 21 – 30 ปี ( ) 31 – 40 ปี ( ) 41 – 50 ปี

3. ประสบการณ์ในการเล่นกีฬาคนพิการ

( ) 1 – 5 ปี ( ) 6 – 10 ปี ( ) 10 – 20 ปี

4. ประเภทของความพิการของนักกีฬา

( ) ความพิการแขน – ขาขาด

( ) ความพิการทางตา

( ) ความพิการทางสมอง

( ) ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ

5. ชนิดกีฬาที่ท่านเลือกเล่นในการแข่งขันครั้งนี้ครั้งนี้

( ) กรีฑา	( ) ว่ายน้ำ	( ) ยิงปืน
( ) ยิงธนู	( ) แบดมินตัน	( ) วีลแชร์เทนนิส
( ) วีลแชร์ฟันดาบ	( ) วีลแชร์บาสเกตบอล	( ) โกลบอล
( ) เทเบิลเทนนิส	( ) ยกน้ำหนัก	( ) บอคเซีย
( ) หมากรุกสากล	( ) ยูโด	

ตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทย ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความต่างๆ ในตารางหน้าถัดไป แล้วพิจารณาว่าแรงจูงใจที่ทำให้ท่านตัดสินใจเลือกเล่นกีฬาประเภทนี้ อยู่ในระดับใด ซึ่งในแต่ละข้อจะมีคำตอบ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก, ปานกลาง, น้อย, และ น้อยที่สุด ขอให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับระดับแรงจูงใจของท่าน โดย

มากที่สุด	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นมากที่สุด
มาก	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นมาก
ปานกลาง	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นปานกลาง
น้อย	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นน้อย
น้อยที่สุด	หมายความว่า	ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นน้อยที่สุด

แรงจูงใจด้านความรักความสนใจ และความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง

รายการ	ระดับแรงจูงใจที่ทำให้เลือกเล่นกีฬาประเภทนี้				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. รักชื่นชอบกีฬาประเภทนี้					
2. ใฝ่ฝันอยากเป็นนักกีฬาทีมชาติในกีฬาประเภทนี้					
3. สนใจใฝ่รู้เกี่ยวกับกีฬาประเภทนี้					
4. อยากเรียนรู้ให้ลึกซึ้งเกี่ยวกับกีฬาประเภทนี้					
5. ชอบเกมการแข่งขันของกีฬาประเภทนี้					
6. ชอบความท้าทายของกีฬาประเภทนี้					
7. ชอบทักษะลีลาสวยงามของกีฬาประเภทนี้					
8. เชื่อว่าตนเองมีความถนัดเหมาะสมกับกีฬาประเภทนี้					
9. มั่นใจว่าสามารถเล่นกีฬาประเภทนี้ได้ดี					
10. เป็นกีฬาที่สามารถเล่นได้ตลอดชีวิต					

ความคิดเห็น หรือแรงจูงใจอื่น ๆ ที่ทำให้ท่านเลือกเล่นกีฬาประเภทนี้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แรงจูงใจด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง

รายการ	ระดับแรงจูงใจที่ทำให้เลือกเล่นกีฬาประเภทนี้				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. บุคคลในครอบครัวมีส่วนสนับสนุนในการเล่นกีฬา					
2. เห็นนักกีฬาที่รู้จักหรือใกล้ชิดประสบความสำเร็จจึงเล่นกีฬาตาม					
3. เพื่อนชักชวนให้เล่นกีฬาประเภทนี้					
4. อยากได้ความเสมอภาคทางสังคมเหมือนกับคนอื่นๆ					
5. อยากลบคำสบประมาทของเพื่อนๆ ที่ว่าเอาดีทางกีฬาไม่ได้					
6. อยากให้สังคมยอมรับ					
7. ครูพลศึกษามีส่วนในการชักชวนให้เล่นกีฬาประเภทนี้					
8. คนในวงการกีฬาให้การแนะนำชักชวน					
9. ญาติ มิตร และคนใกล้ชิดสนับสนุนให้เล่นกีฬา					
10. ครูฝึกให้การสนับสนุนในการเล่นกีฬา					

ความคิดเห็นแรงจูงใจด้านนี้เพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แรงจูงใจด้านสุขภาพและอนามัย

รายการ	ระดับแรงจูงใจที่ทำให้เลือกเล่นกีฬาประเภทนี้				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. เชื่อว่าเล่นกีฬาแล้วทำให้ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง					
2. เชื่อว่าเล่นกีฬาทำให้จิตใจเข้มแข็งมั่นคง					
3. เชื่อว่าเล่นกีฬาทำให้จิตใจแจ่มใส					
4. เชื่อว่าการเล่นกีฬาสามารถป้องกันการเกิดความพิการซ้ำซ้อน					
5. เชื่อว่าการเล่นกีฬาทำให้สุขภาพจิตดี					
6. เชื่อว่าการเล่นกีฬาทำให้อารมณ์ดี					
7. เชื่อว่าการเล่นกีฬาทำให้สนุกสนานเพลิดเพลิน					
8. เชื่อว่าการเล่นกีฬาทำให้ใช้ชีวิตอย่างมีความหวังมากขึ้น					
9. เชื่อว่าเล่นกีฬาทำให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง					
10. เชื่อว่าเล่นกีฬาทำให้มีความอดทนทั้งทางร่างกายและจิตใจ					

ความคิดเห็นแรงจูงใจด้านนี้เพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แรงจูงใจด้านรายได้และผลประโยชน์

รายการ	ระดับแรงจูงใจที่ทำให้เลือกเล่นกีฬาประเภทนี้				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ต้องการได้รับสวัสดิการจากสโมสร					
2. ต้องการได้รับสวัสดิการจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง					
3. สามารถยึดกีฬาเป็นอาชีพได้					
4. มีโอกาสท่องเที่ยวในการแข่งขันในประเทศ					
5. มีโอกาสท่องเที่ยวในการแข่งขันในต่างประเทศ					
6. มีโอกาสได้รับรางวัลจำนวนมาก					
7. ต้องการได้รับส่งเสริมในการประกอบอาชีพของตนเองในปัจจุบัน					
8. มีโอกาสสร้างฐานะจากการเล่นกีฬาได้					
9. สามารถนำทักษะไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้					
10. ได้รู้จักคนในสังคมกีฬา และอื่นๆกว้างขวางยิ่งขึ้น					

ความคิดเห็นแรงจูงใจด้านนี้เพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แรงจูงใจด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง

รายการ	ระดับแรงจูงใจที่ทำให้เลือกเล่นกีฬาประเภทนี้				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ต้องการสร้างชื่อเสียงให้กับตนเอง					
2. ต้องการสร้างชื่อเสี่ยงให้กับวงศ์ตระกูล					
3. ต้องการสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศ					
4. มีโอกาสก้าวหน้าในหน้าที่การงานที่มั่นคง					
5. มีโอกาสในการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น					
6. มีโอกาสแสดงศักยภาพจากการเล่นกีฬา					
7. ต้องการได้รับการยกย่อง					
8. ต้องการได้รับการชื่นชอบจากสังคม					
9. ได้รับความรู้ประสบการณ์เพิ่มขึ้น					
10. มีโอกาสประสบความสำเร็จในชีวิตจากการเล่นกีฬาประเภทนี้					

ความคิดเห็นแรงจูงใจด้านนี้เพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข
ระเบียบการแข่งขัน

ระเบียบการแข่งขันกีฬาคนพิการ

ระเบียบการแข่งขันกรีฑา

ข้อบังคับและกติกาการแข่งขัน

กติกาการแข่งขันสหพันธ์กรีฑานานาชาติ ฉบับปี ค.ศ. 2006 - 2007 ที่สนมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทยให้การรับรอง (โดยการอนุโลม) และกติกาการแข่งขันของคณะกรรมการ พาราลิมปิกสากล (INTERNATIONAL PARALYMPIC COMMITTEE) (IPC) รับรองที่แยกไปแต่ละกลุ่มพิการดังนี้

ความพิการแขน – ขา	ใช้กฎข้อ ISOD (42 - 46)
ความพิการทางตา	ใช้กฎข้อ IBSA (11 - 13)
ความพิการทางสมอง	ใช้กฎข้อ CP - ISRA (35 - 38)
ความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ	ใช้กฎข้อ ISMWSF นั่งรถเข็น (51 - 54)
ความพิการทางหู	ใช้กฎข้อ CISS
ความพิการทางปัญญา	

ประเภทความพิการ

T หมายถึง TRACK (ลู่)

F หมายถึง FIELD (ลาน)

1. กลุ่มความพิการทางหู
2. กลุ่มความพิการทางสมอง (TF 35 - 38)
   แบ่งเป็น 2 กลุ่ม (TF 35 – 36 และ TF 37 - 38)
3. กลุ่มความพิการทางตา
   3.1 กลุ่ม 1 B 1 (ตาบอดสนิท) (TF 11)
   3.2 กลุ่ม 2 B 2 (ตาบอดเห็นลางๆ) สามารถมองเห็นได้ระยะไม่เกิน 2/60
   3.3 กลุ่ม 3 B 3 (ตาบอดเห็นลางๆ) สามารถมองเห็นได้ระยะเกิน 2/60 แต่ไม่เกิน 6/60
4. กลุ่มความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ (51 - 52), (53 - 54), (55 - 56) และ (57 - 58)
5. กลุ่มความพิการแขน – ขาและโปลิโอ

ตาราง 16 กลุ่มความพิการแขน – ขาและโปลิโอ

กลุ่มความพิการ	ลักษณะความพิการ
TF 41	• ขาขาดเหนือเข่า 2 ข้าง (A1) (วีลแชร์)
TF 43	• ขาขาดเหนือเข่า 2 ข้าง (A3)
TF 42	• ขาขาดเหนือเข่า 1 ข้าง (A2)
TF 44	• ขาขาดเหนือเข่า 1 ข้าง (A4)
TF 45	• แขนขาดเหนือศอก 2 ข้าง (A5)
	• แขนขาดใต้ศอก 2 ข้าง (A7)
TF 46	• แขนขาดเหนือศอก 1 ข้าง (A6)
	• แขนขาดใต้ศอก 1 ข้าง (A8)

ประเภทการแข่งขัน (ชาย - หญิง)

1. กลุ่มความพิการทางหู

ตาราง 17 กลุ่มความพิการทางหู

ประเภทลู่						
วิ่ง 100 ม.	วิ่ง 200 ม.	วิ่ง 400 ม.	วิ่ง 800 ม.	วิ่ง 1,500 ม.	วิ่ง 4×100 ม	วิ่ง 4×400 ม
ประเภทลาน						
กระโดดไกล	เขย่งก้าวกระโดด (ชาย)		กระโดดสูง	ทุ่มน้ำหนัก	ขว้างจักร	พุ่งแหลน

2. กลุ่มความพิการทางสมอง (TF 35 - 38) (แยกกลุ่ม TF 35 – 36 และ TF 37 - 38)

ตาราง 18 กลุ่มความพิการทางสมอง (TF 35 - 38) (แยกกลุ่ม TF 35 – 36 และ TF 37 - 38)

กลุ่มความพิการ	ประเภทลู่		ประเภทลาน		
35 – 36	วิ่ง 100 ม.	วิ่ง 200 ม.	ทุ่มน้ำหนัก	ขว้างจักร	พุ่งแหลน
37 - 38	วิ่ง 100 ม.	วิ่ง 200 ม.	ทุ่มน้ำหนัก	ขว้างจักร	พุ่งแหลน

3. กลุ่มความพิการทางตา

ตาราง 19 กลุ่มความพิการทางตา

กลุ่มความพิการ	ประเภทลู่						
กลุ่ม1 TF11(B1)	วิ่ง 100 ม.	วิ่ง 200 ม.	วิ่ง 400 ม.	วิ่ง 800 ม.	วิ่ง 1,500 ม.	วิ่ง 4×100 ม.	วิ่ง 4×400 ม.
กลุ่ม2 TF12(B2)	วิ่ง 100 ม.	วิ่ง 200 ม.	วิ่ง 400 ม.	วิ่ง 800 ม.	วิ่ง 1,500 ม.	วิ่ง 4×100 ม.	วิ่ง 4×400 ม.
กลุ่ม3 TF13(B3)	วิ่ง 100 ม.	วิ่ง 200 ม.	วิ่ง 400 ม.	วิ่ง 800 ม.	วิ่ง 1,500 ม.	วิ่ง 4×100 ม.	วิ่ง 4×400 ม.
กลุ่มความพิการ	ประเภทลาน						
กลุ่ม1 TF11(B1)	กระโดดไกล	ทุ่มน้ำหนัก	ขว้างจักร	กระโดดสูง	พุ่งแหลน	-	
กลุ่ม2 TF12(B2)	กระโดดไกล	ทุ่มน้ำหนัก	ขว้างจักร	กระโดดสูง	พุ่งแหลน	-	
กลุ่ม3 TF13(B3)	กระโดดไกล	ทุ่มน้ำหนัก	ขว้างจักร	กระโดดสูง	พุ่งแหลน	เขย่งก้าวกระโดด (ชาย)	

หมายเหตุ การวิ่งผลัด 4×100 เมตร, วิ่งผลัด 4×400 เมตร กลุ่มความพิการทางตาประกอบด้วย กลุ่ม 11 ไม่น้อยกว่า 1 คน, กลุ่ม 12 ไม่น้อยกว่า 1 คน และกลุ่ม 13 ต้องไม่มากกว่า 1 คน

4. กลุ่มความพิการทางแขน – ขา และกลุ่มความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ

4.1 กลุ่มความพิการนั่งรถวีลแชร์แข่งขัน

ตาราง 20 กลุ่มความพิการนั่งรถวีลแชร์แข่งขัน

กลุ่มความพิการ	ประเภทลู่					
T51 - T52	100 ม.	200 ม.	400 ม.	-	-	-
T53	100 ม.	200 ม.	400 ม.	800 ม.	ผลัด 4×100 ม.	ผลัด 4×100 ม.
T54	100 ม.	200 ม.	400 ม.	800 ม.	ผลัด 4×100 ม.	ผลัด 4×100 ม.
T53 - T54	1,500 ม.		5,000 ม.		10,000 ม. (ช)	-
กลุ่มความพิการ	ประเภทลู่					
F 54	ทุ่มน้ำหนัก		ขว้างจักร		พุ่งแหลน	
F 55 - F 56	ทุ่มน้ำหนัก		ขว้างจักร		พุ่งแหลน	
F 57 - F 58	ทุ่มน้ำหนัก		ขว้างจักร		พุ่งแหลน	

หมายเหตุ วีลแชร์ผลัด ประกอบด้วยกลุ่ม 53 ไม่น้อยกว่า 1 คน และกลุ่ม 54 ไม่มากกว่า 3 คน

4.2 กลุ่มความพิการยืนแข่งขัน

ตาราง 21 กลุ่มความพิการยืนแข่งขัน

กลุ่มความพิการ	ประเภทลู่						
T 42	100 ม.	200 ม.	ผลัด 4×100 ม.	ผลัด 4×400 ม.	-	-	-
T 43	100 ม.	-	ผลัด 4×100 ม.	ผลัด 4×400 ม.	-	-	-
T 44	100 ม.	200 ม.	400 ม.	ผลัด 4×100 ม.	ผลัด 4×400 ม.	-	-
T 45	100 ม.	200 ม.	400 ม.	ผลัด 4×100 ม.	ผลัด 4×400 ม.	800ม.	1,500ม.
T 46	100 ม.	200 ม.	400 ม.	ผลัด 4×100 ม.	ผลัด 4×400 ม.	800ม.	1,500ม.
กลุ่มความพิการ	ประเภทลาน						
T 42	กระโดดสูง	กระโดดไกล.	ทุ่มน้ำหนัก	ขว้างจักร.	พุ่งแหลน	-	-
T 43	ทุ่มน้ำหนัก	ขว้างจักร.	พุ่งแหลน	-	-	-	-
T 44	กระโดดสูง	กระโดดไกล.	ทุ่มน้ำหนัก	ขว้างจักร.	พุ่งแหลน	-	-
T 45	กระโดดสูง	กระโดดไกล.	เขย่งก้าวกระโดด (ชาย)	-	-	-	-
T 46	กระโดดสูง	กระโดดไกล.	ทุ่มน้ำหนัก	ขว้างจักร.	พุ่งแหลน	เขย่งก้าวกระโดด (ชาย)	-

หมายเหตุ วิ่งผลัดกลุ่ม 42, 46 ใช้การรับไม้ผลัดหรือการแตะร่างกาย ถ้ามี 45 ลงแข่งขัน จะมีกลุ่ม 46 ไม่เกิน 2 คน

4. กลุ่มความพิการทางปัญญา

ตาราง 22 กลุ่มความพิการทางปัญญา

กลุ่มความพิการ	ประเภทลู่			ประเภทลาน			
T 20	วิ่ง 100 ม.	วิ่ง 200 ม.	ผลัด 4×100 ม.	ทุ่มน้ำหนัก	ขว้างจักร	พุ่งแหลน	กระโดดไกล

หมายเหตุ ดูในใบแยกประเภท ENTRY FROM BY NAME

ระเบียบการแข่งขันโกลบอล

ข้อบังคับและกติกาการแข่งขัน

กติกาการแข่งขันของสมาคมกีฬาคนตาบอดนานาชาติ (IBSA)

ประเภทความพิการ

กลุ่มความพิการทางตา

การแบ่งกลุ่มประเภทการแข่งขัน

1. ประเภททีมชาย

2. ประเภททีมหญิง

โดยมีนักกีฬาที่มีความพิการทางตา กลุ่ม B1 , B2 และ B3 ตามมาตรฐานของสมาคมกีฬาคนตาบอดนานาชาติ (IBSA) ที่ได้กำหนดไว้

จำนวนผู้เข้าร่วมการแข่งขัน

1. จำนวนนักกีฬาชาย 6 คน และ หญิง 6 คน (ผู้เล่นตัวจริง 3 คน และผู้เล่นสำรอง 3 คน)

2. จำนวนผู้จัดการทีมๆ ละ 1 คน ผู้ฝึกสอนทีมละ 1 คน และผู้ช่วยผู้ฝึกสอนทีมละ 2 คน (สัดส่วน นักกีฬา / เจ้าหน้าที่ 3: 1)

อุปกรณ์การแข่งขัน

1. ประตู มีความกว้าง 9 เมตร เสาประตูมีรูปทรงกลม และมีความสูง 1.30 เมตร คานประตูต้องมีความแข็งแรง เสาประตูจะต้องอยู่นอกสนามแต่อยู่ในแนวเส้นประตู การวัดจะใช้วัดภายในของประตู ขนาดของเสาประตูและคานประตูต้องมีเส้นผ่าศูนย์กลางไม่เกินกว่า 15 เซนติเมตร ประตูจะต้องมีโครงสร้างที่แข็งแรงและปลอดภัย

2. ลูกบอล ในการแข่งขันจะใช้ลูกบอลที่มีน้ำหนัก 1,250 กรัม และมีกระดิ่งที่มีเสียงดังอยู่ภายใน จะมีเส้นรอบวงของลูกบอลประมาณ 76 เซนติเมตร และมีรู 8 รู เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 1 เซนติเมตร วัสดุที่ใช้เป็นยางที่มีความแข็งแรงซึ่งได้รับการรับรองโดยคณะกรรมการเทคนิคของสมาคมกีฬาคนตาบอดนานาชาติ (IBSA)

3. เครื่องแต่งกาย ผู้เล่นทุกคนจะต้องสวมเสื้อยืดตามที่ถูกกำหนดไว้ของเกมการแข่งขันเสื้อยืดทุกตัวจะต้องมีหมายเลขที่ติดไว้อย่างถาวร ทั้งที่ด้านหน้าและด้านหลังหมายเลขจะต้องอยู่ระหว่างหมายเลข 0 – 9 และต้องสูงไม่น้อยกว่า 20 เซนติเมตร และไม่ขยายออกไปจากลำตัวเกิน 10 เซนติเมตร

4. แว่นตาและคอนแทคส์เลนส์ ห้ามผู้เล่นใส่แว่นตาหรือคอนแทคส์เลนส์

5. อุปกรณ์บังตา ผู้เล่นทุกคนจะต้องใส่ที่ปิดตาตลอดเวลาที่อยู่ในสนามตั้งแต่เริ่มการแข่งขันจนกระทั่งจบการแข่งขันของแต่ละครึ่งเวลา ซึ่งรวมไปถึงช่วงเวลาปกติและช่วงต่อเวลา และการโยนลูกโทษ ในช่วงการขอเวลานอก ผู้เล่นสำรองที่เปลี่ยนตัวเข้าไปอยู่ในสนามจะต้องใส่ที่ปิดตาด้วย

ระเบียบการแข่งขันเทเบิลเทนนิส

ข้อบังคับและกติกาการแข่งขัน

กติกาการแข่งขันเทเบิลเทนนิสของสมาคมเทเบิลเทนนิสแห่งประเทศไทยฉบับปัจจุบัน และประกาศเพิ่มเติม และกติกาของ ITTC (THE INTERNATIONAL TABLE TENNIS COMMITTEE FOR DISABLE) และกลุ่มความพิการทางตา RULES OF SOUND TABLE TENNIS OF "NATIONAL RULES FOR SPORT FOR THE DISABLED" BY THE JAPANESE SPORT ASSOCIATION FOR THE DISABLED

ประเภทความพิการ

1. กลุ่มความพิการทางตา
2. กลุ่มความพิการทางหู
3. กลุ่มความพิการทางสมองและปัญญา
4. กลุ่มความพิการทางสมอง (TT_{11})
5. กลุ่มพิการแขน – ขา และพิการไขสันหลังและโปลิโอ
   5.1 กลุ่มพิการนั่งรถวีลแชร์แข่งขัน (TT_1 , TT_2 , TT_3 , TT_4 และ TT_5)
   5.2 กลุ่มพิการยืนแข่งขัน ไม่ใช้ไม้ค้ำยัน (TT_6 , TT_7 , TT_8 , TT_9 และ TT_{10})

ประเภทการแข่งขัน

1. กลุ่มความพิการทางตา
   1.1 ประเภทชายเดี่ยว
   1.2 ประเภทหญิงเดี่ยว
2. กลุ่มความพิการทางหู
   2.1 ประเภทชายเดี่ยว
   2.2 ประเภทหญิงเดี่ยว
   2.3 ประเภทชายคู่
   2.4 ประเภทหญิงคู่
3. กลุ่มความพิการทางสมองและปัญญา
   3.1 ประเภทชายเดี่ยว
   3.2 ประเภทหญิงเดี่ยว
4. กลุ่มความพิการทางสมอง (TT_{11})
   4.1 ประเภทชายเดี่ยว
   4.2 ประเภทหญิงเดี่ยว
5. กลุ่มพิการแขน – ขา และพิการไขสันหลังและโปลิโอ

5.1 กลุ่มพิการนั่งรถวีลแชร์แข่งขัน (TT_1 , TT_2 , TT_3 , TT_4 และ TT_5)

5.1.1 ประเภทชายเดี่ยว

5.1.2 ประเภทหญิงเดี่ยว

5.1.3 ประเภทชายคู่

5.1.4 ประเภทหญิงคู่

5.1.5 ประเภทชายเดี่ยวทั่วไป (OPEN)

5.1.6 ประเภทหญิงเดี่ยวทั่วไป (OPEN)

5.2 กลุ่มพิการยืนแข่งขัน ไม่ใช้ไม้ค้ำยัน (TT_6 , TT_7 , TT_8 , TT_9 และ TT_{10})

5.2.1 ประเภทชายเดี่ยว

5.2.2 ประเภทหญิงเดี่ยว

5.2.3 ประเภทชายคู่

5.2.4 ประเภทหญิงคู่

5.2.5 ประเภทชายเดี่ยวทั่วไป (OPEN)

5.2.6 ประเภทหญิงเดี่ยวทั่วไป (OPEN)

อุปกรณ์การแข่งขัน

1. โต๊ะเทเบิลเทนนิส จะต้องได้รับการรับรองจากสหพันธ์เทเบิลเทนนิสนานาชาติ
2. เน็ต และลูกเทเบิลเทนนิส จะต้องได้รับการรับรองจากสหพันธ์เทเบิลเทนนิสนานาชาติ
3. โต๊ะ และเน็ตเทเบิลเทนนิสที่ใช้แข่งขัน กำหนดให้เป็นสีเดียวกัน
4. ลูกเทเบิลเทนนิสที่ใช้แข่งขัน กำหนดให้เป็นสีส้ม มีขนาด 40 มิลลิเมตร
5. ลูกเทเบิลเทนนิส สำหรับกลุ่มพิการทางตา จะต้องมีลูกปืนหรือกรวด อยู่ในลูกเทเบิลเทนนิสอย่างน้อย 2 ลูก

ระเบียบการแข่งขันกีฬาบอคเซีย

ข้อบังคับและกติกาการแข่งขัน

กติกาสากล กีฬาบอคเซีย (CP – ISRA INTERNATIONAL BOCCIA RULES) ฉบับปัจจุบัน (พ.ศ. 2548)

ประเภทการแข่งขันและความพิการ (ไม่แยกชาย - หญิง)

1. ประเภทบุคคล BC1
2. ประเภทบุคคล BC2
3. ประเภทบุคคล BC3
4. ประเภทบุคคล BC4
5. ประเภทคู่ BC3

6. ประเภทคู่ BC4

7. ประเภททีม BC1 และ BC2 (จะต้องมี BC1 อย่างน้อย 1 คน)

จำนวนผู้เข้าร่วมการแข่งขัน

1. ประเภทบุคคลแต่ละสังกัดส่งนักกีฬาได้ประเภทละไม่เกิน 2 คน

2. ประเภทคู่แต่ละสังกัดส่งนักกีฬาได้ประเภทละ 1 คู่ (2 คน)

3. ประเภททีมแต่ละสังกัดส่งนักกีฬาได้ 1 ทีม ในแต่ละทีมจะต้องมี BC1 อย่างน้อย 1 คน (3 – 4 คน)

4. จำนวนผู้ฝึกสอนและ/หรือผู้ช่วยเหลือนักกีฬา ได้เท่าจำนวนนักกีฬา (ผู้ฝึกสอน 1 คนต่อนักกีฬา 1 คน)

5. แต่ละสังกัดให้มีผู้จัดการทีมได้ 1 คน

อุปกรณ์การแข่งขัน

ใช้ลูกบอคเซีย ทำด้วยหนังแท้หรือหนังเทียม มีน้ำหนักไม่น้อยกว่า 263 กรัมและไม่เกิน 287 กรัม (275 ± 12 กรัม) มีขนาดเส้นรอบวงไม่น้อยกว่า 262 มิลลิเมตรและไม่เกิน 278 มิลลิเมตร (270 ± 8 มิลลิเมตร) ตามที่สหพันธ์นานาชาติ (IBC) กำหนดไว้ในกติกา ซึ่งผู้เล่นสามารถนำมาเองได้แต่จะต้องได้รับการตรวจก่อนการแข่งขัน และได้รับการประทับตรา หรือใช้อุปกรณ์ของคณะกรรมการจัดการแข่งขันก็ได้

ระเบียบการแข่งขันแบดมินตัน

ข้อบังคับและกติกาการแข่งขัน

กติกาของสมาพันธ์แบดมินตันโลก (BWF) ล่าสุด ประยุกต์ใช้ร่วมกับกติกาของสหพันธ์แบดมินตันคนพิการ (IBAD)

ประเภทการแข่งขัน แบ่งเป็น ชายเดี่ยว, หญิงเดี่ยว, ชายคู่, และหญิงคู่ แยกเป็น

1. กลุ่มความพิการทางหู

2. กลุ่มความพิการทางแขน – ขา แยกเป็นกลุ่ม คือ

   กลุ่มที่ 1 พิการทางขา STANDING BELOW WAIST CLASS 1 (BMSTL 1)

   กลุ่มที่ 2 พิการทางขา STANDING BELOW WAIST CLASS 2 (BMSTL 2)

   กลุ่มที่ 3 พิการทางแขน STANDING BELOW WAIST CLASS 3 (BMSTL 3)

   กลุ่มที่ 4 พิการทางแขน STANDING BELOW WAIST CLASS 4 (BMSTL 4)

3. ประเภทวีลแชร์ (WHEEICHAIR)

4. กลุ่มความพิการทางปัญญา (เฉพาะประเภทเดี่ยว)

<u>หมายเหตุ</u> นักกีฬาคนพิการที่มีความรุนแรงกว่า หรือพิการมากกว่าที่กำหนดไว้ มีสิทธิเลือกที่จะแข่งขันในกลุ่มใดก็ได้ แต่จะเลือกได้กลุ่มเดี่ยวเท่านั้น หากนักกีฬาแต่ละกลุ่มไม่ครบ 4 คน อาจจะจัดรวมกลุ่ม

อุปกรณ์การแข่งขัน

เป็นไปตามกติกาของสมาพันธ์แบดมินตันโลก (BWF) ล่าสุด

1. สนามและอุปกรณ์

1.1 สนามมีลักษณะเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้ากว้าง ในแผนผัง ก. ในกติกาแบดมินตันของคนทั่วไป สนามนี้ใช้กับกีฬาคนพิการดังนี้

สำหรับสนามวีลแชร์แบดมินตันประเภทเดี่ยวและคู่อยู่ในภาพ

1.2 เสา ต้องมีความสูงแนวตั้ง วัดเมื่อขึ้นเนตแล้ว ดังนี้

1.2.1 วีลแชร์แบดมินตัน สูง 1.40 เมตร

1.2.2 แบดมินตันยืน สูง 1.542 เมตร และ 1.55 เมตร

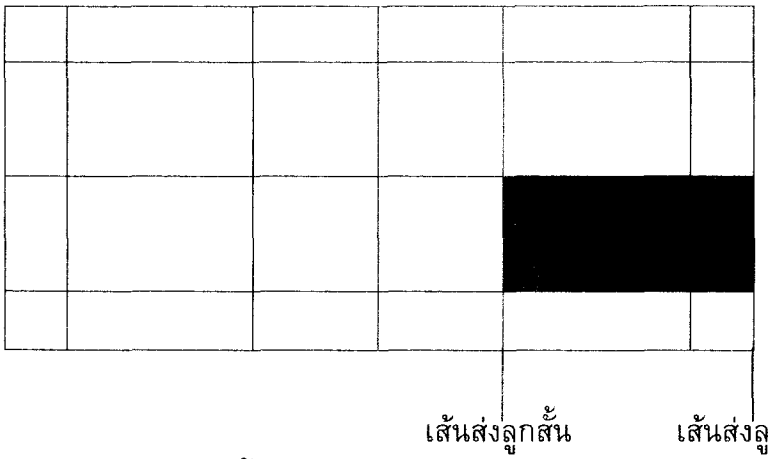

ภาพประกอบ 2 สนามและพื้นที่ส่งลูกสำหรับวีลแชร์แบดมินตันประเภทเดี่ยว

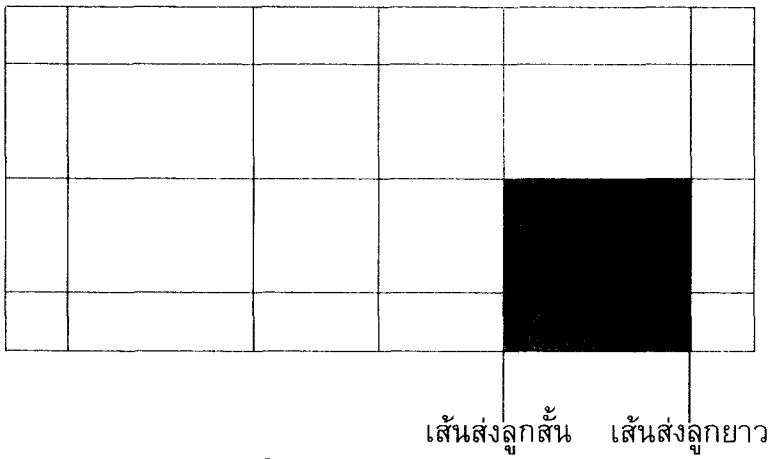

ภาพประกอบ 3 สนามและพื้นที่ส่งลูกสำหรับวีลแชร์แบดมินตันประเภทคู่

2. การส่งลูก

2.1 ผู้ส่งลูกและผู้รับลูก ต้องยืนในสนามส่งลูกทแยงมุมตรงข้าม โดยเท้าไม่เหยียบเส้นเขตของสนามส่งลูก

2.2 ตามกติกาของ BWF ใช้เฉพาะความพิการประเภทแขน – ขา วีลแชร์แบดมินตัน เมื่อเริ่มเล่นวีลแชร์ของผู้ส่งลูก และผู้รับลูกต้องอยู่นิ่งกับที่

2.3 การส่งลูกของแบดมินตันยืน แร็กเก็ตต้องอยู่ต่ำกว่าเอวผู้ส่งลูก ส่วนวีลแชร์แบดมินตัน การส่งลูก แร็กเก็ตต้องอยู่ต่ำกว่ารักแร้ของผู้ส่งลูกเสมอ

2.4 แบดมินตัน ในการเล่นประเภทคู่ คู่ขาจะอยู่ในตำแหน่งใดก็ได้ โดยไม่บังคับทั้งผู้ส่งลูกและผู้รับลูก

3. ประเภทเดี่ยว

3.1 สนามส่งลูกและรับลูก

3.1.1 ผู้เล่นส่งลูกและรับลูกในสนามส่งลูกด้านขวามือ เมื่อผู้ส่งลูกทำแต้มไม่ได้หรือแต้มที่ได้เป็นเลขคู่ในเกมนั้น

3.1.2 ผู้เล่นจะส่งลูกและรับลูกในสนามส่งลูกด้านขวามือ เมื่อผู้ส่งลูกได้แต้มเป็นเลขคี่ในเกมนั้น

3.2 ผู้ส่งลูกและผู้รับลูกจะตีโต้ลูกจนกว่าจะเสียหรือลูกไม่อยู่ในการเล่น

3.3 แต้มและการส่งลูก

3.3.1 ถ้าผู้รับลูกทำเสียหรือลูกไม่อยู่ในการเล่น เพราะตกลงพื้นสนามของผู้รับลูก ผู้ส่งลูกจะได้แต้มและผู้ส่งลูกจะได้ส่งลูกต่อไปในสนามส่งลูกอีกด้านหนึ่ง

3.3.2 ถ้าผู้ส่งลูกทำเสียหรือลูกไม่อยู่ในการเล่น เพราะตกลงบนพื้นสนามของผู้ส่งลูก ผู้ส่งลูกหมดสิทธิส่งลูก และผู้รับลูกก็จะได้เป็นผู้ส่งลูก โดยผู้เล่นทั้งสองฝ่ายไม่ได้แต้ม

4. ความผิด

วีลแชร์แบดมินตัน องค์ประกอบทั้งหมดของรถวีลแชร์ ถือเป็นส่วนหนึ่งของผู้เล่น

5. การเล่นต่อเนื่อง

สำหรับวีลแชร์แบดมินตัน

5.1 ควรเล่นต่อเนื่องจนจบการแข่งขัน ยกเว้นมีการอนุญาตตามกติกา

5.2 ผู้เล่นสามารถออกจากสนามได้ไม่เกิน 3 นาที ระหว่างการแข่งขัน เพื่อสวนปัสสาวะ โดยต้องออกไปพร้อมเจ้าหน้าที่

5.3 ผู้เล่นสามารถออกไปซ่อมรถวีลแชร์ได้แต่ต้องเร็วที่สุด โดยออกไปพร้อมกับเจ้าหน้าที่

6. ข้อจำกัดของการเคลื่อนไหว

6.1 วีลแชร์แบดมินตัน

6.1.1 ขณะที่มีการตีโต้ลูกไปมา บางส่วนของลำตัวต้องแตะกับเบาะนั่งของรถวีลแชร์

6.1.2 ขณะที่เล่นเท้าจะต้องแตะอยู่ที่วางเท้า หรืออาจจะมัดเท้าทั้งสองข้างติดกับที่วางเท้าก็ได้

6.1.3 ตลอดเวลาของการเล่น ส่วนหนึ่งส่วนใดของเท้าต้องไม่ตกหรือหลุดมาแตะพื้น และผู้เล่นไม่สามารถใช้เท้าพยุงขณะเล่น หรือใช้เท้าในการหยุดรถได้

6.1.4 ขณะเล่นผู้เล่นไม่สามารถใช้มือแตะพื้นเพื่อพยุงตัว

6.1.5 ขณะเล่นที่วางเท้าต้องไม่สัมผัสพื้น

7. อุปกรณ์รถวีลแชร์

7.1 ร่างกายของผู้เล่นอาจจะติดกับรถวีลแชร์ด้วยสายรัดได้

7.2 รถวีลแชร์สามารถมีอุปกรณ์อยู่ด้านหลัง ซึ่งอาจยื่นออกมาจากตัวถังรถวีลแชร์ก็ได้

ระเบียบการแข่งขันยิงปืน

ข้อบังคับและกติกาการแข่งขัน

กติกาการแข่งขันยิงปืน ของสหพันธ์ยิงปืนนานาชาติ (IPC International Shooting Committee for the Disabled)

ประเภทการแข่งขัน

รุ่นปืนสั้น SH1

SH1A ผู้เข้าแข่งขันยืนหรือนั่ง โดยไม่มีพนักพิงหลังมีสภาวะการทรงตัวปกติ

SH1B ผู้เข้าแข่งขันนั่ง โดยมีพนักพิงหลังต่ำ มีสภาวะการทรงตัวดี อนุญาตที่มุม 20 องศา

SH1C ผู้เข้าแข่งขันนั่ง โดยมีพนักพิงหลังสูง มีสภาวะการทรงตัวปานกลาง/ต่ำ อนุญาตที่มุม 20 องศา

SH1D ผู้เข้าแข่งขันนั่ง โดยมีพนักพิงหลังสูง ขาดสภาวะการทรงตัว อนุญาตที่มุม 30 องศา

รุ่นปืนยาว SH2

SH2A ผู้ยิงปืนยาวต้องมีแท่นยิงเพื่อรองรับปืนยาวโดยไม่มีพนักพิงหลังและอยู่ในสภาวะการทรงตัวปกติ ให้ใช้แท่นชนิด B ในท่านอนคว่ำและคุกเข่าและแท่นชนิด A ในท่ายืน

SH2B ผู้ยิงปืนยาวต้องมีแท่นยิงเพื่อรองรับปืนยาวโดยมีพนักพิงหลังต่ำ และอยู่ในสภาวะการทรงตัวปกติ ให้ใช้แท่นชนิด B ในท่านอนคว่ำและคุกเข่าและแท่นชนิด A ในท่ายืน อนุญาตที่มุม 20 องศา

SH2C ผู้ยิงปืนยาวต้องมีแท่นยิงเพื่อรองรับปืนยาวโดยมีพนักพิงหลังสูง และอยู่ในสภาวะการทรงตัวปานกลางต่ำ

SH2D ผู้ยิงปืนยาวต้องมีแท่นยิงเพื่อรองรับปืนยาวโดยมีพนักพิงหลังสูง ขาดสภาวะการทรงตัว ให้ใช้แท่นชนิด A ในทุกท่า อนุญาตที่มุม 30 องศา

ประเภทความพิการ

ความพิการขั้นต่ำสุด สำหรับปีนสั้นของแขนที่ไม่ได้ใช้ยิง

1. แขนขาดถึงข้อมือ
2. ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแขนที่ไม่ได้ยิง ลดลงอย่างน้อย 30 หน่วย
3. ปัญหาความเคลื่อนไหวของข้อต่อรุนแรงเมื่อเปรียบเทียบกับความพิการ ตามข้อ 1 และข้อ 2

ความพิการขั้นต่ำสุดสำหรับปีนสั้นและปีนยาวของขาส่วนล่าง

1. ขาขาดจนถึงตาตุ่ม
2. ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อลดลงอย่างน้อย 15 หน่วย
3. ปัญหาความเคลื่อนไหวของข้อต่อรุนแรงเมื่อเปรียบเทียบกับความพิการ ตามข้อ 1 และข้อ 2 ยกเว้น หัวเข่าหรือตาตุ่มที่แข็งข้างเดียวในท่าปกติ

อุปกรณ์การแข่งขัน

1. การใช้อุปกรณ์โดยไม่ผ่านการตรวจสอบก่อนการเริ่มแข่งขัน จะส่งผลที่ให้ถูกตัดสิทธ์ในการเข้าแข่งขัน อุปกรณ์ทุกชนิดรวมทั้งเสื้อคลุมเวลายิง กางเกง รองเท้า เบาะรองเข่า (ถ้าใช้) และปืนต้องได้รับการตรวจสอบก่อนการแข่งขันและประทับตราโดยเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งจุดสมดุลย์ในกรณีที่ใช้แท่นรองสำหรับปืนยาว) โดยให้ใช้บัญชีตรวจสอบ เพื่อบันทึกรายการที่ตรวจสอบ

2. อุปกรณ์ทุกชนิด รวมทั้งปืน ต้องสอดคล้องกับมาตรฐานของ U.I.T. ในการแข่งขันแต่ละครั้ง

3. รถวีลแชร์ เก้าอี้ และม้านั่งทุกตัว จะต้องตรวจสอบกับผู้ยิงในตำแหน่งการยิงในระหว่างการควบคุมอุปกรณ์และอาจตรวจสอบทั้งจุดยิงบนเส้นแนวยิงทั้งระหว่างการแข่งขัน หรือทันทีภายหลังการแข่งขัน

4. ไม่อนุญาตให้ส่วนหนึ่งส่วนใดของพนักพิงหลังรถวีลแชร์ เก้าอี้ หรือม้านั่ง สูงเกินไปกว่าที่กำหนดไว้ในกฎ ซึ่งรวมทั้งเสาในแนวตั้งของพนักพิงหลังด้วย

5. ขอบด้านข้างของพนักพิงต้องไม่มีส่วนโค้งตอนบน เช่น มักพบในรถวีลแชร์ซึ่งมีที่มือจับให้ผู้ช่วยใช้ดันวีลแชร์จากด้านหลัง อย่างไรก็ตาม ห้ามไม่ให้ใช้ส่วนสูงมากกว่าพนักพิงหลังของวีลแชร์

6. วัสดุที่ใช้ทำพนักพิงหลัง ต้องมีความยาวสูงสุดไม่เกิน 5 เซนติเมตร โดยวัดระยะทางจากส่วนที่ขึงจากเสาแนวตั้งด้านหลังของพนักพิงไปยังส่วนในสุดของพนักพิงหลัง โดยให้วัดกับผู้ยิงในขณะที่นั่งบนวีลแชร์ในท่ายิง ดังนั้น จึงไม่อนุญาตให้คลุมวีลแชร์

7. เสื้อผ้าต้องสอดคล้องกับกฎของ U.I.T. ซึ่งไม่อนุญาตให้ใช้เสื้อชั้นใน ซึ่งมีแผ่นรองเทียมยกเว้น การใช้เฝือกค้ำร่างกายในแบบที่ได้รับความเห็นชอบแล้ว

ระเบียบการแข่งขันยกน้ำหนัก

ข้อบังคับและกติกาการแข่งขัน

กติกาการแข่งขันของคณะกรรมการพาราลิมปิกสากล (IPC HANDBOOK POWERLIFTING – RULES 2004 - 2008)

ประเภทการแข่งขันและพิกัดน้ำหนัก

1. ประเภทหญิงแบ่งการแข่งขันออกเป็น 10 รุ่น ดังนี้
   - 1.1 รุ่น 40.00 ก.ก. น้ำหนักต้องไม่เกิน 40.00 ก.ก.
   - 1.2 รุ่น 44.00 ก.ก. ต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 40.01 ก.ก. ถึง 44.00 ก.ก.
   - 1.3 รุ่น 48.00 ก.ก. ต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 40.01 ก.ก. ถึง 48.00 ก.ก.
   - 1.4 รุ่น 52.00 ก.ก. ต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 48.01 ก.ก. ถึง 52.00 ก.ก.
   - 1.5 รุ่น 56.00 ก.ก. ต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 52.01 ก.ก. ถึง 56.00 ก.ก.
   - 1.6 รุ่น 60.00 ก.ก. ต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 56.01 ก.ก. ถึง 60.00 ก.ก.
   - 1.7 รุ่น 67.50 ก.ก. ต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 60.01 ก.ก. ถึง 67.50 ก.ก.
   - 1.8 รุ่น 75.00 ก.ก. ต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 67.51 ก.ก. ถึง 75.00 ก.ก.
   - 1.9 รุ่น 82.50 ก.ก. ต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 75.01 ก.ก. ถึง 82.50 ก.ก.
   - 1.10 รุ่นน้ำหนักเกิน 82.50 ก.ก. ขึ้นไปต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 82.51 ก.ก. ขึ้นไป
2. ประเภทชายแบ่งการแข่งขันออกเป็น 10 รุ่น ดังนี้
   - 2.1 รุ่น 48.00 ก.ก. น้ำหนักต้องไม่เกิน 48.00 ก.ก.
   - 2.2 รุ่น 52.00 ก.ก. ต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 48.01 ก.ก. ถึง 52.00 ก.ก.
   - 2.3 รุ่น 56.00 ก.ก. ต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 52.01 ก.ก. ถึง 56.00 ก.ก.
   - 2.4 รุ่น 60.00 ก.ก. ต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 56.01 ก.ก. ถึง 60.00 ก.ก.
   - 2.5 รุ่น 67.50 ก.ก. ต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 60.01 ก.ก. ถึง 67.50 ก.ก.
   - 2.6 รุ่น 75.00 ก.ก. ต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 67.51 ก.ก. ถึง 75.00 ก.ก.
   - 2.7 รุ่น 82.50 ก.ก. ต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 75.00 ก.ก. ถึง 82.50 ก.ก.
   - 2.8 รุ่น 90.00 ก.ก. ต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 82.51 ก.ก. ถึง 90.00 ก.ก.
   - 2.9 รุ่น 100.00 ก.ก. ต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 90.01 ก.ก. ถึง 100.00 ก.ก.
   - 2.10 รุ่นน้ำหนักเกิน 100.00 ก.ก. ขึ้นไปต้องมีน้ำหนักตั้งแต่ 100.01 ก.ก. ขึ้นไป

อุปกรณ์การแข่งขัน

ใช้บาร์เบลแบบ ELEIKO ซึ่งคณะกรรมการพาราลิมปิกสากล (IPC) ให้การรับรองอย่างเป็นทางการ

ระเบียบการแข่งขันยิงธนู

ข้อบังคับและกติกาการแข่งขัน

กติกาการแข่งขันใช้กติกาของสหพันธ์ยิงธนูนานาชาติ (FITA)

ประเภทความพิการ

1. กลุ่มความพิการแขน – ขา และโปลิโอ
   1.1 กลุ่มความพิการยืนแข่งขัน ST ชาย
   1.2 กลุ่มความพิการยืนแข่งขัน ST หญิง
   1.3 กลุ่มความพิการนั่งรถวีลแชร์แข่งขัน W2 ชาย
   1.4 กลุ่มความพิการนั่งรถวีลแชร์แข่งขัน W2 หญิง

ประเภทการแข่งขัน

1. ประเภทบุคคล (ชาย - หญิง)
   ประเภทบุคคลหญิง W2 ระยะ 70 เมตร
   ประเภทบุคคลหญิง W2 ระยะ 60 เมตร
   ประเภทบุคคลหญิง W2 ระยะ 50 เมตร
   ประเภทบุคคลหญิง W2 ระยะ 30 เมตร
   ประเภทบุคคลหญิง W2 รวมระยะ 70, 60, 50 และ 30 เมตร
   ประเภทบุคคลหญิง ST ระยะ 70 เมตร
   ประเภทบุคคลหญิง ST ระยะ 60 เมตร
   ประเภทบุคคลหญิง ST ระยะ 50 เมตร
   ประเภทบุคคลหญิง ST ระยะ 30 เมตร
   ประเภทบุคคลหญิง ST รวมระยะ 70, 60, 50 และ 30 เมตร
   ประเภทบุคคลชาย W2 ระยะ 90 เมตร
   ประเภทบุคคลชาย W2 ระยะ 70 เมตร
   ประเภทบุคคลชาย W2 ระยะ 50 เมตร
   ประเภทบุคคลชาย W2 ระยะ 30 เมตร
   ประเภทบุคคลชาย W2 รวมระยะ 90, 70, 50 และ 30 เมตร
   ประเภทบุคคลชาย ST ระยะ 90 เมตร
   ประเภทบุคคลชาย ST ระยะ 70 เมตร
   ประเภทบุคคลชาย ST ระยะ 50 เมตร
   ประเภทบุคคลชาย ST ระยะ 30 เมตร
   ประเภทบุคคลชาย ST รวมระยะ 90, 70, 50 และ 30 เมตร

2. ประเภททีม (ชาย - หญิง)

ประเภททีมหญิง รวมระยะ 70, 60, 50 และ 30 เมตร

ประเภททีมชาย รวมระยะ 90, 70, 50 และ 30 เมตร

3. ประเภท Recurve 25, 18 เมตร และ Single FITA Round 90, 70, 60, 50 และ 30 เมตร

ประเภทบุคคลหญิง W2 ระยะ 25 เมตร

ประเภทบุคคลหญิง ST ระยะ 25 เมตร

ประเภทบุคคลชาย W2 ระยะ 25 เมตร

ประเภทบุคคลชาย ST ระยะ 25 เมตร

ประเภทบุคคลหญิง W2 ระยะ 18 เมตร

ประเภทบุคคลหญิง ST ระยะ 18 เมตร

ประเภทบุคคลชาย W2 ระยะ 18 เมตร

ประเภทบุคคลชาย ST ระยะ 18 เมตร

ประเภทบุคคลหญิง W2 ระยะ 25 และ 18 เมตร

ประเภทบุคคลหญิง ST ระยะ 25 และ 18 เมตร

ประเภทบุคคลชาย W2 ระยะ 25 และ 18 เมตร

ประเภทบุคคลชาย ST ระยะ 25 และ 18 เมตร

ประเภททีมหญิง ระยะ 25 เมตร

ประเภททีมหญิง ระยะ 18 เมตร

ประเภททีมหญิง ระยะ 25 และ 18 เมตร

ประเภททีมชาย ระยะ 25 เมตร

ประเภททีมชาย ระยะ 18 เมตร

ประเภททีมชาย ระยะ 25 และ 18 เมตร

ระเบียบการแข่งขันยูโด

ข้อบังคับและกติกาการแข่งขัน

กติกาการแข่งขันของคนตาบอดสากล (IBSA) ค.ศ. 2001 – 2005

ประเภทความพิการ

1. กลุ่ม ก. B1 บอดสนิท 2 มีสัญลักษณ์จุดแดงที่แขน 2 ข้าง
2. กลุ่ม ข. B2 บอดเห็นลางๆ ระยะไม่เกิน 2 เมตร
3. กลุ่ม ค. บอดเห็นลางๆ ระยะเกิน 2 เมตร แต่ไม่เกิน 4 เมตร
4. กลุ่ม ง. ตาบอด หูหนวก มีจุดเหลืองที่หลัง

ประเภทการแข่งขัน

1. ประเภทบุคคลชาย 8 รุ่น
   - 1.1 พินเวท รุ่นน้ำหนักไม่เกิน 55.00 กก.
   - 1.2 เอ็กซต้าไลท์เวท รุ่นน้ำหนักเกิน 55.00 กก. ถึง 60.00 กก.
   - 1.3 ฮาล์ฟไลท์เวท รุ่นน้ำหนักเกิน 60.00 กก. ถึง 66.00 กก.
   - 1.4 ไลท์เวท รุ่นน้ำหนักเกิน 66.00 กก. ถึง 73.00 กก.
   - 1.5 ฮาล์ฟมิดเดิลเวท รุ่นน้ำหนักเกิน 73.00 กก. ถึง 81.00 กก.
   - 1.6 มิดเดิลเวท รุ่นน้ำหนักเกิน 81.00 กก. ถึง 90.00 กก.
   - 1.7 ฮาล์ฟเฮฟวี่เวท รุ่นน้ำหนักเกิน 90.00 กก. ถึง 100.00 กก.
   - 1.8 เฮฟวี่เวท รุ่นน้ำหนักเกิน 100.00 กก. ขึ้นไป
2. ประเภทบุคคลหญิง 8 รุ่น
   - 1.1 พินเวท รุ่นน้ำหนักไม่เกิน 45.00 กก.
   - 1.2 เอ็กซต้าไลท์เวท รุ่นน้ำหนักเกิน 45.00 กก. ถึง 48.00 กก.
   - 1.3 ฮาล์ฟไลท์เวท รุ่นน้ำหนักเกิน 48.00 กก. ถึง 52.00 กก.
   - 1.4 ไลท์เวท รุ่นน้ำหนักเกิน 52.00 กก. ถึง 57.00 กก.
   - 1.5 ฮาล์ฟมิดเดิลเวท รุ่นน้ำหนักเกิน 57.00 กก. ถึง 63.00 กก.
   - 1.6 มิดเดิลเวท รุ่นน้ำหนักเกิน 63.00 กก. ถึง 70.00 กก.
   - 1.7 ฮาล์ฟเฮฟวี่เวท รุ่นน้ำหนักเกิน 70.00 กก. ถึง 78.00 กก.
   - 1.8 เฮฟวี่เวท รุ่นน้ำหนักเกิน 78.00 กก. ขึ้นไป

ระเบียบการแข่งขันว่ายน้ำ

ข้อบังคับและกติกาการแข่งขัน

กติกาการแข่งขันว่ายน้ำของคณะกรรมการพาราลิมปิกระหว่างประเทศ IPC Swimming (International Paralympic Committee For Swimming) สำหรับนักกีฬาผู้พิการทางสายตา กลุ่มความพิการทางปัญญา และกลุ่มความพิการทางสมอง แขน ขา อัมพาต โปลิโอ และไขสันหลัง

กติกาการแข่งขันว่ายน้ำของ ICSD (International Committee of Sports for the Deaf) สำหรับนักกีฬาผู้พิการทางหู

ประเภทความพิการ

1. กลุ่มความพิการทางสมอง แขน ขา อัมพาต โปลิโอ และไขสันหลัง
   ระดับความพิการ S1- S10, SB1 – SB9 และ SM1 – SM10 (ชาย/หญิง)

1.1 ฟรีสไตล์	50	เมตร	กลุ่มความพิการ	S1 – S10
1.2 ฟรีสไตล์	100	เมตร	กลุ่มความพิการ	S1 – S10

1.3 ฟรีสไตล์	200	เมตร	กลุ่มความพิการ	S1 – S5
1.4 ฟรีสไตล์	400	เมตร	กลุ่มความพิการ	S6 – S10
1.5 กรรเชียง	50	เมตร	กลุ่มความพิการ	S1 – S5
1.6 กรรเชียง	100	เมตร	กลุ่มความพิการ	S6 – S10
1.7 ผีเสื้อ	50	เมตร	กลุ่มความพิการ	S1 – S7
1.8 ผีเสื้อ	100	เมตร	กลุ่มความพิการ	S8 – S10
1.9 กบ	50	เมตร	กลุ่มความพิการ	SB1 – SB5
1.10 กบ	100	เมตร	กลุ่มความพิการ	SB4 – SB10
1.11 เดี่ยวผสม	150	เมตร	กลุ่มความพิการ	SM1 – SM4
1.12 เดี่ยวผสม	200	เมตร	กลุ่มความพิการ	SM5 – SM10
1.13 ผลัดฟรีสไตล์	4×50	เมตร	กลุ่มคะแนนรวมไม่เกิน 20 คะแนน	
1.14 ผลัดฟรีสไตล์	4×100	เมตร	กลุ่มคะแนนรวมไม่เกิน 34 คะแนน	
1.15 ผลัดผสม	4×50	เมตร	กลุ่มคะแนนรวมไม่เกิน 20 คะแนน	
1.16 ผลัดผสม	4×100	เมตร	กลุ่มคะแนนรวมไม่เกิน 34 คะแนน	

2. กลุ่มความพิการทางตา

ระดับความพิการ S11- S13, SB11 – SB13 และ SM11 – SM13 (ชาย/หญิง)

2.1 ฟรีสไตล์	50	เมตร	กลุ่มความพิการ	S11 – S13
2.2 ฟรีสไตล์	100	เมตร	กลุ่มความพิการ	S11 – S13
2.3 ฟรีสไตล์	400	เมตร	กลุ่มความพิการ	S11 – S13
2.4 กรรเชียง	100	เมตร	กลุ่มความพิการ	S11 – S13
2.5 ผีเสื้อ	100	เมตร	กลุ่มความพิการ	S11 – S13
2.6 กบ	100	เมตร	กลุ่มความพิการ	SB11– SB13
2.7 เดี่ยวผสม	200	เมตร	กลุ่มความพิการ	SM11–SM13
2.8 ผลัดฟรีสไตล์	4×100	เมตร	กลุ่มคะแนนรวมไม่เกิน 49 คะแนน	
2.9 ผลัดผสม	4×100	เมตร	กลุ่มคะแนนรวมไม่เกิน 49 คะแนน	

3. กลุ่มความพิการทางปัญญา

ระดับความพิการ S14, SB14 และ SM14 (ชาย/หญิง)

3.1 ฟรีสไตล์	50	เมตร	กลุ่มความพิการ	S14
3.2 ฟรีสไตล์	100	เมตร	กลุ่มความพิการ	S14
3.3 ฟรีสไตล์	400	เมตร	กลุ่มความพิการ	S14
3.4 กรรเชียง	100	เมตร	กลุ่มความพิการ	S14
3.5 ผีเสื้อ	100	เมตร	กลุ่มความพิการ	S14
3.6 กบ	100	เมตร	กลุ่มความพิการ	SB14
3.7 เดี่ยวผสม	200	เมตร	กลุ่มความพิการ	SM14

3.8 ผลัดฟรีสไตล์	4×100	เมตร	กลุ่มความพิการทางปัญญา
3.9 ผลัดผสม	4×100	เมตร	กลุ่มความพิการทางปัญญา
4. กลุ่มความพิการทางหู (ชาย/หญิง)			
4.1 ฟรีสไตล์	50	เมตร	กลุ่มความพิการทางหู
4.2 ฟรีสไตล์	100	เมตร	กลุ่มความพิการทางหู
4.3 ฟรีสไตล์	400	เมตร	กลุ่มความพิการทางหู
4.4 กรรเชียง	100	เมตร	กลุ่มความพิการทางหู
4.5 ผีเสื้อ	100	เมตร	กลุ่มความพิการทางหู
4.6 กบ	100	เมตร	กลุ่มความพิการทางหู
4.7 เดี่ยวผสม	200	เมตร	กลุ่มความพิการทางหู
4.8 ผลัดฟรีสไตล์	4×100	เมตร	กลุ่มความพิการทางหู
4.9 ผลัดผสม	4×100	เมตร	กลุ่มความพิการทางหู

ระเบียบการแข่งขันวีลแชร์เทนนิส

ข้อบังคับและกติกาการแข่งขัน

กติกาการแข่งขันวีลแชร์ของสหพันธ์เทนนิสนานาชาติ (ITF)

ประเภทความพิการ

1. กลุ่มความพิการทางแขน – ขา และความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ
2. กลุ่มความพิการนั่งรถวีลแชร์แข่งขันแบบทั่วไป

ประเภทการแข่งขัน

1. การแข่งขันแบบทั่วไปแยกประเภทและระดับความพิการ มีการแข่งขัน 4 ประเภท ดังนี้
   1.1 ประเภทชายเดี่ยว
   1.2 ประเภทหญิงเดี่ยว
   1.3 ประเภทชายคู่
   1.4 ประเภทหญิงคู่

ระเบียบการแข่งขันวีลแชร์บาสเกตบอล

ข้อบังคับและกติกาการแข่งขัน

กติกาการแข่งขันวีลแชร์ของสหพันธ์บาสเกตบอลนานาชาติ (IWBF 2006)

ประเภทความพิการ

1. กลุ่มความพิการทางแขน – ขา
2. กลุ่มความพิการทางไขสันหลังและโปลิโอ

ประเภทการแข่งขัน

การแข่งขันแบบทั่วไปแยกประเภททีม ชาย – หญิง

ระเบียบการแข่งขันวีลแชร์ฟันดาบ

ข้อบังคับและกติกาการแข่งขัน

กติกาการแข่งขันวีลแชร์ของสหพันธ์ฟันดาบนานาชาติ (FIE / ISMWSF)

ประเภทความพิการ

นักกีฬาที่มีความพิการทางไขสันหลัง และโปลิโอ และความพิการทางแขน – ขา

- Class A ระดับความพิการ 3 – 4 (คือ พิการเอวใช้ได้ดี สามารถโยกไปมาได้ เช่น พิการขาขาดหนึ่งหรือสองข้าง และพิการเป็นโปลิโอ ข้างใดข้างหนึ่ง)
- Class B ระดับความพิการ 2 (คือ พิการไม่สามารถโยกไปมาได้สะดวก เช่น คนพิการที่เป็นอัมพาต หรือพิการเป็นโปลิโอ ขาสองข้างตั้งแต่เอวลงมา)
- Class C ระดับความพิการ 1 (คือ พิการไม่สามารถโยกไปมาได้เลย เช่น คนพิการที่เป็นอัมพาต และพิการเป็นโปลิโอระดับสูง)

ประเภทการแข่งขัน

1. ดาบฟอยล์
   - ประเภทบุคคลหญิง คลาส A, B และ C
   - ประเภทบุคคลชาย คลาส A, B และ C
   - ประเภททีมหญิง
   - ประเภททีมชาย
2. ดาบเอเป้
   - ประเภทบุคคลหญิง คลาส A, B และ C
   - ประเภทบุคคลชาย คลาส A, B และ C

- ประเภททีมหญิง
- ประเภททีมชาย

3. ดาบเซเบอร์
   - ประเภทบุคคลชาย คลาส A, B และ C
   - ประเภททีมชาย

ระเบียบการแข่งขันหมากรุกสากล

ข้อบังคับและกติกาการแข่งขัน

กติกาการแข่งขันของสหพันธ์หมากรุกนานาชาติ

ประเภทความพิการ

1. กลุ่มความพิการทางแขน – ขา
2. กลุ่มความพิการทางตา

ประเภทการแข่งขัน

ชายและหญิงแข่งขันด้วยกัน

1. กลุ่มความพิการทางแขน – ขา
2. กลุ่มความพิการทางตา

อุปกรณ์การแข่งขัน

1. ตัวหมากรุกที่ฐานมีหมุดเพื่อเสียบติดกับพื้นกระดาน
2. กระดานแต่ละช่องมีหลุมเพื่อเสียบหมุดตัวหมากรุก

ภาคผนวก ค
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์ ดร.สาธิน ประจัญบาน
   อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
   มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. อาจารย์ ดร.พิมพา ม่วงศิริธรรม
   อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
   มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มยุรี ศุภวิบูลย์
   อาจารย์ประจำภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะพลศึกษา
   มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

4. อาจารย์ วิสูตร จันทร์ดุ้ง
   ข้าราชการบำนาญ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตกรุงเทพฯ
   ผู้ฝึกสอนกรีฑา อาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 4

5. นายวินิตย์ จันทร์มนตรี
   หัวหน้ากลุ่มพัฒนามาตรฐานการกีฬา สำนักพัฒนาการกีฬา
   สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ
   เลขาธิการสมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายวิรัตน์ อามานนท์
วัน เดือน ปีเกิด	1 มกราคม พุทธศักราช 2526
สถานที่เกิด	บ้านเลขที่ 16/4 หมู่ 7 บ้านดอนสวะ ตำบลมะมุ อำเภอกระบุรี จังหวัดระนอง 85110
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 16/4 หมู่ 7 บ้านดอนสวะ ตำบลมะมุ อำเภอกระบุรี จังหวัดระนอง 85110
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	นักพัฒนาการกีฬา
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	กลุ่มพัฒนามาตรฐานการกีฬา สำนักพัฒนาการกีฬา สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2538	ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนกระบุรี อำเภอกระบุรี จังหวัดระนอง
พ.ศ. 2541	มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี
พ.ศ. 2545	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี
พ.ศ. 2549	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (พลศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2551	การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ